

HARLEQUIN®

Бестселър

Елизабет ЛОУЪЛ

ИЗВЪН ЗАКОНА

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ ИЗВЪН ЗАКОНА

Превод: Ирина Димитрова

chitanka.info

Даяна Сакстън пристига в скалистите местности на Колорадо, за да изследва скалите, обитавани преди много години от племето анасази. Както обикновено, тя не разчита на помощ от никого, най-малко от Тен Блекторн, който се опитва да разсее сенките от тревожното ѝ минало. И двамата са научили своите уроци от преживените тревоги и си дават сметка, че доверието е единственият изход — единственият, но и най-трудният, особено в сложната ситуация, в която са поставени...

ПЪРВА ГЛАВА

Даяна Сакстън вкара колата в прашния двор на ранчото „Рокинг Ем“ и изключи двигателя. Първото нещо, на което се спря погледът ѝ, бе един доста едър каубой, застанал отпред пред верандата.

Ръцете ѝ несъзнателно стиснаха волана, издавайки смущението, което я обземаше в присъствие на мъж, особено ако е толкова висок и добре сложен.

Предната врата на къщата се отвори и оттам излезе мъж в джинси, не по-малко висок и як от първия, с геоложки чук в ръка. Той тръгна в посока към Даяна. Близко до кошарата друг каубой се качваше на кон. Беше толкова едър, че редом с него конят изглеждаше като пони.

Господи, тук няма ли нормални на ръст мъже? — помисли си Даяна. Не бих могла да изкарам лятото близо до тях! Добре че няма да се наложи. Нали ще съм на терена при Септембър каниън.

Някой извика от къщата. Даяна позна гласа на Карла Макензи. Тя въздъхна с облекчение, тъй като първият мъж, като чу името си, се обърна и влезе вътре. Това бе Люк Макензи, съпругът на Карла.

Поотърсвайки се от смущението си, Даяна се сети, че вторият мъж е Кеш Макуин, доведеният брат на Карла. Вървейки към Даяна, той пъкна чука в една гайка на кожения си колан. Тя припряно се измъкна от колата. Макар че през последните пет години се бе научила да не издава недоверието си към мъжете, все още не понасяше присъствието на мъж близко до себе си в затворено пространство, особено пък в кола.

Преди Кеш да стигне до Даяна, го спря втори вик от къщата. Той ѝ махна, каза нещо, което тя не можа да разбере, и се запъти обратно назад.

Някакво раздвижване извън кошарата привлече вниманието на Даяна. Главата на коня бе между предните му крака, гърбът му бе силно извит, а тялото му — като освободена пружина. Той направи няколко ефектни скока, при което мускулестият му ездач се изхлузи от

седлото и падна на земята. Изправи се с подскок, хвана изкъсо юздата на коня и започна да го налага с камшик. Конят цвилеше и се опитваше да се освободи, но беше безсилен срещу жестоката хватка на юздата.

Даяна тръгна към ужасеното животно, викайки на мъжа да спре. Преди да направи и три крачки, мъж в светлосиня риза прескочи оградата на кошарата, приземи се като котка и се втурна към жестокия каубой. По-дребен на ръст и без оръжие, той едва ли бе подходящ противник на огромния мускулест мъж, размахващ камшик.

Вратата на къщата се хлопна и един мъж излезе тичешком. Друг мъж изтича от обора, видя какво става и извика:

— Внимавай, надзирател. Камшикът на Бейкър е с оловен накрайник.

Бейкър се озова лице в лице с Тенеси Блакторн, надзирател в ранчото „Рокинг Ем“. Бейкър размаха камшика, държейки кожената му дръжка като тояга, но не с намерение да използва самия камшик срещу Тен. Когато силната му ръка се вдигна, Даяна изпищя, а мъжете се развикаха. Единствено Тен запази мълчание. Той плътно доближи Бейкър, когато камшикът с оловния накрайник изплющя с всичка сила. Тен не вдигна юмруци да се предпази, нито пък се сниши, за да избегне удара. С дланта на лявата си ръка той пресрещна китката на Бейкър. Камшикът се усука във въздуха. Надзирателят нанесе къс отсечен удар в гърдите на Бейкър. После се завъртя и заби лакът в диафрагмата му. Нанесе втори отсечен удар по врата на Бейкър. Високият мъж се преви и се строполи. Още преди камшикът да удари земята, Бейкър се беше прострял по очи, неподвижен.

Шокирана от видяното, Даяна се приближи към мястото на сбиването, гледайки втренчено надзирателя на „Рокинг Ем“. Не можеше да проумее как този мъж, значително по-нисък и по-слаб от противника си, го бе повалил, преди другият да успее да нанесе и един удар. Покрай нея минаха Кеш и Люк.

— Добра работа, Тен — каза Люк.

— Няма спор. — Кеш се обърна към Люк. — Напомняй ми да не предизвиквам твоя надзирател. Някой е учил това момче да се бие мъжки.

Тен не каза нищо, зает изцяло с това да успокоява подплашения кон.

— Спокойно, мила! Спокойно! Никой няма намерение да те нарани. Спокойно...

Говорейки, той приближи до запотената и трепереща кобила. Като видя кървавите драскотини по тялото ѝ, изруга, без да променя успокоителния си тон. Бавно прихвана юздите на кобилата и я заоглежда. От движенията на ръцете му по тялото ѝ тя започна да се успокоява. Тен не погледна нито веднъж към неподвижния Бейкър — знаеше много добре какво е причинил на жестокия каубой. Интересуваше го единствено много ли е пострадал конят.

Кеш приклепна до Бейкър и започна да търси някакви външни наранявания по тялото му. Не се забелязваше нищо.

— В безсъзнание е, но диша — каза Кеш и се изправи.

— Има ли по-сериозни рани? — попита Люк.

— Не забелязвам нищо особено.

— Няма да размахва камшика известно време — каза Тен, без да вдига поглед от кобилата. — Поне не с дясната си ръка. Счупих му китката.

— Жалко, че не беше врата му — каза Люк. — Ти го предупреди миналата седмица да не бие коня. — Люк се обърна към Коузи, който беше напомнил на Тен за камшика. — Докарай камиона. Тази вечер имаме боклук за изхвърляне.

— Докъде ще се ходи? — попита Коузи.

— В Уест Форк.

— Шейсет километра натам и толкова обратно, и то почти изцяло по черен път — измърмори недоволно Коузи. — Едно време щяхме да го стоварим на края на ранчото, пък да върви пеша до града.

— Не и в „Рокинг Ем“ — каза Люк, протягайки се лениво. — Моят прадядо Кейс Макензи веднъж убил мъж за това, че бие коня.

Даяна отстъпи няколко крачки назад, после се обърна и тръгна бързо към колата си. Макар че изучаваше история, по-точно — историята на племето анасази, не бе свикнала да възприема нейните уроци в суровия им вид. Не ѝ бе приятно да вижда колко крехко е лустрото на цивилизоваността дори и в настоящето, особено пък при мъжете.

Не би трябвало да се шокирам. Зная по-добре от повечето жени какви са мъжете под техните ризи, връзки, лосиони за бръснене и

усмивки. Диваци и бандити. Всеки един от тях е такъв. Бандити, които използват силата си срещу по-слабите.

В съзнанието ѝ изплува една ярка картина — мъжът, наречен Тен, прескача оградата, напада едрият каубой и с няколко яростни удара го просва в безсъзнание. Тя потрепери.

— Даяна, какво се е случило?

Тя вдигна поглед и видя на предната веранда Карла с малко бебе на ръце.

— Един от мъжете биеше коня — отвърна Даяна.

— Бейкър. — Устните на Карла загубиха обичайната си благородна извивка. — Тен го предупреди.

— Той направи нещо повече от това. Преби го до безсъзнание.

— Тен? Това е необичайно за него. Никога не съм го виждала ядосан.

— Той ли е надзирателят на ранчото?

Карла кимна.

— Със светлосиня риза и черна коса, дребен на ръст?

— Дребен? — изненада се Карла. — Не мисля, че Тен е дребен.

Той с много по-нисък от Бейкър.

— Е да, дори Люк и Кеш са по-дребни от Бейкър. Но Тен е висок поне метър и осемдесет, ако не и повече. — Карла се повдигна на пръсти и погледна към кошарата. — Той добре ли е?

— Китката му е счупена.

— Господи, Тен е ранен!

— Не Тен, а Бейкър е със счупена китка — прекъсна я Даяна.

— Оо! — На лицето на Карла се изписа облекчение. — Тен ще трябва да се погрижи за това. Той има медицински познания — тя погледна внимателно Даяна. — Ти си бледа! Добре ли си?

— Добре съм. Карах дълго дотук и пътят беше доста неравен.

— Влез да изпиеш едно кафе. Колумбийско кафе, печено по френски и примесено със зърна от Ява.

Очите на Даяна се разшириха от учудване. Наситеносиният им цвят се откри на фона на все още бледото ѝ лице.

— Да не би да халюцинирам. В Стария запад не са имали печено по френски кафе, нали?

— Не знам. Това не е Старият запад.

— Сигурно ме заблуждаваш — каза Даяна. Карла я преведе през верандата и двете влязоха в прохладната къща. — От вашия надзирател би станал страхотен бандит.

— Някога повечето добри мъже наистина са били бандити. Не са имали избор, тъй като въобще не е съществувал закон. — Карла се засмя на изражението, което се появи на лицето на Даяна. — Не се притеснявай. Тези времена са отминали. Погледни към страничния двор. Там има сателитна антена, приемаща всичките видове странни сигнали. Имаме телевизор, видео, радио, компактдискове, компютри, миялна машина, микровълнова печка, пералня със сушилня — въобще всичко необходимо.

— И каубои, размахващи камшици с оловен край — измърмори Даяна.

— Това ли правеше Бейкър?

Даяна кимна.

— Господи! Не се учудвам, че Тен е бил ядосан.

— Ядосан? Той изглеждаше ядосан не повече от някой, който сече дърва.

Карла поклати глава.

— Горкият Тен! През последната година му беше доста тежко да надзирава тази пасмина.

— *Горкият Тен* има вид на човек, който е в състояние да се справи с това — измърмори Даяна под носа си.

— Ранчото е толкова отдалечено, че е трудно да се намерят добри работници. Не зная как бихме се справили без Тен. Особено пък сега, когато намерихме онези антики на анасазите. Търсачите на стара керамика се тълпят на рояци. През цялото време там трябва да има някой. Досега Кеш стоеше там, но утре заминава за Андите. Ще закъсаме за хора повече от всякога.

— За Андите? Чудесно! Всеки заслужава почивка.

— Кеш не отива точно на почивка. Един от работниците му казал, че в подножието на някой от безименните гранитни върхове има златна жила. Това е единственото нещо, на което Кеш не може да устои.

Карла остави бебето в старомодна люлка до кухненската маса. То се размърда и отвори тюркоазносините си очи, но щом Карла залюля люлката, отново потъна в сън.

— Какво прави малкото човече? — тихо попита Карла, навеждайки се над люлката.

— Много бързо расте. Логан сигурно ще бъде висок поне колкото баща си.

Даяна погледна шестседмичното бебе и се опита да си го представи пораснало, високо и силно като Люк.

— По-добре започни още сега да опитомяваш този малък бандит, иначе нямаш шанс.

Карла се засмя за миг, преди да осъзнае, че Даяна е сериозна. Тя погледна по-голямата на години жена, спомняйки си изкарания курс при доктор Даяна Сакстън, художник и археолог, Даяна имаше репутация на жена, която не се интересува от мъже. Преди Карла бе отхвърлила тези приказки като клюка, но сега вече не бе толкова сигурна.

— Говориш така, като че ли ще ми трябва камшик — каза Карла.

— Това е обичайното средство за справяне с дивите животни, а мъжете определено са в тази категория. Колко жалко, че е необходим мъж, за да се направи бебе.

— Не всички мъже са като Бейкър.

Даяна започна да гали бебето по бузките, като внимаваше да не го събуди. Възхищаваше се от изящните му мигли, от чипото носле и миниатюрните пръстчета, отпуснати върху одеялото.

Вниманието ѝ бе привлечено от самата люлка. Шарките на дървото бяха съчетани съвършено с извивките на люлката, а самото дърво бе полирано до нежна атлазена лъскавина.

— Каква красива люлка — тихо каза Даяна и погали дървото с краищата на пръстите си. — Истинско произведение на изкуството. Откъде я намери?

— Люк я направи. Той има страхотни ръце, силни и нежни.

Даяна отново погледна към люлката и спокойно лежащото в нея бебе. Опита се да не мисли за това колко ѝ се иска да си има дете. Необходима стъпка за това обаче бе сексът. А за да се стигне до него, жената трябва да вярва, че мъжът няма да я нарани — мъжът, който е по-едър, по-силен и по-жесток по природа от жената. Даяна отдавна се бе отказала от мисълта за секс, но мисълта за дете продължаваше да я преследва.

— Ти си щастлива жена, след като Люк е нежен с теб и с малкия Логан. Твоят мъж е един на един милион — тихо каза Даяна и се отдръпна от люлката, преди Карла да успее да каже каквото и да било. — Смятам още тази вечер да си разопаковам багажа.

— Разбира се. Ще се настаниш в старата къща на ранчото, където се пазят антиките на анасазите. Тръгни по пътя зад обора, а при разклонението му се отбий вдясно. Старата къща е на стотина метра от обора. Вечерята е в шест. Влез отзад, без да чукаш. Трапезарията е до кухнята и двете имат външни врати. През седмицата всички се храним заедно, а в неделя работниците сами се грижат за себе си. Ти ще се храниш с нас.

Даяна огледа дългата и тясна стая, разположена до кухнята. Изпълваха я две правоъгълни маси, допрени една до друга. Опита се да си представи как се храни, заобиколена от едри мъже, и почувства страх. Бавно си пое дъх, успокоявайки се с мисълта, че почти през цялото време ще бъде на разкопките при Септембър каниън. Обърна се към Карла.

— Благодаря ти! Ще съм тук в шест часа с камшик в ръка.

ВТОРА ГЛАВА

Часовникът на Даяна пронизително иззвъня и прекъсна заниманията ѝ. Тя отмести настрани купчина снимки на терена, протегна се и усети, че стомахът ѝ къркори от глад.

През северния прозорец се процеждаше жълтеникава светлина и придаваше загадъчен вид на керамичните отломки и глинените съдове. Даяна нямаше търпение да дойде утрото, когато щеше да потегли към Септембър каниън. Снимките и заобикалящите я антики не можеха да предадат цялата сложност на загадката около анасазите и тяхната земя.

Като продължаваше да мисли за това, тя бавно влезе в банята. В сянката сапфиреносините ѝ очи добиха наситен оттенък. Естествената розовина на гладките ѝ страни и на устните ѝ контрастираше на тъмните вежди и гъстите мигли. Преди Даяна би подчертала ненатрапчивата си хубост със спирала, червило и парфюм. Не и сега обаче. Сега никой мъж не би могъл да я обвини, че иска да привлече върху себе си вниманието на противоположния пол, че съзнателно събужда желания, без да има намерение да ги удовлетвори. Никога вече не би изпаднала в положението някой мъж да се чувства едва ли не задължен да вземе от нея това, което той иска, мислейки, че му е било предложено.

Малко сапун и вода, няколко разресвания на късата ѝ по момчешки подстригана коса — и Даяна беше готова за вечеря. Помисли си с тъга за десетсантиметровите си точета, които преди прибавяше към своите метър и шейсет. Сега те биха изглеждали нелепи в съчетание с огромната ѝ дори и за мъж памучна блуза и избелели джинси.

— Мяууу!

При този неочакван звук тя обърна глава към прозореца. Една котка с тигрови шарки стоеше на клона на дърво, опиращ в него. Предната ѝ лапичка побутна с надежда леко открехнатия прозорец.

— Здравей — с усмивка каза Даяна. — Тук ли живееш?

Лапичката отново побутна прозореца.

— Ясно, разбрах — каза Даяна и отвори прозореца достатъчно широко, за да може котката да влезе. Тя скочи на мивката с грация, която напомни на Даяна за надзирателя на „Рокинг Ем“, прескачащ оградата на кошарата. Даяна погали извития гръб на котката и в отговор тя се потърка о нея и замърка.

— Оо, че си сладка. Мога ли да те взема? Я, колко си била тежка! Мъркането се засили. Даяна леко се засмя и потърка буза в козината на котката, а тя се притисна още по-плътено в нея.

— Хайде, коте. Да видим дали пускат такива като тебе в трапезарията.

Даяна се огледа наоколо, за да провери дали всичко в старата къща беше в ред. Прозорците в спалнята и кухнята бяха затворени, в случай че завали. Работната стая с двете ѝ дълги маси и безброй рафтове беше в обичайния си вид. Даяна разсеяно прокара пръсти по гладката повърхност на шкафа с етажерки. Ако се съди по изящната изработка, вероятно и той беше дело на Люк.

Стомахът ѝ се обади. Погледна часовника си — беше шест без двайсет. Съвсем скоро трябваше да отиде там, където никак не ѝ се искаше да бъде — в една стая, пълна с мъже.

Може би ако отида по-рано, ще мога да седна в края на масата. Така поне няма да бъда заобиколена отвсякъде от диваци. Мъже, не диваци — поправи се тя машинално, опитвайки се да бъде справедлива, но една част от нея не се интересуваше от справедливостта. Мъже или диваци — все едно.

Спомни си грижливо изпипаната люлка, която Люк беше направил. В него имаше зачатъци на добро възпитание и това я караше да мисли, че той не е дивак и бандит. Надяваше се това да е така най-малкото заради Карла. Карла бе една от любимите ѝ студентки — интелигентна и схватлива, запленена от загадъчното минало на анасазите.

Даяна затвори външната врата след себе си и се поспря за миг на стълбите — изобщо не ѝ се искаше да се изправя лице в лице с едрите мъже в „Рокинг Ем“. В зеленината, опасваща старата къща, прощумя вятър с миризма на дъжд. В далечината се дочу тътен от гръмотевица.

Даяна си пое дъх. Полъхът на приближаващата буря я изпълни с възбуда. Твърде дълго бе стояла затворена в класните стаи, печелейки пари, с които да може да се посвети на интереса си към анасазите през

дългата лятна ваканция. Древната земя на Фор корнърс я привличаше неударимо, напомняйки ѝ за една отдавна изчезнала култура. Сред сенките витаеха загадки, разпръснатите отломки чакаха нечия ръка да ги сглоби. Именно заради неразгаданото минало Даяна бе дошла в „Рокинг Ем“.

Гушналар котката, тя се запъти към новата къща. До нея стигна апетитна миризма, която ѝ напомни, че днес е пропуснала обела. Външната врата на трапезарията беше отворена. Тя надникна вътре, но там все още нямаше никой. Откъм бараката отгатък кошарата се чуваха мъжки гласове. Даяна безшумно се приближи до вратата на кухнята. Тъкмо си мислеше, че ще може да си вземе нещо за ядене и да се нахрани сама на спокойствие, когато спря като закована. В кухнята стоеше широкоплещест мъж, обърнат с гръб към нея. Впечатлението за неговата мъжественост се подсилваше от мускулестото му тяло и уверената му стойка.

Господи, колко е висок и як! Нищо чудно, че е толкова самоуверен. Тя неволно отстъпи назад, но се блъсна в един шкаф, издавайки присъствието си.

— Карла, ти ли си? — попита мъжът и бавно се обърна. Гласът му бе дълбок и леко дрезгав. Главата му беше приведена към нещо, което държеше в ръцете си.

Даяна отвори уста да каже, че не е Карла, но беше толкова изненадана от това, което видя, че от устата ѝ не излезе и звук. В мазолестите длани на мъжа лежеше едно шарено коте. Контрастът между мъжката сила и мекото телце на котето беше не по-малко шокиращ от яснотата на леденосивите му очи, вперени в нея. Тя веднага си спомни, че го беше виждала и преди, макар и при съвсем различни обстоятелства.

— В-вие сте надзирателят — каза тя.

— Повечето хора ме наричат Тен. Съкратено от Тенеси.

— Вие... Бейкър... конят...

Тен се вгледа в жената, която стоеше пред него. Нейното притеснение личеше така ясно, както и привлекателните извивки на тялото ѝ под широката памучна блуза.

— Не се безпокойте, той няма да се върне — каза Тен. — Виждала ли сте Карла?

Даяна поклати глава. Ноздрите му леко се разшириха, долавяйки миризма на сапун, слънце и женска кожа.

— Можете ли да оставите за малко Паунс и да ми помогнете с Ноузи?

— Паунс?

— Този дезертъор, който мърка в ръцете ви.

— А, да, котката. — Даяна погледна надолу. — Паунс, а?

— Най-добрият ловец на мишки в „Рокинг Ем“. Обикновено не е много дружелюбен, но усеща от километри къде ще го погалят. От доволната му физиономия се вижда, че и този път не е сбъркал.

Котето помръдна, сякаш искаше да се освободи. Дългите пръсти на Тен нежно го задържаха, без да го наранят или уплашат.

— Спокойно, Ноузи. Трябва да почистим раната. Иначе можеш да окуцеееш, което ще е голям срам. Ти си най-хубавият потомък на този стар ловец на мишки.

Даяна разтвори ръце. Паунс грациозно скочи на пода и изчезна някъде в къщата. Тя неохотно се наведе към ръцете на Тен, привлечена от страданието на котето.

— Какво му е?

— Ами непрекъснато си вре носа някъде. Или пиле ще го клъвне, или ястреб ще го подплаши, или някое от кучетата ще го ухапе... Малко ли неща могат да се случат на едно малко коте в ранчо като това.

— Горкичкото — промърмори Даяна, галейки котето с върха на пръстите си. Чак сега забеляза, че козината на лявата му лапичка беше разкъсана и мястото отдолу беше възпалено. — Какво бих могла да направя?

— Дръжте го, докато му почистя раната.

Даяна погледна за миг ясните очи на Тен, заобиколени от гъсти черни мигли, на които всяка жена би завидяла.

— Покажете ми какво да направя.

— Протегнете ръцете си. Точно така. Сега хванете Ноузи тука и тука, така че аз да мога да му взема лапичката. Дръжте малко по-здраво — няма да го нараните. То сякаш е направено от гума и любопитство.

Това описание накара Даяна да се усмихне. В същия момент топлите пръсти на Тен притиснаха нейните, показвайки ѝ колко силно

да държи котето.

— Така е добре. Сега дръжте здраво.

Тен се наведе над живата топка в ръцете ѝ и тя усети топлия му дъх, заедно с учестеното биене на сърцето си.

— По дяволите, точно от това се страхувах.

— От кое?

— Ще трябва да отворим раната.

Тен протегна ръка към шкафа. Едва сега Даяна забеляза отворената аптечка. Шумът от махане на опаковка от скалпел ѝ се стори ужасен. Тен забеляза нейния смут.

— Ще повикам Карла — каза той.

— Не. Аз не съм страхлива. Или поне не чак толкова. Всеки, който работи на отдалечени терени, трябва да знае как се дава първа помощ. То е... Просто котето е толкова малко.

— Затворете си очите. Така ще е по-добре.

Даяна затвори очи и затаи дъх, очаквайки да чуе ужасено мяукане. Освен едно внезапно трепване обаче животното въобще не реагира. Тен говореше на малкия пациент нещо, което приличаше на мъркане — звуци, не означаващи нищо, но толкова успокояващи.

Замириса силно на дезинфекционен разтвор. Даяна чу тихото шумолене на хартиена опаковка, която се разкъсва, и усети лек натиск, докато Тен промиваше раната.

— Готово. Можете да си отворите очите.

Даяна погледна надолу. Лапичката на котето беше мокра. Единственият белег по нея бе един малък срез. По-голямата част от подутината беше изчезнала.

— Трън — каза Тен и ѝ го показа. — Изглежда е от дива роза.

— Ще се оправи ли?

— Би трябвало.

Той мушна пръсти под котето и го взе от ръцете ѝ, като леко я докосна. Дъхът ѝ спря.

— Хайде, Ноузи — каза Тен и сложи котето на врата си. — Отнехме достатъчно време на дамата. Сега се нуждаеш от малко сън и нежна ласка.

Докато говореше, Тен нежно галеше муцунката на Ноузи. Котето започна да се унася. Очичките му взеха да се смаяват. То се прозя и потъна в съня.

С усещането, че сънува, Даяна погледна силната ръка на надзирателя, прегърнала спящото коте. Същата тази ръка бе счупила китката на Бейкър и го бе ударила толкова силно, че той бе изпаднал в безсъзнание, преди дори да извика от болка. Надзирател — това име така подходеше на Тен. Същото се отнасяше обаче и за спящото в ръцете му коте.

ТРЕТА ГЛАВА

Вечерята бе сложена точно в шест. По стар обичай не се чакаха закъснелите, сред които бе и Люк, който все още говореше по телефона с шерифа. Никой не зае неговото място начело на масата, с което и приключи спазването на етикецията. Даяна бе седнала на първия стол вляво, осигурявайки си по този начин непосредственото съседство по маса само на един човек. Въпреки това се чувстваше притеснена, защото този човек бе Тен.

Според Даяна на дългата маса имаше храна поне за двайсет души. На другия ѝ край седяха петима кравари и имаше място за още толкова човека, но в „Рокинг Ем“ не достигаха работници.

Външната врата се отвори и в стаята нахлу още един кравар, Джървис. Седна на мястото си и веднага започна да прехвърля в чинията си пържоли.

— Къде е Коузи? — попита Джървис.

— Отиде да закара един боклук.

— Бейкър, а? — попита Джървис след известно колебание.

Тен изсумтя.

— И кой му даде това страхотно нареждане?

— Аз.

— А той как го прие?

— Не чух да се оплаква.

Смеейки се, Кеш почти се задави с кафето.

— Какво смешно има?

— Точно за шест секунди Тен просна Бейкър в безсъзнание — каза Кеш небрежно, посягайки към соса. — Сигурно още се чуди какво му се е случило.

— Не мога да кажа, че го съжалявам — каза Джървис. Сложи си цяла планина картофи в чинията и погледна Тен.

— А по теб няма и дракотина. Прав ще излезе Коузи, че си голям разбойник. Тоя Бейкър много се хвалеше, че се биел добре!

Разправяше, че удрял толкова лошо, че после мъжете пик... въъ изхвърляли кръв с месеци.

Тен хвърли поглед към Даяна и се обърна с ледено изражение към краваря.

— Джървис, я си се тъпчи кротко и остави на Карла да води разговора. Госпожица Сакстън не е свикнала на такива неизискани приказки.

— Извинете, мадам — обърна се Джървис към Даяна.

— Няма защо — каза тя бързо. — Животът по отдалечените археологически терени не е така изискан, както господин...

— Блакторн — каза учтиво Тен.

— Както господин Блакторн изглежда смята. Не бих се смутила от няколко по-груби израза.

— О, сигурно — каза Джървис, опитвайки се безуспешно да отклони погледа си от биещото на очи разстояние между столовете на Даяна и Тен.

Другите кравари проследиха погледа му и през масата премина вълна от сподавено хихикане. Никой обаче нямаше намерение да си навлича гнева на надзирателя, показвайки явно, че тази красива жена е изрекла лъжа.

Даяна не забеляза отправените към нея погледи, тъй като се бе съсредоточила върху пържолата си, гарнирана оскъдно с картофи. Тя едва преглъщаше, въпреки че обикновено не страдаше от липса на апетит. Не ѝ достигаше въздух сред тези застрашително едри, диви и непредсказуеми самци.

— Госпожица Сакстън ще бъде тук през лятото — продължи Тен. — Ще работи на терена при Септембър каниън. — Тен погледна към жената, която в този момент тъкмо отместваше стола си още по-далече от неговия. — Госпожица, нали? — измърмори той.

Карла хвърли поглед към Тен, изненадана от необичайната острота в гласа му и едва сега забеляза празното място между столовете на Даяна и на Тен.

— Всъщност за моите студенти съм доктор Сакстън, а приятелите ми казват Ди.

— А съпругът ви? — попита Тен.

— Аз не съм омъжена.

Тен очевидно не бе изненадан от този отговор.

— Доктор Даяна Сакстън ще прекарва повечето време на разкопките при Септембър каниън — продължи той. — Тя ще живее в старата къща, което значи, че вие, момчета, трябва да внимавате как се държите. В старата къща се чува всичко, което си говорите в бараката. Ако някой досажда на дамата, ще си има работа с мен.

— И с мен също — каза току-що влезлият Люк, който издърпа един стол и седна. — Подай ми пържолите, ако обичаш. — Той погледна към Даяна, видя празното място между нейния стол и този на Тен и се обърна иронично към надзирателя. — Нямах ли време да се изкъпеш преди вечеря?

Тен направи кисела гримаса, но не каза нищо.

— Ти кога ще тръгваш? — попита Карла бързо, обръщайки се към брат си Кеш. Тя не знаеше защо Даяна се отмества все по-далече от Тен, но се досещаше, че тя би се смутила, ако се заговори за това. Общо взето каубоите не бяха лоши хора, но шегите им бяха грубовати и безпощадни.

— Веднага след вечеря ще поиграем покер — каза Кеш. — Мисля да покажа на доктор Сакстън удоволствието от тази игра.

Усмивайки се любезно, Даяна вдигна поглед от чинията си.

— Благодаря, но наистина съм уморена. Може би някой друг път. Краварите се засмяха, като че ли тя беше казала нещо смешно.

— На Кеш адски му върви — каза Тен. — Може да ти изпразни до дъно джобовете.

— Вярно е — каза Карла. — Истинското му име е Александър, но всеки, който е играл карти с него, му казва Кеш.

— Всъщност аз съм един от малцината, били Кеш на покер в последно време — каза Люк.

Кеш се засмя и заби поглед в чинията си.

— Разбира се, Кеш послъгва — продължи Люк. — Той искаше Карла да прекара лятото в „Рокинг Ем“. Накара я да се хванат на бас, като загубилият трябваше да готви през лятото. Той естествено спечели баса, след което изчезна, поверявайки грижовно сестра си на мен.

Люк нежно погали Карла по бузата, после се обърна към Кеш.

— Никога не съм ти благодарил, че ми даде сестра си, но трябва да знаеш. Че не минава ден, без да благодаря на Бога за това.

Даяна погледна към двамата едри мъже и жената, седяща напълно спокойно между тях. Карла се усмихваше и нейната обич към съпруга ѝ и брат ѝ бе осезаема като леко зеленеещата синева на очите ѝ. Очевидно бе, че двамата мъже също я обичаха. Гърлото на Даяна се сви в спазъм, правещ невъзможно и без това затрудненото ѝ преглъщане.

— Дано да съзнаваш колко си щастлива — каза тя на Карла и стана от масата. — Съжалявам, но съм прекалено уморена, за да ям. Ще ме извините ли, ако си легна рано.

— Разбира се — каза Карла. — Ако огладнееш, влез отзад и си хапни каквото искаш. Тен често прави така.

— Благодаря — отвърна Даяна вече на вратата, нетърпелива да се махне от тази стая, пълна с мъже.

След излизането ѝ настъпи мълчание. Минаха няколко минути, през които тя би трябвало да се е отдалечила достатъчно, за да не ги чува. Люк въпросително погледна Тен.

— С какво я притесни така?

— Тя ме видя как проснах Бейкър и това сигурно я шокира — отвърна Тен. — После я накарах да държи Ноузи, докато ѝ почистя раната. Сега навярно ме мисли за кръстоска между Атила и Джак Изкормвача.

— Между другото, ти свърши добра работа. Имам предвид Бейкър, а и Ноузи. Карла много се безпокоеше за това глупаво коте. — Люк се обърна към Карла. — Скъпа, отсега нататък слагай Даяна да седи до теб. Ако прекрасната доктор Сакстън продължава да отмества стола си от Тен, ще се наложи да ѝ сервираме в кухнята.

Краварите избухнаха в смях. Още пет минути разговорът се въртеше около прекалено стеснителната гостенка с поразително сини очи и приятно закръглено тяло. После всички се задълбочиха в яденето и приказките секнаха. След като бе ометен и десертът, краварите си тръгнаха. Кеш отиде да си стяга багажа, а Тен, Карла и Люк останаха сами, наслаждавайки се на последната чаша кафе.

Тен замислено потърка челюстта си и усети боцкането на наболата си брада. Несъмнено и това бе негов минус в очите на наблюдателната Даяна. Най-лошото бе, че отдавна никой не бе събуждал интереса му така, както тази жена с уплашени очи и тяло, което би изкушило и светец.

— Как ще разпредиш работата на Бейкър? — попита го Люк.

— Аз мога да поема пасищата в неговата част, но изворите при Уайлдфайър каниън остават без човек.

— Пасищата ще поема аз. Джървис ще бъде в Уайлдфайър каниън през седмицата, а уикендите ще прекарва в Септембър каниън.

— Така няма да те има вкъщи от сутрин до вечер — каза Тен. Знаеше, че Люк се опитва да прекарва колкото се може повече време с жена си и сина си.

— А теб няма да те има още по-дълго — каза Люк. — От утре поемаш наблюдението на разкопките в Септембър каниън.

— Това може да прави и Джървис. Той добре се справя с разни учени глави. Като го слушаш, никога няма да ти дойде наум, че преди е преподавал математика в Орегон.

— И теб като те слуша човек, не би му хрумнало, че говориш три езика и все още по среднощ ти звънят разни важни клечки, за да ти искат съвет как да си оправят бакиите. Само че ще трябва да почакаш — продължи Люк. — Можеш да срещнеш затруднения на Септембър каниън. Обажда се шерифът и каза, че една банда иманяри копаят при Фор корнърс. Работят през седмицата и избягват уикендите, когато наоколо идват повече хора. Те са професионалисти и освен това са доста груби.

— Колко груби? — попита Тен.

— Били са някакви хора в Юта. В службата по охраната на парка не вдигат шум за това, но охранителните отряди се въоръжават.

— Искаш ли да тръгна за там още сега? — попита Тен.

— Не, там е един от хората на шерифа, но утре сутринта трябва да се връща.

В трапезарията се чу бебешки плач. Карла сложи ръка на рамото на Люк, давайки му знак да не става.

— Ще тръгна призори — каза Тен, проследявайки с поглед излизащата от стаята Карла.

— На доктор Сакстън това няма да й хареса.

— Ще бъда тих — каза Тен сухо.

— Не се притеснявай, тя ще дойде с теб. Тази префинена дама едва ли ще може да измине сама шестте километра път през пасищата до Септембър каниън.

Тен се усмихна злорадо.

— Няма да ѝ хареса да бъде в камиона заедно с мен. Или може би ще пратиш Карла да я пази?

— Не — усмихна се Люк. — Грижете за бебето и за мен достатъчно ѝ запълват времето.

— В това е проблемът ни. Имаме страшно много работа, а хората не стигат.

— Пратих известия до всички ферми в обсег до петстотин километра. Единственото, което ни остава, е да чакаме. Джейсън Айрънклауд ми обеща да се заеме с обядването на конете, щом мъжът на сестра му излезе от затвора. Дотогава ще трябва да се грижи за нейното ранчо.

Тен замислено потърка наболата си брада.

— Обажда се Невада. Изтеглят го от Афганистан. След няколко седмици ще си е у дома.

— Още ли е такава буйна глава? — попита Люк.

— Всички Блаторн сме буйни. Такава е шотландската кръв.

— Аха! Бандити и в костите. Също като теб. И ти правиш каквото си си наумил и не ти пука за мнението на другите, но поне гледаш да не привличаш много вниманието.

— Няколко години партизанска война могат да охладят и най-буйните глави.

— Вземи го на работа — тихо каза Люк.

— Дължа ти благодарност.

— Обратното е, приятел. Аз трябваше да съм този, който изправя кривините на Бейкър, не ти.

По лицето на надзирателя пробяга усмивка.

— Удоволствието е мое.

— И Невада ли се бие по същия начин като теб? — попита Люк.

— Не бих се изненадал. Учили са го същите хора.

— Добре. Той може да те замени при Септембър каниън. — Люк уморено въздъхна. — Понякога ми се иска Карла да не беше намирала тия проклетни руини. Само хората, които пазят иманярите да не влизат вътре, ни струват хиляди долари.

— Можем да правим както някои собственици на ферми — да продадем някои от антиките, за да можем да плащаме за пазенето на останалите.

— Руините в Септембър каниън са в твоята част от ранчото — каза Люк с безизразно лице. — Искаш да продадеш някои от тях, така ли?

Тен поклати глава.

— Преди да започна да ги разпродавам, бих ти върнал земята. На теб или на правителството, ако никой от нас не е в състояние да пази антиките. Макар да знам, че деветдесет и осем процента от тях не са уникали — музеите и университетите са пълни с такива предмети от анасазите, дори и с по-ценни. Все пак, като свършат разкопките, бихме могли да си покрием разходите, като продадем някои от нещата? Въпреки че...

— Какво? — попита Люк.

— Нещо в мен ми говори, че тези предмети принадлежат на земята, където са били направени и използвани. Може да е глупаво, но така чувствам нещата и доколкото мога да си го позволя, смятам да следвам глупавото си чувство.

— Ако пияният ми баща бе продал земя от „Рокинг Ем“, на който и да е друг, освен на теб, нямаше да мога да си намеря място от болка — каза Люк тихо.

Тен се изправи и го потупа по рамото.

— Това беше честна сделка, приятел. Тогава бях обиден на света и търсех къде да отида.

— Е, вече имаш дом. А болката?

— Отдавна съм я преодолял.

— Тогава защо не се ожениш отново?

— На схватливия не е нужно да му се повтаря един и същи урок.

— Бившата ти жена сигурно е означавала нещо за теб?

— Беше честна, което не е толкова лошо. Когато сексът ѝ омръзна, си тръгна. Тогава аз бях прекалено поривист. Следващия път ще бъда по-умен. Няма да се женя само защото ми е кипнала кръвта. След като това се повтаря няколко седмици, на жената ѝ омръзва. Аз сам провалих първия си шанс.

— Това е било толкова отдавна. Просто си бил буйно момче. Сега си различен.

— Люк, ти си късметлия, а аз не. Затова имаме различно мнение за брака и жените — каза Тен и излезе от стаята, без да даде на Люк възможност да му отговори.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Черният път криволичеше през гористите земи на националния парк надолу по стръмната страна на високото плато, където бяха постройките на ранчото „Рокинг Ем“. Земята ставаше все по-суха, доловете — по-дълбоки, а скалистите урви започнаха да се срещат често. Потоците и реките изчезваха под широките, често пъти пресъхнали, корита, лъкатушещи из живописните скалисти каньони. Хвойната, пелинът и клеът растяха заедно и насищаха въздуха със силната си миризма. Към дъното на каньона шубракът орediaваше.

Даяна внимателно гледаше променящия се пейзаж. Търсеше юка, клек и сладка трева — все растения, белег на културата на анасазите. На по-високите равнини се заглеждаше и за пелинови храсти, растящи там, където земята е била населявана и след това изоставена от хората. При появата на всеки нов безименен каньон край пътя тя поглеждаше девствената земя с копнеж, който не можеше да скрие.

— Стига вече — каза Тен най-накрая. — Карате ме да се чувствам като маркиз дьо Сад.

Даяна стреснато се обърна към него.

— Моля?

— Не се притеснявайте, не говоря за това как сте се вкопчили в дръжката на вратата, като че ли в нея ви е последната надежда за сигурност — каза Тен и я погледна косо.

По страните на Даяна изби червенина. Осъзна, че в желанието си да се отдалечи колкото се може повече от Тен, почти бе прегърнала дръжката на вратата.

— Аз... Това не е нещо лично — каза тя с усилие.

— Не, точно това е — каза Тен тихо. — Но не това ме кара да се чувствам като садист, а особеният начин, по който гледате тия каньони. Както гладният гледа храната и жадният — водата. Можем да спрем и да се доближите до това, което толкова харесвате, ако така ще се почувствате по-добре.

Даяна бе поразена от проникателността на Тен, неочаквана за един мъж. Всъщност Тен се държеше непредсказуемо още от мига, в който го видя. И продължаваше все повече да я изненадва.

— Това е много любезно от ваша страна, господин Блакторн, но едва ли съзерцанието ще ми помогне.

Тен я погледна за миг със стоманеносивите си очи и отново се загледа в пътя.

— А какво би ви накарало да се почувствате по-добре, доктор Сакстън?

— Да ме наричат по друг начин, надзирател — върна му го Даяна.

— Аз не съм много по формалностите. Наричай ме Тен.

Даяна понечи да му отвърне в същия тон, но се отказа. Страхуваше се да не би той да сбърка учтивостта ѝ с нещо друго. Тен отново я погледна за миг.

— Хайде, давай, няма да го приема като покана.

— Моля?

— Продължи нататък и ми предложи да ти казвам Даяна. Ще схвана, че ти просто си любезна, а не че търсиш малко приключение.

— Трябва да те уверя, че аз наистина не търся „малко приключение“.

— Забелязах го още щом те видях, така че можеш да пуснеш дръжката на вратата. Защо гледаш така тъжно природата?

— Винаги ли си толкова директен?

— Да. А ти винаги ли си толкова нервна с мъжете или просто имаш непоносимост към мен?

— Има ли значение?

— Ако аз самият те дразня, ще се махна от очите ти веднага щом стане възможно — каза Тен сухо. — А ако просто не обичаш мъжете, няма значение кой ще е с теб.

Даяна мълчеше.

— Добре, ясно ми е — каза Тен. — Щом Невада пристигне, той ще поеме наблюдението на Септембър каниън.

— Причината не е в теб — каза Даяна с усилие.

— Не са ли ти казвали, че не те бива да лъжеш? Ти се ужаси от мен, още когато прескочих оградата на кошарата и накарах Бейкър да

разбере това, което даже и конят му знае — че в боя печели по-умният, а не по-едрият.

— А също и бързият, силен и фатален удар, нали? — попита тя.
— Всъщност Бейкър въобще нямаше шанс.

— Само глупак, кон или жена биха дали шанс на Бейкър.

— Значи аз съм глупачка?

— Не. Нито пък казвам, че си кон.

Даяна с усилие потисна смеха си, изненадвайки се от себе си.

Вниманието ѝ бе привлечено от поредния малък каньон край пътя. Следата от усмивка избледня и устните ѝ отново застинаха в предишния израз на копнеж.

— Какво гледаш? — попита Тен тихо.

— Гледам този каньон вдясно — отговори Даяна и посочи една гънка в основата на платото. — Има ли име?

— Доколкото знам, не.

— Мислех си, че по Колорадското плато има хиляди каньони като този. Би било необичайно да се движиш повече от километър по дъното им или по платото, без да се натъкнеш на следа от анасазите — счупено гърне, зид, разрушена каменна стена. — Тен възкликна учудено и я погледна. — Наистина е така — обърна се тя към него. — Колорадското плато е един от най-богатите археологически райони в света. Според някои учени тук се срещат десетки археологически обекти на един квадратен километър. Макар че не всичките са достатъчно важни, за да се правят разкопки, самият им брой е поразяващ. Само в Монтезума каунти, например, има около сто хиляди археологически обекта.

Тен подсвирна. Този момчешки жест учуди Даяна. Поредната странност у този мъж, който можеше да бъде и свиреп, удряйки Бейкър, и нежен, превързвайки болното коте.

— Между другото, какъв е броят на анасазите, живели тук? — попита Тен.

— Тук ли? Не знам. В долината на Монтезума те са били около тридесет хиляди — много повече от живеещите там днес. По време на най-големия възход на културата на анасазите земята е изхранвала повече хора, отколкото днес, въпреки съвременните технологии. Във всеки от безименните каньони — продължи Даяна със задавен от вълнение глас — е възможно да бъде намерена онази изключителна

находка, която би обяснила защо културата на анасазите е процъфтявала по тези места повече от десет века и изведнъж е изчезнала така внезапно, сякаш хората са зарязали работата си по средата и са тръгнали, без да вземат нищо със себе си.

— Това ли търсиш? Отговорът на тази стара загадка?

Тя кимна.

— И защо?

— Какво искаш да кажеш?

— Какво всъщност искаш? — попита Тен. — Известност? Богатство? Работа в университет на Изток? Аудитории, пълни със студенти, които си мислят, че си по-умна от Бога?

— Имаш нещо против университетите по принцип или просто аз не ти допадам?

Тен долови в тези думи ехото на собствения си въпрос, зададен преди малко, и се усмихна вътрешно.

— Не те познавам достатъчно, за да мога да кажа, че не ми допадаш. Просто съм любопитен.

— И аз също. Затова искам да зная какво е станало с анасазите. Внезапното изоставяне на накачалите по скалите къщи по времето на най-големия възход на тяхната култура е загадка, не по-малка от тази какво е причинило изчезването на динозаврите.

Тя скришом погледна Тен. Макар че той се взираше в трудния път, очевидно я слушаше внимателно. Обикновено Даяна бе съдържана по отношение на нещата, които я вълнуват. В Тен обаче имаше нещо, което предизвикваше у нея желание да говори. Искаше ѝ се той да промени мнението си за нея. Всъщност тя не би могла да го обвинява, че се е държал студено. Не беше ли тя тази, която само дете не се завря под масата на вечерята, за да избегне контакта с него?

Контрастите и противоречията у Тенеси Блаторн събуждаха любопитството ѝ. Той умееше да се бие така хладнокръвно и в същото време да се грижи за болни котета. Справяше се с такава лекота и умение с големия камион и отворотелния път и същевременно бе заинтригуван от нещо толкова мъгляво и абстрактно като изчезналите анасази. Най-странното от всичко обаче бе, че този мъж беше и достатъчно проникателен, за да забележи безмълвния ѝ копнеж по неизследваните каньони. Точно в този миг тя забеляза сякаш за пръв път чистата линия на профила му, високото му чело, леко чупливата

тъмна коса, гъстите черни мигли, яснотата на очите му и сдържаната чувственост на устните.

Неочакваната посока на мислите ѝ силно смути Даяна. Тя отново се загледа през прозореца, макар че вече ѝ бе невъзможно да се върне към мълчанието на прекараните в камиона часове.

— Що се отнася до престижа или до преподавателското място — продължи Даяна, все още загледана навън, — аз не горя от желание да преподавам, в който и да е университет, особено на Изток. Прекалено много обичам Колорадското плато, за да живея на друго място. Занимавам се с преподаване, защото това ми осигурява пари и достатъчно време, за да изследвам културата на анасазите в обитаваните от тях земи. И след това да вдъхвам живот на видяното в рисунки.

— Да не би да си художничка?

Даяна поклати глава.

— В най-добрия случай съм илюстратор. Вземам направените снимки на обекта и чета археологическото заключение. После допълвам всичко това със собствените си знания за анасазите и правя няколко рисунки на обекта такъв, какъвто вероятно е бил, когато там са живеели хора.

— Това е нещо повече от правене на илюстрации.

— Не, това далеч не е изкуство. Майка ми беше художничка, така че знам разликата.

— Родителите ти в Колорадо ли живеят?

— Майка ми живее в Аризона.

При друг случай Тен не би подхванал темата за родителите, още повече, че като заговориха за това, в гласа на Даяна се прокраднаха предупредителни нотки. Интересът му към нея обаче бе надхвърлил границата на обикновеното любопитство. У Даяна имаше изблици на страст, съчетана с необичайна сдържаност. Да, това беше сдържаност, а не стеснителност. Тен познаваше доста стеснителни хора и знаеше, че нито един от тях не би могъл да се изправи в стая пред хора и да произнесе дори и една дума. Даяна се стесняваше не от хората, а от мъжете. Тен веднага бе забелязал, че много не я е грижа за мъжката половина от човечеството.

— А баща ти? — попита Тен.

— Какво баща ми?

Макар гласът ѝ да бе непроменен, Тен усети, че тя леко се стегна.

— Той къде живее?

— Не зная.

— Той ли е причината да не обичаш мъжете?

— Честно казано, това въобще не е твоя работа.

— Разбира се, че е. Аз съм мъж.

— Мисля, че това дали аз мразя, или обичам мъжете не засяга нито теб, нито който и да е друг мъж.

— Съгласен съм, че не засяга другите мъже, но мен ме засяга.

— Защо?

— Защото ти предстои да прекараш в усамотение с мен следващите пет дни.

— Какво? — попита Даяна и се втренчи в Тен.

— Един от студентите си счупи глезена, като се катереше по стената на каньона — каза Тен и рязко заобиколи един размекнат участък от пътя. — Другият започна работа в Илинойс върху някакви индиански надгробни могили, а третият може да идва само през уикендите, тъй като през седмицата работи.

— Е, и?

— Аз ще бъда с теб на терена в Септембър каниън.

— Не е необходимо. Била съм сама на отдалечени разкопки.

— Не и в „Рокинг Ем“. Тук ще има въоръжена охрана на терена през цялото време. Дръж се, че става хлъзгаво — продължи Тен, без да променя интонацията си. Той прекара камиона по един хлъзгав участък, където пясъчникът беше отстъпил пред шистите, толкова рехави, че се отмиваха и при най-слабия дъжд. По време на летните порои участъците от пътя, пресичащи шистови терени, ставаха непроходими за часове и дори за дни. — В този район има професионалисти иманяри — продължи Тен. — Претърсват обекти. Ако някой им се противопостави, просто го набиват. Затова с Люк решихме никой да не ходи в Септембър каниън без охрана.

— Защо не ме предупредихте още в началото? — рязко попита Даяна.

— Шерифът ни каза за това едва снощи.

Даяна промърмори нещо. Тен я погледна косо.

— Ако не можеш да приемеш, кажи ми още сега. Ще се върнем в ранчото тъкмо за вечеря.

Тя не отговори. Опитваше се да овладее чувствата си, пламнали при мисълта, че ще прекара дни наред с Тен в отдалечения каньон.

— Ако мислех, че ще има полза от това, щях да ти дам честната си дума, че няма да те докосна. Ти обаче не ме познаваш достатъчно, за да ми повярваш, така че няма смисъл да ти давам обещания, нали?

Даяна не отговори. Неочаквано Тен спря камиона в средата на един по-широк участък от пътя и се обърна с лице към мрачната си спътничка.

— Сега накъде? Към Септембър каниън или обратно към ранчото?

Даяна гневно погледна навън. Бе доста изненадана, когато Карла ѝ предложи работа през лятото. Заплащането беше минимално, но щеше да има възможност да проучва новооткритите руини. И сега всичко това ѝ се изплъзваше.

Даяна погледна Тен. Тя наистина се ужасяваше от перспективата да остане сама с него няколко дни и в същото време част от нея не се страхуваше от това, което бе най-ужасното. Затвори очи: „Какво да направя?“.

В съзнанието ѝ изплува споменът за Тен, който държи нежно котето със силните си ръце. Едва ли Карла би ме изпратила тук сама с този мъж, ако не му вярваше. Баща ми никога не е бил така нежен с никого, нито пък Стив.

По стар навик тя отклони мисълта си от ужасната нощ, когато бе разбрала, че не бива да вярва на мъжете, а също и на своите преценки. Все пак бе имала повече късмет от много жени, с които бе говорила. Бе наранена само душата ѝ.

Един неочакван въпрос я накара да потръпне от чувства, които не искаше да назове. Щеше ли Тен да бъде така нежен с жена, както с онова коте?

ПЕТА ГЛАВА

Тен наблюдаваше сблъсъка на противоположни чувства у Даяна — гняв, страх, смущение от едната страна, надежда, любопитство и копнеж — от другата. Бе изненадан от силното ѝ нежелание да отиде в Септембър каниън при новите обстоятелства. Той бе доловил колко дълбок е интересът ѝ към анасазите, така че ако сега тя се откажеше от отиването си в Септембър каниън, значи наистина се страхува. Той знаеше, че повечето жени също биха се притеснили, ако им се наложи да останат сами с непознат мъж на някое отдалечено място. И все пак биха били по-спокойни, ако неочакваният им компаньон се ползва с уважението и доверието на хората около себе си. За Даяна обаче този факт изглежда бе без значение.

— Можеш ли да говориш за това? — попита Тен накрая.

— Моля?

— Защо се страхуваш от мъжете? В баща ти ли е причината?

Даяна погледна решителното лице на Тен и усети колко силно е желанието му да стигне до нея, да я накара да му повярва. Изведнъж се почувства притисната, осъзнавайки, че от нея се иска да направи нещо, за което не е подготвена.

— Престани да ме измъчваш — процеди тя през зъби. — Имаш право да знаеш тайните ми толкова, колкото някой друг би имал право над тялото ми.

Настъпи наелектризираща тишина. Тен се извърна към прозореца и се загледа навън. Когато най-после се обърна към Даяна, лицето му беше безизразно, а в гласа му нямаше и следа от предишното вълнение.

— Най-много след час тези облаци ще са тук и ще завали силно. Тогава ще е невъзможно да се мине през Пикчър уош. Е, какво решаваш, доктор Сакстън? Напред към разкопките или назад към ранчото?

Гласът на Тен бе спокоен, равен, учтив — сякаш бе глас на непознат, питащ колко е часът.

Даяна си помисли с горчивина, че Тен наистина е един непознат. Неизвестно защо той не ѝ изглеждаше такъв до този момент. От мига, в който ѝ подаде раненото коте, той се отнасяше към нея като към току-що срещнат стар приятел. Всъщност Даяна осъзна неговата дружелюбност едва сега, когато той се бе затворил в себе си. Цялото му поведение говореше, че за него е без значение дали тя ще избере да продължат напред, или да се върнат обратно.

— Към Септембър каниън — каза Даяна. Въпреки старанието ѝ, гласът ѝ не беше така безизразен, както неговият преди малко.

Тен освободи спирачката и отново потеглиха. Тишината, на която преди Даяна се радваше, сега започна да ѝ ходи по нервите. Погледна навън през прозореца, а после се усети, че отново и отново хвърля погледи към Тен. Каза си, че единственото, което я очарова у него, е небрежното умение, с което се справя с камиона. Беше пътувала достатъчно по черни и изровени пътища, за да може да оцени опитността му. Именно на тази опитност се възхищаваше тя, а не на фината игра на мускулите под избелялата му черна риза.

— Ти си много добър шофьор — каза Даяна.

Той кимна с безразличие. В кабината отново се възцари тишина. Даяна смъкна надолу стъклото на прозореца, за да чува поне свиренето на вятъра. Повтаряше си, че не я вълнува дали си говорят, или не. Нали тя беше тази, която не желаше да влиза в разговори през дългото им пътуване от сутринта. Когато Тен ѝ показваше нещо край пътя или я разпитваше за работата ѝ, тя кимваше или отговаряше кратко, без да задава въпроси. Сега бе неин ред да зададе някой и друг делови въпрос.

— Не исках да бъда груба преди малко — каза Даяна.

— Ти не беше груба.

Даяна чакаше, но Тен не каза нищо повече.

— Колко часа път има до Септембър каниън? — попита тя.

— Един час.

Даяна погледна към върха на платото, където растяха хвойна, кедър и юка тук-таме между тях. Облаците се бяха скупчили в огромна маса, тъмносива до черно.

— Изглежда ще вали — каза Даяна.

Тен кимна. И пак настъпи тишина, нарушавана единствено от ръмженето на камиона, движещ се едва-едва.

— Защо това място се нарича Пикчър уош? — попита Даяна, едновременно раздражена и амбицирана от неговото мълчание.

— Заради пиктограмите по скалите.

Цели четири думи. Невероятно!

— На анасазите ли са? — попита тя. Тен сви рамена — не знаеше. — Когато белите са дошли тук, имало ли е други индиански племена? — попита Даяна, макар че знаеше отговора.

Тен кимна, заобикаляйки един хлъзгав участък от пътя. Даяна не забеляза бързата маневра. Бе съсредоточена в усилията си да разприказва изненадващо лаконичния си спътник. Очевидно за тази цел ѝ трябваше въпрос, на който не може да се отговори с „да“, „не“ или със свиване на рамена. Осени я вдъхновение.

— Защо са те нарекли Тенеси?

— Аз съм най-големият.

— Не те разбирам.

— И баща ми не ме разбираше.

Даяна се отказа от играта на думи и се загледа навън. Изкачваха се по хребета на едно плато. Камионът се задъхваше и боксуваше по стръмните завои. Стигнаха до един сравнително прав участък. От двете страни на пътя растеше хвойна и клек, а между тях тук-там сивееха петна с пелин. Внезапно в хвойновата растителност се откри пролука. Макар почвата да бе същата, тук растяха само пелинови храсти и то необичайно високи. Сребристосивите им клонки бяха подебели от мъжка ръка.

— Спри! — извика Даяна.

Потрепервайки, камионът рязко спря. Даяна разкопча колана си и скочи на земята.

— Какво има? — попита Тен, слизайки от камиона.

Даяна не му отговори. Внимателно оглеждаше местото под един пелинов храст и откритото пространство между самите храсти, въртеше се напред-назад като човек, който търси нещо. Беше толкова погълната в това, че изглежда не забелязваше драскотините, които храстите оставяха по голите ѝ ръце. Неочаквано тя коленичи и започна да копае в каменистата земя. Тен тръгна към нея. Беше на метър-два от нея, когато тя нададе победоносен вик и вдигна с двете си ръце един почти квадратен камък. Поради полепналата по него пръст странно правилната му форма не личеше много ясно.

— Погледни! — извика тя, показвайки му находката си.

— Камък като камък — каза Тен с безразличие.

Даяна не обърна внимание на липсата на въодушевление у него. Опитваше се да изчисти камъка от пръстта и по джинсите ѝ остана мръсна ивица, но тя не забеляза и това. Премести го на едно място, огряно от проникващите през клонките на храста слънчеви лъчи.

— Красив е! — промълви тя и внимателно прокара пръсти по повърхността му. Усети леките грапавини по него, дело на човешка ръка.

Тен приклепна до нея и се загледа в камъка, който Даяна продължаваше да милва, сякаш е живо същество. Камъкът бе много гладък, а ръбовете му — прекалено остри, за да бъде това случайно. Когато светлината го освети пряко, видяха малки вдлъбнатини по него — знаци, оставени от каменната брадва на някой анасазски майстор. Тен протегна ръка, сякаш за да се увери с докосване в съществуването на камъка, носещ следите от една култура, позната единствено по откъслечните ѝ останки.

— Как разбра, че камъкът се намира тук? — попита Тен.

— Тук няма нито хвойна, нито клек — отвърна Даяна разсеяно, прехвърляйки реликвата в ръцете си.

Тен се огледа наоколо. Тя беше права. Въпреки буйните пелинови храсти най-малко на метър във всички посоки наоколо нямаше хвойна и клек.

— Те не растат там, където са живели хора — продължи Даяна, преценявайки на око докъде се простират пелиновите храсти. — На място като това е много вероятно да се намерят останки от анасазите.

Тен присви очи, прехвърляйки в ума си земите наоколо.

— В Уинд мяса има доста места, по които растат само пелинови храсти. А от двете страни на Пикчър уош трябва да има стотици такива места.

Даяна върна камъка в леглото му с грижовността на майка, която слага бебето в люлката.

— Именно това е интересното в цялата област около Уинд мяса — каза Даяна. — Дълго време мислехме, че река Дюранго е най-северното място в Колорадо, до което анасазите са стигнали. Откриването на руините в Септембър каниън доказва, че сме сбъркали.

— Е, грешката не е толкова голяма. Говориш така, като че ли сме на стотици километри от реката, което не е вярно. Само изглежда така, защото отива много време, докато се прехвърлят планините и каньоните по тия лоши пътища.

Даяна кимна разсеяно. Когато се изправи, беше съвсем близо до Тен, но дори не забеляза това. Цялото ѝ внимание бе погълнато от мястото около пелиновия храст.

— Може би това е било нива, напоявана с построените от анасазите напоителни канали — каза тя. — Или пък малка колония близо до водата, а защо не и нещо като църква или манастир? Толкова много неща е възможно да е имало на това място... Съмнявам се, че някога ще научим истината.

— Защо?

Даяна се обърна и го погледна с наситеносините си очи.

— Тази земя е на „Рокинг Ем“. Тя е частна собственост! На Люк му се струпаха доста разходи за разкопките и защитата на руините в Септембър каниън. Съмнявам се, че може да си позволи по-дълго време такава щедрост.

— Макар че разходите всъщност поема съдружникът на Люк, ти си права. Ранчото не ни докарва толкова доходи, че да можем да си позволим защитата на всички руини в Уинд мяса. Това би ни разорило.

Даяна се усмихна с тъжно разбиране — очевидно бе съгласна с думите му.

— Дори и правителството не би могло да си го позволи — добави тя, като разсеяно триеше ръце в джинсите си. — Няма значение на коя управа ще се молиш — общинската, щатската или федералната. Просто няма достатъчно пари. Дори в Меса Верде — единственото място с останки от анасазите, което е открито за посещения, след като археолозите намерят нещо ценно, преценяват стойността му и после отново го заравят. Това е единственият начин да го запазят от вятъра, дъжда и от иманярите.

— Може би така е по-добре. Всичко, което е в земята, е скрито за векове. Няколко века повече или по-малко не са от значение.

— За руините тук вероятно не са. — Даяна посочи към пелиновите храсти. — Онези руини обаче, които са пръснати по скалите на платото и не са в земята, се рушат или ги задигат иманяри.

Ето защо разкопките в Септембър каниън са толкова важни. Ако не научим нищо от тях сега, по-късно едва ли ще е възможно.

Болката в гласа на Даяна удиви Тен. Той протегна ръка да я докосне, за да я успокои, но се спря навреме. Бе забравил, че тя се страхува от него.

— Не се притеснявай толкова. Тези земи сами се защитават — каза Тен. — Може би пелиновите храсти наистина издават какво има в Уинд меса, но дотук се стига страшно трудно. Пътят е само един и през половината време е непроходим. Има една пътека през планините, която се спуска до Септембър меса, но само няколко човека в „Рокинг Ем“ я знаят. Сигурно от години никой не е минавал по нея.

Даяна бавно обърна поглед към Тен. Чувстваше колко силно е желанието му да я успокои.

— Колкото до малките каньони, в които може би се крият руини, в повечето от тях не се е мяркал човек, откакто анасазите са ги напуснали. Ютите избягват руините. Те мислят, че ги обитават духове. Краварите не водят кравите в малките каньони, защото по тях се ходи много трудно. Затова скритото там ще остане скрито завинаги.

Дълбокият и мек глас на Тен подежда така успокоително на Даяна, като че бе милувка. Тя се вгледа в чистите дълбини на очите му и почувства как я обзема безпокойство и копнеж.

— Толкова ли е лошо, ако някои от тези руини не бъдат намерени никога? — попита тихо Тен. Той говореше бавно и гледаше Даяна в очите, опитвайки се да обясни едно свое усещане, което никога досега не бе изразявал гласно. — Руините идват от земята и времето. Би било справедливо някои от тях да се върнат към своите начала, недокоснати от никого, освен от анасазите.

Усилващият се вятър донесе глухия тътен на гръмотевица. Този звук се вряза в съзнанието на Даяна и събуди у нея зашеметяващото усещане за нещо познато, за повторение на събитията във времето. Дъхът ѝ спря и я завладя една необяснима увереност. Някога тя е познавала Тен. Стояли са заедно на върха на платото, вървели са под слънцето и в тишината, спели са един до друг в дъжда. Почувства се развълнувана и обърквана. Гледаше втренчено мъжа, който би трябвало да ѝ е чужд, а не беше.

Отново се разнесе гръм, този път по-отблизо. Даяна дълбоко си пое дъх, вдишвайки миризмата на пелин, хвойна и на приближаваща

буря. Усети как буреносният вятър я изпълва и докосва нещо в нея, потискано толкова години. Почувства се освободена, но и много уязвима.

— Идва буря — каза Тен и отмести поглед от Даяна. Ако продължава да я гледа как вдишва вятъра, нямаше да се сдържи и щеше да я докосне. — Ако искаме да минем през Пикчър уош, трябва да побързаме. Освен ако не си си променила решението. — Даяна гледаше неподвижния му силует, открояващ се на фона на буреносното небе. Тен я погледна и очите му ѝ заприличаха на две късчета кристал. — Даяна?

Чувайки името си, произнесено от неговите уста, тя усети как по тялото ѝ се разлива топлина.

— Да, идвам — каза тя, като се опитваше гласът ѝ да звучи делово.

ШЕСТА ГЛАВА

Макар че в Пикчър уош имаше вода, камионът мина през нея без затруднения. Калните следи от другата страна на реката подсказаха на Тен, че те не са единствените, тръгнали към Септембър каниън. Не бяха задминавали никого по еднопосочния черен път, което означаваше, че другата кола е пред тях. Намръщен, той зави вдясно и подкара камиона покрай широкото корито на реката. Тук нямаше истински път. Виждаха се само следи от гумите на колата пред тях. От двете им страни се откри редица от малки каньони. След четири километра камионът зави вляво и навлезе в устието на един страничен каньон. Даяна въпросително погледна Тен.

— Това е Септембър каниън — каза той. — Платото, на което се намира, е Септембър меса. Уинд меса остана зад нас, оттатък реката.

— Какво има нагоре по реката?

— Още каньони, но по-малки. Всъщност повечето каньони не са истински каньони, а тунели в скалите. Само един или два каньона имат излаз към върха на платото. Каньоните са като лабиринт. Даже с компас можеш лесно да се загубиш.

Даяна се обърна назад, опитвайки се да се ориентира.

— Къде е „Рокинг Ем“?

— На североизток, на върха на голямото плато.

— Така ли? Аз мислех, че ранчото се намира в обширна равнина! Тен се позасмя.

— Повечето хора, които идват в „Рокинг Ем“ от север, също мислят така. Разбираш, че равнината всъщност е плато, едва когато видиш края ѝ. Планините те объркват.

Даяна бръкна в задния джоб на джинсите си и извади една карта на Американския картографски институт. Започна да търси пътя, по който се движеха. Камионът обаче друсаше толкова силно, че бе невъзможно да се намери каквото и да било по картата.

— Странно нещо е перспективата — каза Тен и погледна към картата. — Като идваш от югоизток, виждаш склонове на платото,

устия и дефилета. Хората, които са им давали имена, са ги гледали отгук, отдолу нагоре. От това положение не можеш да видиш Огнената планина. Всичко изглежда тъмно и хаотично в далечината. Някои местни жители наричат тази област Черното плато, а други — Платото на Огнената планина.

Даяна сгъна картата и я прибра обратно.

— Ако приближиш това място откъм високата му част, връхът на платото ще ти се стори просторна равнина и ще ѝ дадеш подобаващо име.

— Така ли е станало с „Рокинг Ем“?

— Кейс Макензи купил ранчото и затова го нарекли Макензи Ридж — Билото, въпреки че то се намира в полите на Огнената планина. От негова гледна точка връхът на платото е обширна равнина, но векове преди това хората са нарекли цялото място в радиус от сто и шейсет километра Черното плато, въпреки равната му горна част. Прибави към това стоте години, през които каубоите американци и испанци са превеждали индианските названия, прибавяйки към тях свои и ето как се е получил един истински кошмар за картографите.

— Сигурно тук има много заблудили се туристи.

— Помисли си само, че Септембър меса, Уинд меса и другите безименни плата всъщност са части от едно цяло, отбелязвано ту като Черното плато, ту като Равнината на Макензи според това от коя посока е дошъл картографът.

— Започвам да разбирам защо хората измислиха сателитните снимки. Това е единственият начин да се прецени кое какво е.

Тен одобрително погледна Даяна и отново се втренчи в пътя.

Камионът се подрусваше по каменистото и тясно дъно на каньона с не повече от десетина километра в час. Устието на Септембър каниън бе широко около седем метра и единствената му маркировка бяха неясните следи от гуми по пясъка. Скалите бяха изградени от пясъчници в преливащи се ръждиво златисти тонове и от по-тънки слоеве шисти в долната им част. Шистите лесно се слягаха и така в основата на скалите се образуваха стръмни и хлъзгави сипеи, затрупани тук-там с отломки от пясъчника. Поради слягането на шистите и по-бързото им отмиване пясъчниците оставаха без опора в основата си. Големи отломки от тях се откъртваха и падаха, а на тяхно място зейваха ниши.

Тук-таме в скалите бяха избили подпочвени реки, които бяха един постоянен източник на вода. Ако нея я нямаше, анасазите едва ли биха се заселили в отвесните скали. Даяна си помисли, че ако не беше това специфично съчетание на пясъчници, шисти и вода, културата на анасазите би се развила по друг начин.

— Как открихте руините?

— Карла идвала насам, за да върне на Люк един глинен съд, намерен преди години по устието на Септембър каниън. Вървяла известно време по дъното на каньона. Наскоро там имало буря и едно дърво било паднало. Навела се и така открила руините.

— Сигурно е било невероятно — каза Даяна с копнеж в гласа.

— Карла едва ли е била в такова настроение, че да го оцени. Тя бе дошла, за да се сбогува със земята, с ранчото и най-вече с Люк.

— И какво я накара да си промени решението?

— Люк. Най-после той осъзна с твърдата си глава, че Карла е единствената жена, която би могла да живее в отдалеченото ранчо, без да ѝ додее.

Устните на Даяна тъжно се извиха надолу.

— Аз съм израснала в ранчо. Това не е място за всеки, независимо дали е мъж, или жена.

— Не харесваш ли живота в ранчо?

— Не, напротив. Каквито и лоши неща да стават къщи, земята винаги е до теб и те очаква. Можеш да излезеш от къщата и земята ще те... — Гласът ѝ потрепери и тя млъкна, осъзнавайки, че почти се бе издала.

— Ще те излекува, нали? — подсказа ѝ Тен.

Даяна потрепери. Тен бе толкова проникателен.

— Земята е била тук дълго преди маймуната да слезе от дървото — каза той. — Ще бъде тук и дълго, след като си отидем. Някои хора се плашат от това, защото то ги кара да се чувстват малки и незначителни. Други хора обаче могат да съществуват само в досега с нещо по-голямо и трайно от самите тях.

Даяна осъзна, че и Тен е един от онези, които са дошли при земята, за да се излекуват.

— А теб какво те нарани? — попита тя.

На лицето на Тен се появи изражение, напомнящо за мъжа, повалил по-едрия си противник за секунди.

— Съжалявам — каза Даяна бързо. — Нямам право да те питам. Тен кимна рязко.

— Пристигаме в базовия лагер. Намира се в онази скална ниша вляво — каза той след малко.

Някъде встрани от тях просветна и след секунди в тесния каньон отекна гръмотевица. Последва ново просветване и отново изтрещя гръмотевица. Даяна затвори очи и си пое дълбоко дъх, вдишвайки с удоволствие неочаквано студения вятър. Скоро щеше да завали, усещаше това по уханието във въздуха — неповторима смесица от мирис на нагрят пръст и на безброй водни капки, устремени към сухата земя.

Отново изтрещяха гръмотевици. През отворения прозорец нахлу хладна вълна и обгърна Даяна. Тя се засмя приглушено. Искаше ѝ се да е сама, за да може да протегне ръце и да прегърне бурния вятър.

Приглушената звучност на гласа ѝ направи впечатление на Тен. Той я погледна за миг и осъзна, че дълго ще я помни такава — с отметната назад глава, разрошена коса, поруменели страни и полуотворени устни — сякаш се отдаваше на бурния вятър.

Последните четиристотин метра от пътя бяха трудни, защото се минаваше по хлъзгави склонове, осеяни с огромни каменни отломки. Катерейки се с пъшкане нагоре, камионът боксуваше сякаш в знак на протест срещу хлъзгавия път.

— Не е ли по-добре да вървим до базовия лагер? — попита Даяна.

— Аз бързам.

— Защо? — попита Даяна.

— Погледни напред.

Даяна проследи погледа му. Един мръсен роувър беше спрял в подножието на скалата. Лека алуминиева стълба се издигаше нагоре по пясъчника, отделящ руините от камънаците долу. Тен се пресегна, разкопча калъфа, висящ над задното стъкло и взе една пушка. Пъхна патрон в цевта ѝ, после излезе от камиона и затвори вратата.

— Ти стой тук — каза той на Даяна през отворения прозорец.

В това време завая пороен дъжд, стелец се на талази над земята. Тен не му обърна никакво внимание, въпреки че дрехите му бързо подгизваха.

Роувърът бе отключен и той бързо го претършува. Намери един пистолет и една пушка и ги изпразни с бързо движение, при което куршумите образуваха дъга в дъжда. Остави обратно оръжията отзад в роувъра, близо до една голяма кутия. Разкъса я, като в същото време държеше под око иманярите, слизащи по хлъзгавата от дъжда стълба. Кутията беше пълна с керамика на анасазите. Тен я извади и я остави на земята, после отново влезе в роувъра. Лъхна го миризма на цигари и на бензин, изпаряващ се от една туба с повредена капачка.

Иманярите слязоха от стълбата и се затичаха към Тен. През това време той отвори тубата и я остави да се разлива в колата. Замириса силно на бензин.

— Ей, я се разкарай оттам — разкрещя се първият мъж. — Тази кола е частна собственост.

Тен беше от едната страна на роувъра, иманярите — от другата. Той заобиколи колата отзад и те видяха пушката му, насочена с цевта надолу. Първият мъж предпазливо забави крачка. Той беше на двадесет и три — четири години и се държеше така, като че ли е прекарал известно време в армията. Беше висок и широкоплещест, свикнал да всява страх с пропорциите си.

— Влезли сте в земите на „Рокинг Ем“ — каза Тен.

— Не съм забелязал никакви знаци.

Тен се усмихна иронично.

— Лошо. Хайде, качвайте се на роувъра и да ви няма.

— Ще ти дам да се разбереш, каубой! Ще заплашваш обикновените граждани. Просто пътувахме по тия места и объркахме пътя. Може да се случи на всеки. Да знаеш, че ще подам оплакване до шерифа.

— Объркали сте само това, че тук ще намерите единствено глинени съдове и няколко млади студенти.

— Сигурно мислиш, че си голяма работа с тая пушка, а?

— Едва ли си научил много във флотата, преди да те изхвърлят оттам.

— Откъде знаеш, че аз... — Мъжът млъкна и лицето му гневно почервеня. Той рязко обърна глава към роувъра. Двамата мъже тъкмо отваряха вратите му.

Тен ги наблюдаваше с очаквателно изражение. Не остана разочарован. Щом отвориха вратите, двамата извикаха едновременно.

— Той е излял бензин в колата!

— Милт, няма ги гърнетата!

Тогава единият забеляза пушките.

— Откажи се, Милт. Той е намерил пушките.

— Чу го, нали? — каза Тен. — Откажи се — с леко повишен глас Тен се обърна към другите двама. — Качете се в роувъра и затворете вратите.

По-младият почервения от безсилен гняв, виждайки как двамата му спътници послушно се качват в колата.

— Това са моите гърнета — каза Милт ядосано. — Ще те съдя за грабеж.

— Я си отивай вкъщи, малкия. Училището свърши — каза Тен и извади патрона от цевта на пушката си.

Милт зае стойката на човек, обучаван да се бие без оръжие. Тен остави пушката на капака на роувъра и тръгна към по-младия мъж. Като че ли спокойният вид на Тен окуражи Милт и той се хвърли върху него. Тен отклони нападението с привидно небрежно движение на рамената си, което накара Милт да загуби равновесие по хлъзгавия терен. Той падна, но бързо се изправи и отново се нахвърли върху Тен. В този момент една от вратите на роувъра точно зад Тен се отвори. Той се завъртя и я ритна, при което се чу ругатня и вратата се тръшна. Още преди ехото да се върне от скалите. Тен отново бе с лице към Милт.

Макар че този път Милт бе по-внимателен в действията си, резултатът не беше по-различен. Той се хвърли върху Тен, но отново се намери в калта. Това се повтори още няколко пъти, при всеки от които Милт се озоваваше на земята.

— По-бързо, малкия — каза Тен, гледайки как Милт се изправя за пореден път. — Уморих се да стоя под дъжда и да те чакам да поумнееш.

Неочаквано Милт пъкна ръка под якето си и измъкна един ловджийски нож. С бързо движение Тен го преметна през глава и той тупна тежко по гръб. Тен притисна лявата му ръка с крака си и се наведе да вземе ножа. Опита ръба на острието и пренебрежително изсумтя.

— Ей, момче, ще си голям късметлия, ако с това нещо успееш да си отрежеш и масло. Макар че като се изключи острието, ножът не е

лош. — Тен отмести крака си от ръката на Милт. — Хайде, вземи си ножа и си го прибери обратно.

Милт бавно посегна към ножа. За един миг, докато пръстите му обхващаха дръжката, му мина през ум да запрати ножа по своя противник, унизил го с такава безцеремонна лекота, но благоразумието му надделя и той неохотно го прибра в калъфа.

— Има още да се учиш, малкия. — Тен се наведе и с ловко движение изправи по-младия мъж на крака. — И още нещо. Чух за някакъв иманяр, който се забавлява, като бие хора, чието единствено престъпление е, че искат да опънат палатка в националния парк.

За първи път Милт беше толкова близо до Тен и можеше да види очите му под подгизналата от дъжда козирка на каубойската шапка. Лицето на младия мъж силно пребледня.

— Като слушам такива неща, губя търпение. А като стана нетърпелив, ставам груб, а стана ли груб, пипам здраво. Такива са и моите приятели, а аз имам приятели навсякъде из Фор корнърс. Така че ако познаваш други иманяри-страхливци, предай им, че отсега нататък аз и моите приятели ще бъдем страшно груби. Разбра ли? И да знаеш, че следващия път, когато се нахвърлиш върху мен, ще те съблека гол, ще ти сложа пелени и ще те прекарам така през града. Без да ти оставя никакъв белег, ще те накарам да се движиш с маршова стъпка също като тях. — Тен посочи с глава към роувъра. — Хайде, и втори път да не съм те видял!

Милт протегна ръка към предната врата на роувъра. Тен го гледаше. Тъкмо щеше да поздрави двамата мъже в колата за благоразумието им, когато видя, че не то бе причината те да стоят настрана. Даяна беше излязла от камиона и стоеше под дъжда с пушка в ръка.

СЕДМА ГЛАВА

Спокойна външно, Даяна наблюдаваше как роувърът се отдалечава от тях с възможно най-високата скорост, която дъждът и хлъзгавият терен позволяваха.

— Вече можеш да я оставиш. Те няма да се върнат. — Даяна усети, че все още стиска пушката с насочена надолу цев. — Може ли? — попита Тен и протегна ръка към пушката.

— Ще трябва да се почисти. Дъждът беше доста... мокър — каза Даяна тихо.

Без да се усмихне, Тен кимна в знак на съгласие.

— Аз ще имам грижата за това.

— Благодаря ти. От години не съм чистила пушка. Сигурно съм забравила как се прави.

— Едва ли си забравила обаче как се стреля — каза Тен, докато проверяваше пушката с няколко бързи движения. С одобрение забеляза, че в цевта има патрон. — Благодаря ти. Приятно е да знаеш, че някой те смята за един от добрите.

— Аз... Ти всъщност нямаше нужда от мен — каза тя.

— Напротив, бяхме трима срещу един. Нуждаех се от помощ.

Даяна поклати глава.

— Ти можеше да направиш тоя иманяр на телешки котлет, преди приятелите му да усетят какво става. Защо не го стори?

— Никога не правя хората на котлети — каза Тен и отвори вратата на камиона. — Влизай вътре, мила. Влажно е.

— Аз говоря сериозно — каза тя, качвайки се в сухата кабина. — Защо се сдържа? С Бейкър не го направи.

Тен заобиколи камиона и се качи в кабината. Усещаше внимателния и съсредоточен поглед на Даяна върху себе си.

— Бейкър е грубиянин, който разбира единствено от груба сила — каза Тен. — Ако се бях нахвърлил с юмруци върху него, щеше да се върне за още. Това момче Милт е различен. Той просто е един перко и хулиган, и при това страхлив. Ще има да ме помни доста време.

— Дали ще се върне?

— Съмнявам се. — Тен се обърна и остави оръжията в калъфа.

— Ако все пак се върне, да се моли да не попадне на Невада.

— Кой е Невада?

— Брат ми. Би му изкарал червата, без да му мигне окото. Той е твърд мъж.

— А ти?

Тен погледна към Даяна и се усмихна.

— Мила, още ли не си забелязала? Аз съм с толкова чувствително сърце, че и на мравката път правя.

За втори път от няколко минути Тен бе нарекъл Даяна „мила“. Тя знаеше, че би трябвало да се възпротиви на тази проява на близост. Най-малкото не би трябвало да я окуражава със смеха си. Опита се да го потисне, но не успя и се предаде, давайки воля на толкова дълго сдържаните си чувства.

— Браво, Даяна Сакстън! Справи се много добре.

— За какво става дума? — попита тя сепнато.

— Ти си жена с характер. Беше готова да се бориш за кутията с антиките. Застана зад това, в което вярваш, а това вече се случва страшно рядко.

Тен слезе от камиона, преди Даяна да успее да му възрази. Тя бе излязла с пушката в дъжда, не за да спаси няколко антики от иманярите, а заради Тен.

Не беше необходимо да се тревожа. Тен струва за цяла армия. Прав беше Кеш, че някой го е учил да се бие мъжки. Интересно кой и на каква цена.

Тен отвори вратата и остави кутията с антиките на мястото до Даяна, а после с гъвкаво движение се метна в кабината. Мъжествената му грация очарова Даяна. Подгизналата от дъжда риза прилепваше към мускулестото му тяло и очертаваше широките му рамена. Стига да поиска, би могъл да я надвие с лекота. Беше много по-силен от Стив.

Както винаги, Даяна отклони мислите си от миналото, което не можеше да промени. Единственото, което можеше, е да не забравя обещанието си никога да не дава основания на мъжете да си мислят, че тя им дължи нещо.

— Не се притеснявай — каза Тен.

— Какво? — сепна се Даяна. Дали не бе прочел мислите й?

— Антиките са здрави. В биенето Милт е аматьор, но иначе знае как да опакова гърнета. Нищо не е загубено.

— Освен за историята.

Тен я погледна въпросително.

— За археолозите истинската ценност на антиките е главно в това да видят как те са разположени една спрямо друга на терена — обясни тя. — Ако те не са фотографирани там, където са намерени, не могат да ни кажат много.

— На учените може би. За мен обаче това да мога да докосвам тези предмети — останки от една толкова отдавна изчезнала култура, е... — Тен сви рамене. — Бих се борил да спася всеки къс от тях.

Даяна отново бе изненадана от Тен. Тя не очакваше, че един непрофесионалист може да разбере интелектуалната и емоционална стойност на тези отломки от миналото. Почувства, че отново губи равновесието си, разкъсвана между страха си от мъжете и желанието си да се сближи с този противоречив и сложен човек.

Тен остави камиона в подножието на едно възвишение и тръгна към голямата ниша, използвана за базов лагер при разкопките. Вече бяха разтоварили нещата си, опънали спалните си чували и сменили мокрите си дрехи зад един, специално построен за такива извънредни случаи, брезентов параван.

Дъждът бе започнал да отслабва, но нито Даяна, нито Тен забелязаха това. Цялото им внимание бе погълнато от купчина керамични отломки, които студентите бяха разпределили в кутии, номерирани според това на кое място на терена са намерени отломките. И самите отломки бяха номерирани. Всеки можеше да се опита са сглоби тези триизмерни парчета мозайка преди откарването им в старата къща на ранчото.

Тен показва изключителен нюх в тази работа. Даяна се удивляваше от лекотата, с която той бръкваше в една кутия, после в друга и накрая показваше възстановения съд. Имаше нещо тайнствено в начина, по който късовете история ставаха част от нещо цяло в ръцете му.

След първия половин час Даяна забрави, че е сама с един мъж в усамотен каньон. Забрави да се притеснява, че може да каже или да направи нещо, което Тен да възприеме като някакви аванси от нейна

страна. За първи път от години насам тя бе спокойна в присъствието на мъж.

Когато дъждът съвсем спря, Даяна се изправи, изпъна изтръпналите си крака и отиде до края на нишата. Макар че руините не се виждаха оттук, усети, че я обхваща възбуда. Преди хиляди години анасазите са гледали същата тази земя, вдъхвали са същия този аромат на мокра земя и хвойна. За един миг се почувства едно с анасазите.

— Отивам на терена — каза Даяна и вдигна раницата си.

Тен вдигна поглед от керамичните отломки.

— И аз ще дойда след малко. Не се качвай по стълбата, докато не изсъхне. И не ходи извън тази част от руините, където има решетка.

— Не се притеснявай, няма да предприемам нищо на своя глава. Много от тези руини са капани, които чакат жертва. При анасазите никога не знаеш дали земята няма да се окаже таван на някоя намираща се в земята кива. Ще вървя само по утъпкани пътеки.

Тен погледна Даяна, за да разбере дали в думите ѝ няма скрит подтекст.

— Благодаря ти, че обърна внимание на моите предложения.

— Аз нямам нищо против здравия разум. Освен това ти си надзирателят на това място. Ако не харесвам твоите вън „предложения“, това си е за моя сметка, нали? Ти винаги можеш да ме накараш да се съобразя с твоите заповеди.

Тен понечи да позаглади нещата, но после се отказа. Даяна беше права и ако знаеше тези неща, това би спестило много неприятности.

— Такава ми е работата.

— Ще го запомня.

Това бе самата истина. Мисълта да се опълчи срещу „предложенията“ на Тен я плашеше. Той имаше силата да наложи своята воля и тя знаеше това не по-зле от него.

— Ако чуеш клаксона на камиона три пъти или три изстрела на пушката, връщай се веднага тук — каза Тен.

Даяна кимна и погледна часовника си.

— Ще се върна преди залез.

— Трябва да бъдеш дяволски точна. — Той повдигна две керамични отломки срещу слънчевата светлина, струяща към нишата, намръщи се и остави едната настрана. — Само глупак или иманяр би се мотал из руините по тъмно.

Даяна не си направи труда да му отговори. И без това Тен не я слушаше. Беше вдигнал друга отломка срещу слънцето и сравняваше краищата ѝ с тези на първата. Те сигурно съвпадаха, защото той изсумтя и написа нещо на вътрешната страна на парчетата. След почистването им те щяха да бъдат залепени, но лепилото се намираше в старата къща на ранчото.

Даяна започна да се изкачва от дъното на Септембър каниън нагоре по стръмните скали, следвайки следите на камиона, които дъждът не бе успял да заличи. Руините се виждаха съвсем ясно от мястото, където преди малко беше паркиран роувърът. Поради срутвания стените им бяха нащърбени и грапави. Някои от тях достигаха едва до глезена, а други бяха високи почти осем метра. Тук-там извън стените се подаваха кедрови греди, крепели някога подовете. Тази част от гредите, която бе в стените, се бе запазила здрава, но оставащите навън части от тях бавно се рушаха.

Даяна разглеждаше руините, без да обръща внимание на подробностите — нещо, което бе научила от един възрастен археолог. Детайлите се губеха и на преден план изпъкваха само по-важните неща — размерите, симетрията и баланса, използването на сили и противосили, които човекът е трябвало да измисли, преди да ги направи, тъй като не съществуват в природата.

Археологът, проучил Септембър каниън пръв, бе пресметнал, че нишите на каньона са побирали между деветнадесет и двадесет и шест помещения, включително и съпровождащите ги кръгообразни киви. Височината на постройките варираше от един метър до три етажа, в зависимост от височината на самата ниша. Кивите приличаха на сутерени. Плоските им покриви някога са служили за под на едно място в селището, където са играели децата и жените са си оставяли житото. Балконът на триетажна постройка се използваше за таван на съседна двуетажна. Стълба от кедр водеше до подобен на каменен ковчег хамбар, построен в една цепнатина, прекалено малка, за да бъде дори и миниатюрна стая. Въобще помещенията на анасазите бяха толкова малки, че размерите им се струваха невероятни на съвременните хора.

Даяна отвори външния джоб на раницата си и извади оттам един бинокъл. Както винаги, търпението на анасазките строители на каменни къщи я очароваше. Без да познават каквито и да било метали,

те бяха придали форма на камъка, използвайки го и като инструмент. С брадви, тежки два-три килограма, бяха изчуквали неправилните каменни блокове, придавайки им след безчет удари необходимата форма и размери.

Отляво на нишата имаше отвесна скала, прорязана от пукнатина, не по-широка от десетина сантиметра. По нея се виждаха вдлъбнатини, за които анасазите са се задържали, катерейки се по платото, за да пасат добитъка. Даяна се ужаси, като си представи как деца и стари хора са се изкачвали нагоре по този начин и как малки деца са си играели до урвите покрай нишата. Неизбежно е имало хора, които са се подхлъзвали и са падали. Всекидневното рискуване на живота ѝ изглеждаше една ужасно висока цена за една ниша с южно разположение.

Даяна погледна руините без бинокъл и се намръщи. Ъгълът, под който се намиреше, не ѝ бе достатъчен за това, което искаше да направи. Нуждаеше се от удобно място, откъдето да нарисува по-детайлно руините. Най-подходящото време за това бе късният следобед, когато неправилностите и ъглите на постройките изпъкваха най-ясно под косо падащата светлина. Тази „сладка светлина“ обаче изчезваше бързо с напредването на деня.

Даяна се огледа и реши да рисува от срещуположната страна на каньона. Намести раницата си по-удобно и тръгна. Падналият дъжд не бе чак толкова обилен, така че Септембър крийк беше само една ивица, която тя прескочи без усилия. Пое нагоре по каньона. Пред нея се изпречи една голяма скала, по която не би могла да се изкатери, и тя започна да пълзи успоредно на основата ѝ. На всеки пет минути спираше и поглеждаше руините отсреща, преценявайки ъгъла, под който те се виждаха, докато накрая не намери един, който ѝ хареса. Щеше да ѝ се наложи дълго да пълзи по склона в подножието на стените на каньона, но това ѝ се беше случвало и на други терени.

Най-после Даяна стигна до върха на един доста стръмен участък, където част от пясъчника се беше откърлил. Избърса чело, прецени ъгъла, от който се виждаха руините, и въздъхна. Близко е, но не е достатъчно. Трябва още малко нагоре. Продължи да се катери внимателно, пълзейки през повечето време. Дрехите ѝ попиха мириса на вечнозелените храсти, за които се хващаше, за да се изтегли по най-стръмните участъци. Внезапно забеляза пред себе си една керамична

отломка, която блестеше на слънчевата светлина в необичайно червено. Тръгна припряно към нея и се наведе да я вземе. Пръстите ѝ тъкмо достигнаха керамичния къс, когато земята под краката ѝ пропадна и тя полетя надолу с порой от пръст и камъни. Изпищя и пропадна в тъмнина. Това, което извика, бе името на Тен.

ОСМА ГЛАВА

Тен тичаше, когато писъкът на Даяна рязко секна, оставяйки ехо след себе си. Не му бе необходимо да следва Даянините следи, за да я намери. Когато я чу да пищи, зърна за миг червеното ѝ яке на срещуположната страна на каньона.

— Даяна! Даяна!

Не последва отговор. Тен изтича през дъното на каньона и започна да се изкачва по стръмния склон. Видя черната сянка на една прясна дупка в земята и разбра какво се бе случило. Даяна беше стъпила върху скрития в земята покрив на една кива и той бе пропаднал под тежестта ѝ. Някои от кивите бяха по-дълбоки и от човешки бой и може би Даяна беше паднала точно в такава.

Тен се движеше бавно, готов да отскочи встрани при най-малкия признак на несигурност под краката си. Приблужи се с пълзене до дупката.

— Даяна, чуваш ли ме? — От дупката долетяха някакви звуци — може би неговото име. — Не се движи — каза той. — Ако си си ударила гръбнака, можеш да си влошиш състоянието, като се движиш. Ще дойда при теб възможно най-бързо — този път Тен чу ясно името си. — Лежи неподвижно. Затвори очи, ако започне да пада пръст.

Тен допълзя още по-близо до дупката. Даяна беше пропаднала през тавана на кивата, без да засегне няколкото напърно лежащи кедрови греди. Той допълзя до самия край на дупката и надникна вътре. Полузатрупана от камъни, Даяна лежеше на около два и половина метра дълбочина в кръгообразното помещение.

— Слизам веднага. Само лежи неподвижно.

Тен се хвана за две от гредите, молейки се жилавият кедър да издържи на тежестта му. Промуши се през тавана и се приземи до Даяна. Тя инстинктивно се опита да стане.

— Не се движи.

— Не мога... да дишам.

Хрипкавото ѝ дишане показваше, че тя диша по-добре, отколкото ѝ се струва.

— Всичко е наред. При падането ти е излязъл въздухът, но вече се оправяш. Боли ли те някъде?

— Не...

Тен коленичи до главата ѝ. Очите ѝ се разшириха и тя хрипкаво си пое дъх.

— Спокойно, мила — каза той тихо. — Трябва да видя ранена ли си. Няма да ти причиня болка. Успокой се.

Замаяна и безпомощна, Даяна се опита да потисне страха си. Гласът на Тен беше мек и тя си спомни как успокояваше уплашения кон и държеше нежно раненото коте. Силните му и внимателни ръце опипваха главата, шията, раменете ѝ.

— Не откривам нищо счупено, а и ти не реагира на докосванията ми — каза Тен накрая. — Да чувстваш скованост някъде?

— Не... Аз усетих... — На Даяна не ѝ достигаше въздух повече от емоционалния шок, предизвикан от докосванията на Тен, отколкото от самото падане. — Навсякъде... където ме пипна... усетих.

— Добре. Сега си размърдай пръстите на ръцете и краката. Боли ли?

— Не.

— Отново ще проверя врата ти. Ако дори и леко те заболи, ми кажи.

Дългите му пръсти отново лекичко заопипваха врата на Даяна, промъквайки се толкова бавно през косата ѝ, че тя не усети как той постепенно пое тежестта на главата ѝ в ръцете си.

— Боли ли?

— Н-не.

Тен бавно завъртя главата ѝ надясно.

— А сега?

Даяна се опита да отговори, но не можа и поклати глава.

— Ако не те боли, като клатиш глава, значи си добре. Сега да видим как ще седнеш. Ще го направим бавно. Ако те заболи гърбът, ми кажи. Готова ли си?

С лявата си ръка Тен придържаше раменете ѝ, а дясната му ръка бе пред гърдите ѝ, предпазвайки я от залитане, ако ѝ прилошее. На нея

наистина без малко не ѝ прилоша от допира на ръцете му до неочаквано чувствителните ѝ гърди.

— Добре съм — каза Даяна задъхано.

— Дотук много добре — съгласи се Тен. — Вие ли ти се свят?

Главата ѝ се въртеше, но не от падането, а от близостта на този силен мъж, коленичил до нея в сумрака на древната кива.

— Не, не ми се вие свят.

— Добре. Да почакаме малко, за да сме сигурни.

Докато Тен разглеждаше счупения таван над главите им, Даяна разглеждаше него. За първи път осъзна колко е хубав с черната си вълниста коса, широко чело, раздалечени сиви очи, гъсти мигли, прав нос, високи скули и леко набола брада, подчертаваща мъжествения овал на лицето му. Имаше и още нещо у Тен, освен правилните му черти, което привличаше Даяна — той ѝ вдъхваше увереност, че няма да използва силата си срещу нея. Испита страхотно облекчение и едва сега си даде сметка колко голяма част от енергията ѝ е била ангажирана в това да потиска страха си от мъжете.

— Добре ли си? — попита я Тен. — Изглеждаш малко замаяна.

— Да, замаяна съм. — Даяна си пое дъх на пресекулки. — Това се дължи на усещането, че земята пропада под краката ти.

— Сигурно. Готова ли си да се опиташ да се изправиш?

— Да.

— Ще го направим бавно и спокойно. Първо застани на колене.

С непринуденост, която преди би я ужасила. Тен ѝ помогна да коленичи. Докато тя се опитваше вече без негова помощ да се закрепил в това положение, очите на Тен преценяваха реакциите ѝ, а ръцете му — координацията на тялото ѝ.

— Готова ли си да станеш? Не искам да те притеснявам, но ще се почувствам много по-добре, когато излезем оттук.

Едва сега тя си даде сметка къде се намират.

— Кива! Паднала съм през тавана на кива, нали?

— Да, мила. Трябва да се измъкнем колкото се може по-скоро от това проклето място. Тук е опасно. Готова ли си?

Готова или не, с негова помощ тя се изправи на крака за секунди. Опря се за миг на силните му ръце и усети топлината на тялото му. Отдръпна бързо ръцете си, като че ли се бе опарила.

— Добре съм — каза тя бързо. — Наистина. Мога да стоя сама.

По забързаните ѝ думи Тен разбра, че тя е смутена и я пусна, без да се отдалечава от нея. Искаше да може да я хване, ако колената ѝ я предадат.

— Не ти се вие свят, нали? — попита той.

Главата ѝ се въртеше, но това се дължеше на неговата близост, а не на евентуални наранявания при падането. Даяна обаче нямаше намерение да му обяснява всичко това.

— Не, не ми се вие свят — каза тя твърдо.

Даяна отклони поглед, опасявайки се да не би одобрителното ѝ отношение към Тен да стане прекалено очевидно — нещо, което тя не желаше. Не искаше да му дава основания да очаква каквото и да било от нея като жена. С присвити очи огледа дупката в тавана, която бе единственият им изход от кивата. Ако се изправи на пръсти и се протегне нагоре, може би ще успее да достигне кедровата греда. Макар че не беше много сигурна.

— Всъщност доста ме е страх — призна тя. — Някои жени биха могли да се измъкнат сами през тази дупка, но не и аз. В часовете по физическо хич ме нямаше на успоредката.

Тен измери на око разстоянието до тавана и до кедровите греди.

— Няма проблеми. Нали затова Господ е създал мъжа.

Тен ритна встрани един камък, стъпи здраво и протегна ръце към Даяна.

— Хайде, мила, качвай се.

Тя го погледна така, като че ли беше ѝ предложил да се телепортира през дупката.

— Не се притеснявай, няма да те изпусна — каза Тен. — Всеки ден вдигам и по-тежки неща. Ще те повдигна нагоре, за да се хванеш за кедровите греди. Като се държиш за тях, ще можеш да изпълзиш навън.

— А ти?

— Нали затова Господ е направил мъжете по-силни от жените. Всичко е наред, Даяна. Няма да те нараня. Повярвай ми.

— Аз, във... — заекна тя. Преглътна и неохотно се доближи до Тен. — Добре, ще опитам. Какво трябва да направя?

— Първо сложи ръцете си на раменете ми.

В един миг Даяна си помисли със страх, че не ще може да направи това. Затвори очи, опитвайки се да се пребори със старите си

страхове. Тен внимателно я наблюдаваше, усещайки страха ѝ така ясно, както бе усетил меките женствени извивки на тялото ѝ, докато проверяваше дали е ранена.

— Даяна! Сложи ръце на раменете ми!

Тя отвори очи. В гласа му звучаха стоманени нотки. Даяна неохотно повдигна ръце към раменете му. Знаеше, че той усеща треперенето ѝ, но не можеше да го спре.

— Сигурно се страхуваш да не паднеш отново? — попита той.

— Аз, във...

Ръцете ѝ обвиха твърдите мускули на раменете му. Беше толкова силен. Почувства се безпомощна.

Спомни си как онова шарено коте се бе сгушило в ръцете му! То се бе отпуснало и мъркаше. Тен не го нарани. Няма да нарани и теб.

— Какво искаш да направя? — попита Даяна.

— Закрепи се на раменете ми. Ще те повдигна нагоре, така че да се хванеш за кедровата греда. Държейки се за нея, първо ще застанеш по колене на раменете ми, после ще се изправиш. От това положение би трябвало да излезеш от кивата без проблеми. Разбра ли?

Тя кимна, хвана се по-здраво за раменете му и се опита да се закрепя.

— Още не — каза Тен и бавно я погали по гърба. — Трепериш прекалено силно. Успокой се, мила. Ти си добре.

— Като ме г-галиш, се изнервям о-още повече.

Тен озадачено я погледна.

— Хайде, започваме. И дръж гърба си изправен.

Той приклезна, обви ръце около бедрата ѝ и започна да се изправя, повдигайки я към кедровите греди. Не беше необходимо да се тревожи за това гърбът ѝ да е изправен. Цялото ѝ тяло се бе вдървило поради това, че силните му ръце бяха склучени около бедрата ѝ, а главата му притискаше корема ѝ.

— Тен!

— Всичко е наред, мила! Държа те.

Точно в това е проблемът! — помисли си Даяна.

— Можеш ли вече да се хванеш за някоя от гредите?

Даяна повдигна едната си ръка и се хвана за едната греда.

— Хванах се — каза тя задъхано.

— Добре. Сега хвани и другата греда.

— Хванах я.

— Дръж се.

Тен направи едно бързо движение и преди Даяна да се усети, се озова по колене на раменете му, държейки се за гредите за равновесие. Ръцете му бяха на ханша ѝ и здраво я държаха, а лицето му...

Ако не престана да мисля за това, ще падна.

— Сега се закрепил — каза Тен с глух глас.

— Лесно е да се каже — процеди Даяна през зъби.

Той се засмя и тя почувства топлината на дъха му.

— О, боже!

— Какво има? Да не би някоя от гредите да е прогнила?

Даяна не отговори. Без да обръща внимание на тръпките, които пълзяха по тялото ѝ, се притегли нагоре и се измъкна от кивата. Отдалечи се с пълзене от ръба на дупката и седна, обгръщайки с ръце раменете си. Но най-чувствителните места на тялото си усещаше възбуда.

— Всичко наред ли е? — извика Тен.

— Да. Аз, във... — Тя стисна зъби. — Да, наред е.

— Отдръпни се. Излизам.

След секунди две ръце обвиха кедровата греда. Тен се набра на гредата, задържа се с една ръка, а с другата хвана втория кедров стълб, прехвърли краката си и се изтласка навън с лекотата на гимнастик, който се упражнява на успоредка.

— Къде си се научил на това? — попита Даяна.

— На същото място, където се научих да лекувам котета.

— Къде беше това?

— Преди много години, далече от тук, в друга страна.

— Но къде? — продължи да настоява тя.

— В школата за командоси.

Даяна зяпна от изненада. Тен протегна ръце към нея, за да ѝ помогне да се изправи.

— Да вървим, скъпа! Слънцето скоро ще залезе.

Даяна погледна нагоре. Тен беше прав. Съвсем скоро слънцето щеше да изчезне зад хоризонта. И тя щеше да остане сама в тъмното, на края на света, с един мъж, който не само бе много по-силен от нея, но бе и обучаван да убива.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Тен и клекна до нея. — Ако не можеш да вървиш, ще те нося.

Тя се отдръпна от него и се опита да си възвърне самообладанието. Погледна изпитателно Тен, но не видя в изражението му нито триумф, нито злонамереност, нито жестокост. На лицето му бе изписана единствено загриженост за състоянието ѝ.

— Аз мога... — Гласът ѝ изневери и тя преглътна. — Аз мога да вървя.

Тен понечи да протегне ръце към нея, но като видя, че тя се дръпва, се отказа. Изправи се и отстъпи назад.

— Ставай. Като се нахраним, се връщаме в ранчото — каза той сухо.

— Какво? Защо?

— Знаеш защо. — Той се извърна настрани. — Всеки път, когато се приближа до теб, ти се свиваш. Ще се чувстваш по-спокойно с някой от другите мъже.

— Не! — Силното чувство в гласа ѝ спря Тен. Той се обърна и я погледна.

— Моля те, остани — каза тя припряно. — Вярвам ти повече, отколкото съм вярвала на който и да било мъж откакто... Откакто аз... Тен, това не е нещо лично. Моля те, повярвай ми!

— Трудно е да се повярва — каза той остро.

— Тогава повярвай на това — ти си първият мъж, който ме е докосвал от години. Плаша се до смърт от това, че всъщност не съм изплашена, а би трябвало.

— Не си много ясна.

— Зная. Ще се оправя, обещавам.

Той погледна Даяна, после кимна и ѝ подаде ръка. Ако се протегне, тя можеше да я хване и да се изправи с нейна помощ. Един миг Даяна гледа тази жилеста ръка, после се хвана с две ръце за нея и се изправи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Даяна седеше в старата къща на ранчото и втренчено гледаше керамичната отломка в ръката си. Тя ѝ напомняше за злополуката преди две седмици, когато Тен бе скочил при нея и я бе повдигнал нагоре. Спомни си колко внимателно ръцете му търсеха рани по тялото ѝ и с каква лекота я бе издигнал към светлината.

Потънала в мислите си, Даяна въобще не забелязваше керамичната отломка в ръцете си. Спомените резонираха не само в ума, но и в тялото ѝ. Обляха я топли и студени вълни и страшно ѝ се прииска да докосне Тен, да опознае мъжественото му тяло също както той бе опознал нейното. Опита се отново да се концентрира върху керамичния къс, лежащ в дланта ѝ, но единственото, за което можеше да мисли, бе мигът, когато се хвана с две ръце за ръката на Тен и се изправи на крака.

От този миг Тен бе започнал да се държи с нея приятелски любезно, като по-голям брат. Вечер подреждаха заедно керамичните отломки. Разменяха си откъслечни реплики за липсващите им части или си говореха за времето, за ранчото и за напредването на разкопките. Нито веднъж обаче Тен не я докосна — нито когато ѝ помагаше да се настани на мястото си на вечеря, нито когато надзърташе през рамото ѝ, давайки ѝ съвет за липсващото парче от някой съд. Той би имал оправдание, ако се доближи повече до нея, но не го направи нито веднъж.

През първите няколко дни фактът, че Тен избягва да се докосва до нея ѝ действаше успокоително, но после започна да я озадачава, а след четиринайсетия ден направо взе да я нервира.

Той сигурно си мисли, че не се къпя достатъчно често.

— Каза ли нещо? — попита Тен, седнал срещу нея. Даяна ужасена осъзна, че е изрекла гласно мисълта си.

— Нищо — побърза да отговори тя.

След малко остави керамичното парче настрана и се изправи. Чувстваше се неспокойна. Погледна към мъжа, прекарал толкова дни и

вечери с нея. Замислено наблюдаваше как дългите му пръсти обръщат керамичните отломки от всички страни, държейки ги внимателно поради крехкостта им. Тен докосваше техните ръбове и като че ли чрез този допир изучаваше най-фините им контури. И тя правеше същото, когато работеше — един вид изследване чрез сетивата, което бе станало част от нейната природа, също както и страхът ѝ от мъжете.

Всъщност тя вече не се страхуваше от мъжете или най-малкото — не от всички мъже. Макар че от време на време Люк я стряскаше с височината си, тя не се съмняваше, че Карла се чувства сигурна с избора от нея мъж, също както и малкият Логан — с баща си, предопределен му от съдбата. Не всички деца имаха такъв късмет с родителите си. Даяна нямаше. Нито пък всички съпруги бяха така щастливи с мъжете си. Майката на Даяна със сигурност не бе изпитвала спокойствие и удовлетворение в своя брак.

Даяна продължаваше да наблюдава ръцете на Тен, очарована от съчетанието от сила и прецизност в тях.

Какво ли би било да те докосват така внимателно?

При този мълчалив въпрос през нея премина тръпка, от която ѝ премалва. Копнееше да бъде докосвана от Тен, но това бе толкова невъзможно. Той беше мъж и щеше да иска нещо повече от това.

— Мяу!

Даяна се забърза към прозореца, доволна, че котката я откъсва от неочаквания ѝ порив.

— Здравей, стари разбойнико! — каза тя, като отвори прозореца и протегна ръце.

Паунс се хвърли в ръцете на Даяна. Козината му ухаеше на хладина и свежест. Протърквайки лице в лъскавата козина на котката, Даяна се настани обратно в стола си. Паунс замърка одобрително и този вибриращ звук се прибави към свистенето на вятъра отвън.

— Ти си царят на „Рокинг Ем“, нали? — попита тя с усмивка. — Мисля, че можеш да замениш няколко уловени мишки срещу това да поседиш в скута ми, нали?

Тен вдигна очи. Даяна нежно разтриваше гърба на котето, а то ѝ отвръщаше с мъркане. Чистата радост, която Даяна изпитваше от галенето на котешкото телце, събуди мъжките желания на Тен. След първия ден на терена той стоеше на разстояние от нея. Никога нямаше да забрави ужаса в очите ѝ, когато я докосна за пръв път в древната

кива. Усещаше, че Даяна все още се плаши от него, колкото и да се стараеше да скрие това. Може би се страхуваше, защото когато го видя за първи път, той беше победител в едно кратко, но жестоко сбиване. Или защото бе обучаван за командос. А най-вероятно причината се криеше в самия него. Тенеси Блакторн, който никога не се бе разбирал с жените. Той бе роден за бандит, а не за любовник или съпруг.

Паунс доволно измърка в скута на Даяна.

— Ако бях сигурен, че и мен ще ме галиш така, бих отишъл и аз да хвана някоя мишка.

Даяна учудено погледна Тен и се засмя неуверено. Той сигурно се шегуваше. А ако не беше така? В нея се надигна споменът за стария ѝ страх. Заговори с напрегнат глас, а думите излизаха в скоропоговорка.

— По-добре изяж пилето, приготвено от Карла, отколкото да разменяш умрели мишки срещу това да те гая. Аз не съм чувствена. Мисля, че сексът е за мъжете, не за жените. Аз съм фригидна, ако това означава спокойно да можеш да живееш и без секс. — Тен рязко вдигна поглед и се опита да каже нещо, но думите се лееха от устата ѝ като поройна река. — Мъж трябва да е измислил думата фригидна — продължи Даяна. — Една жена просто би казала, че не чувства необходимост да страда.

Думите ѝ отекнаха в тихата стая. Даяна се притесни от своята прямота, въпреки че не би взела назад нито една сричка от казаното. Тен трябваше да знае.

— Не си спомням да съм те питал за мнението ти за секса — каза Тен.

Една дълга минута Даяна галеше козината на Паунс, успокоявайки котето и самата себе си.

— Вярно е, че не си — каза тя най-после с въздишка на облекчение. Най-страшното беше минало. Тен знаеше и вече не би могъл да я обвини. — Но преди време разбрах по един доста неприятен начин, че е по-добре да си прям, отколкото да си мълчиш, а после да те обвинят, че си предизвиквал.

— Не се притеснявай, Даяна. Навсякъде по теб има знаци „Влизането забранено“. Който не ги забележи, трябва да е така сляп, както си ти.

— Моля?

— Ти си абсолютно сляпа за своята природа. Не само че не си фригидна, а дори притежаваш една рядка чувствителност. Вдишваш вятъра, милваш ръчичките на Логан и докосваш керамичните отломки с пръстите си, които са толкова чувствителни, че веднага разбират какви ръбове има по тях. Галиш Паунс и той мърка от удоволствие, а ти се радваш на това не по-малко от него. Всичко това очевидно радва сетивата ти. А сексът е най-голямото удоволствие, което сетивата могат да изпитат. — Тен сведе очи към керамичните отломки. — Пристигна ли новата кутия от терена? — попита той с равен глас, сякаш току-що не бяха разговаряли за нещо толкова интимно. — Очаквам една кутия от 10-Б. Мисля, че част от тази червена делва сигурно се е отронила върху това място на решетката. Преди много години, разбира се.

Даяна се вкопчи в този въпрос, доволна, че разговорът се връща към неутрални теми.

— Да, някъде тук е. Ей сега ще я донеса.

Тя отиде в ъгъла на стаята, където бяха струпани кутиите с номерирани керамични отломки в очакване да дойде и техният ред. Кутията с отломки от участъка 10-Б беше най-отгоре. Даяна я занесе до дългата маса, където Тен работеше.

— Благодаря. Представяш ли си, в горната част на делвата има едно парче с червен цвят.

— Наистина ли? — изненада се тя. Червеният цвят се срещаше най-рядко по керамиката на анасазите. Бе се появил по съдовете през последния им период, през който те бяха достигнали доста на север. — Мислиш ли, че имаме всички парчета, за да сглобим делвата?

Тен промърмори нещо неопределено. Отвори една кутия и внимателно извади оттам парчетата на старинната делва. Тя беше боядисана в керемиденочервено, върху което бяха изрисувани шарки в бяло и черно.

— Защо този вид делви са толкова редки? — попита Тен.

— Обикновено такива съдове, боядисани в няколко цвята, се срещат на юг оттук. Или този, който я е направил, е преселник, или тя е била разменена срещу друг предмет. Тази делва и правилната форма на каменните зидове в Септембър каниън ме карат да мисля, че селището е от времето на Пуебло III. Е, тъй като не съществува

машина на времето, никога няма да сме сигурни сто процента, че това е самата истина.

— Все пак знаем най-важното — и те са били хора като нас. Строяли са къщи, смеели са се, плачели са, сражавали са се, отглеждали са деца, умирали са. И най-вече са се страхували.

— Всъщност според най-новата теория анасазите са се заселили по скалите не поради страх — каза Даяна.

Тен скептично повдигна лявата си вежда.

— Просто им е харесала гледката, която се открива от скалите, така ли?

— Не става дума за това. Според тази теория ние твърде прибързано приписваме на анасазите намерението нарочно да построят къщите си в скалите. Може би са оставили върха на платото свободен, за да сеят там, а по дъното на каньона не са строели поради опасност от наводнения. Така единственото място за заселване остават скалите.

— А какво казват тези учени глави за сигналните кули по върха на Меса Верде? — измърмори Тен. — Анасазите са имали навика да се осведомяват за новородените чрез тях.

Даяна погледна Тен, но той изглеждаше погълнат от червените керамични парчета пред себе си. Вече беше открил две, които си пасваха, и търсеше мястото на трето.

— Възможно е да са посрещали посетители оттам, а може би кулите са показвали пътя през платото на хората от други места — каза Даяна.

— Хората от други места са били чужденци, а чужденците по-скоро са неприятели.

— А може би анасазите са мислели, че чужденците са непознати приятели.

— Това би могло да обясни защо културата им изчезва толкова бързо — каза Тен иронично.

— В някои академични кръгове твоята гледна точка би се сметнала за реакционна във философско и политическо отношение — каза Даяна. Беше й приятно да се наслаждава на бързината и широтата на неговия ум. Часовете, прекарани в подреждане на керамични отломки и разговори за анасазите, тя очакваше с почти същото

удоволствие, както и работата на самия терен. — Ето ти парчето, което изглежда е в средата.

— Благодаря. Поддръж го, докато изсъхне лепилото по тези две парчета. Защо професорите не следват доводите на здравия разум, когато търсят причината за заселването на анасазите по скалите?

— Като например?

— Птиците летят не защото им харесва да гледат отгоре, а защото котките не могат да го правят.

— Не го казвай на Паунс — усмихна се Даяна.

— Не е необходимо. Той е наясно с това и проявява повече разум, отколкото тези, които си въобразяват, че анасазите са построили своите къщи в скалите по друга причина, а не за самозащита. Или иначе казано, от страх.

— В това има логика. Защо обаче през периода, когато анасазите напускат върха на платото и се заселват в скалите, не са се увеличили погребенията?

— Погребенията?

— Самозащитата означава война, войната — рани и смърт, а смъртта...

— Води до погребения — прекъсна я Тен.

— Точно така. Дори непосредствено преди внезапното изчезване на анасазите няма увеличение на погребенията. Следователно теорията, че вражески племена са принудили анасазите да се заселят в скалите има едно слабо място. Няма увеличаване на смъртността, следователно няма война. Просто е!

— По-скоро е опростено. Тия теоретици би трябвало да вдигнат глави от книгите си и да проверят как стоят нещата в действителност.

— Какво искаш да кажеш?

— Само победителите погребват своите жертви.

От равния тон на Тен я побиха тръпки.

— Изглеждаш доста сигурен в това — каза тя.

— Защото съм бил в такова положение — на страната на губещите. Въпреки изминалите векове нещата не са се променили особено. Болка, страх, смърт и недостатъчно живи, които да оплачат и погребат мъртвите. Хищниците обаче винаги са достатъчно. — Присвитите очи на Тен проблясваха така остро, че Даяна се запита какво ли са видели те. — Във всеки случай всеки, който знае поне

малко биология, би могъл да каже на твоите теоретици, че построяването на каменни жилища по стръмните скали отнема огромно количество енергия и време и следователно и нуждата, накарала един народ да прави това, трябва да е била огромна. Най-вероятното обяснение е стремежът към оцеляване, а единственото живо същество, което заплашва живота на човека, е самият човек.

— Значи страх!

— Не подценявай страха. Нито едно живо същество, включително и човекът, не би оцеляло без него. Възможно е войната да е била затихнала, но анасазите са се страхували до такава степен, че са се оттеглили в скалите. — Тен вдигна поглед от керамичните отломки. — Ти можеш да разбереш този вид страх, нали? Това най-вече те е привлякло у анасазите. И те като теб се ограждат със стени, изолират се от света. И после започват да се задушават зад тях.

Даяна се бе втренчила в две керамични парчета.

— Оттегляш се вкъщи в скалите, до които се стига по една почти невидима пътечка и които и едно деветгодишно дете може да защитава вероятно защото почти не са ти останали по-възрастни хора, които да бранят селището.

— Е, да, но няма солидни доказателства за продължителен сблъсък на анасазите с някое воинствено племе — каза Даяна.

— Така ли? А какво означава „анасази“?

— Това е дума от езика на навахо, означаваща „древни“ или „тези, които са дошли преди“.

Тен се поусмихна, взе един керамичен къс със странна форма и се втренчи в него с невиждащи очи.

— Тя означава и „враг прародител“. Според мен към края на един дълъг и тежък период, през който северните анасази са се сблъскали с война, суша, болест или и с трите неща заедно, ги е обхванала някакъв вид лудост. Били са обзети от някакъв тъмен шамански култ. Може би страховете, които е използвал този култ, са имали някакво основание в реалността, но възможно е и да са съществували само в собствените им кошмари. — Тен поклати глава. — И в двата случая страхът е управлявал общността. Хората са се оттеглили в най-труднодостъпните за човешкия крак места, обградили са се със стени и са изпълнявали своите ритуали в кивите. Не им е достигало пространство в нишите, а са строели все по-големи и по-

големи киви. Техните ритуали са ставали все по-сложни и тъмни и изисквали все повече умствена и физическа енергия. Не е възможно такава общност да съществува дълго. Как можеш да оцелееш, прекарвайки живота си наблъскан в каменни подземия?

— Значи мислиш, че анасазите са загинали в подземията на селището, което те са построили за себе си?

— Някои да. Други са избягали.

— Как?

— От север е дошъл друг шаман, пришелец. Неговите видения са разтърсили анасазите, защото са показвали, че освен тъмнината има и светлина, освен смъртта — и живот. — Тен внезапно вдигна очи и улови погледа на Даяна с ясните си очи. — Анасазите, повярвали на шамана пришелец, са напуснали завинаги своите красиви, опасни и безсмислени селища в скалите.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Люк се наведе към малкия Логан и го погали по бузката. Бебето внимателно го изучаваше.

— Определено е с твоите очи, Карла — каза той.

— Устата обаче е твоя.

— Значи няма да ни е лесно, като проговори.

Карла се усмихна, докосна с устни ръката на Люк и отново се облегна на гърдите му. Все още кърмеше и гърдите ѝ бяха прихванати с превръзка, която се бе поизхлузила и откриваше извивката на гърдите ѝ, набъбнали от млякото. Люк нежно намести превръзката и продължи да поклаща големия люлеец се стол. Столът едва побираше и тримата, но никой от тях не желаше да се отдели от другите и да седне на леглото. Тихите вечери, през които Карла кърмеше бебето, разположена в скута на Люк, бяха най-приятната част от деня им.

— Здравей — каза Карла на Даяна, която влезе в дневната. — Тен те търсеше преди малко. Питаше за някаква кутия от II-C.

— Той в бараката ли е? — попита Даяна.

— Не, отиде в обора.

Даяна не показа разочарованието си. Тя очакваше с нетърпение вечерите с Тен, въпреки че се чувстваше малко напрегната от интереса си към него като към мъж. Правеха ѝ впечатление разни неща у него, които никога досега не бе забелязвала у мъжете. Гъстите му черни мигли, винаги наболата му брада без значение колко скоро се е бръснал, меките косъмчета, които се подаваха от разкопчаната му яка, непрестанната игра на мускулите му... Най-силно ѝ въздействаше неприкритата мъжественост на Тен, мъжкото му излъчване, което проникваше дълбоко в нея, макар че не бе натрапчиво. То приковаваше сетивата ѝ по същия начин, както интелигентността му привличаше ума ѝ.

— Ако видиш Тен, кажи му, че изчистих калциевите утайки на керамичните отломки от II-C и им поставих етикети, така че са готови за магическия му допир — каза Даяна на Карла.

— Добре. Ще останеш ли за пая? Само да сложим малкия лакомник в леглото и ще го донеса.

— Не, благодаря. От твоите ястия джинсите ми ще се пръснат по шевовете. Направо изглеждам неприлично.

— Да си чула някой от работниците да се оплаква от това как ти стоят джинсите? — попита Люк с невинно изражение, после се обърна към Логан: — Хайде, момчето ми. Старият ти баща е нетърпелив за десерта.

Карла се засмя и промърмори нещо, което Даяна не чу. Тя тихо се измъкна през вратата на дневната. Не че се чувстваше нежелана, точно обратното. На Карла и Люк им бе приятно да я разпитват за разкопките и за керамичните съдове. Измъкна се, защото не бе сигурна, че гледайки Карла, Люк и тяхното бебе, ще може да скрие копнежа си да има свое дете.

Колко жалко, че е нужен мъж, за да се направи бебе. Макар че тази мисъл ѝ минаваше през ума не за пръв път, копнежът ѝ за дете ставаше все по-силен. Тази вечер така я разтърси, че ѝ беше трудно да мисли. Макар че и това напоследък ѝ се случваше доста често покрай Тен. Един негов поглед, една фраза, едно леко извиване на устните му — и тя започваше да си спомня колко нежен бе с котето, колко търпение проявяваше с крехките отломки, колко спокойно и интересно ѝ беше с него.

Спри дотук! Следващото нещо, което ще си помислиш, е, че искаш да го помолиш да те целуне.

Едно странно усещане обхвана Даяна и я накара да трепне. Не знаеше причината за своята реакция, но бе сигурна, че не е страх.

Излезе навън в нощта. Млечният път приличаше на река от светлинки, криволичеща в небето. Нямаше луна, нито пък облаци, които да замъгляват острите очертания на Макензи ридж. Единствено вятърът оживяваше нощта, изпълвайки я с шепот. Тъкмо отваряше вратата на старата къща, когато от храстите изскочи Паунс и се шмугна пред нея. Даяна се наведе и взе големия котарак на ръце.

— Здравей, Паунс. Как върви ловът на мишки тази вечер? — Котката измърка и започна да мачка с лапички гърдите на Даяна. — Значи върви добре. — Даяна потърка лъскавата козина на котето.

Носейки Паунс, прекоси работното помещение и тръгна към спалнята си. Грижливо оправеното легло не я привличаше — беше ѝ

прекалено рано да си ляга. Беше твърде неспокойна, за да заспи. Не ѝ се занимаваше и с отломките, макар че се опита, но за първи път не изпита удоволствие от нареждането им. Изгаси голямата лампа и седна на работната маса, осветена единствено от лампата в ъгъла на стаята.

Паунс скочи в скута ѝ и тихо замърка. Дълго време това бе единственият шум. Неочаквано някой почука на външната врата и Даяна чу дълбокия глас на Тен, който предизвика странен трепет у нея.

— Аз съм в работното помещение — извика тя.

Вратата се отвори и Тен влезе в стаята. С познатия ѝ вече жест той махна шапката си и я остави на масичката под лампата.

— Старият ловец на мишки сигурно мисли, че е умрял и вече е в рая.

Устните му се извиха в полуусмивка, а Даяна усети топло парване в себе си.

— Наистина ли мислиш така? — попита тя.

— Винаги говоря това, което мисля. Особено когато става дума за теб и тази котка.

Даяна си пое дълбоко дъх.

— Наистина ли би си разменил мястото с Паунс?

Този път на устните на Тен се появи истинска усмивка.

— Какво? Да не би да има мишки и него да го мързи да ги хване?

Тя се опита да се усмихне, но устните ѝ трепереха. Все пак събра смелост да му зададе следващия въпрос:

— Наистина ли искаш да те докосвам? Искам да кажа... привличам ли те?

— Да — отвърна Тен и протегна ръка да включи голямата лампа.

— А би ли... ме целунал?

Ръката на Тен замръзна във въздуха. Той присви очи, обърна се и погледна жената пред себе си.

— Сериозно ли говориш? — Тя кимна. Гърлото ѝ беше толкова свито, че не можеше да говори. — А какво стана със знаците „забранено влизането“?

Даяна се опита да му отговори, но и сега през свитото ѝ гърло не излезе звук. Тен я наблюдаваше с прикрита напрегнатост и това ѝ поддейства успокоително. Даде ѝ кураж да изрази с думи онова, което отдавна се оформяше в съзнанието ѝ.

— Като гледах Карла, Люк и бебето, осъзнах, че пропускам нещо чудесно и... И много важно. — Тя говореше бързо, сякаш се страхуваше, че Тен ще я прекъсне и после няма да има кураж да продължи. — Но докато не престана да се страхувам от мъжете, няма шанс да получа от живота това, което искам. Мъжете имат нужда от секс и аз трябва да съм в състояние да им го дам, за да получа това, което искам — свое дете.

— Скъпа, не ти е нужен мъж, за да имаш дете. — На устните му се появи усмивка в отговор на шокирания поглед на Даяна. — Ако не ми вярваш, попитай, който и да е лекар.

Даяна енергично поклати глава.

— Не, аз не искам по този начин. Прекалено е студен. Аз искам моето дете да бъде заченато в топлина, в... съединяването на двама души, а не в лекарски кабинет. — Тя си пое дъх, опитвайки се да се овладее. — И така, трябва да започна с нещо. Целувката ми изглежда логично начало.

— А защо точно с мен?

— Защото аз... ти вярвам — каза тя с развълнуван глас. — Наблюдавах те как се отнасяш с котетата и с крехките керамични отломки. Ти си силен и нежен. Когато пропаднах в кивата, бях толкова безпомощна. Бях напълно в твоята власт. Можеше да правиш с мен каквото искаш. А ти ме измъкна оттам, успокои ме, погрижи се за мен. Без да направиш и намек, че ти дължа благодарност, да не говорим за нещо повече.

Непроницаемите очи на Тен се втренчиха в Даяна.

— И сега ти искаш от мен да те целуна?

Тя кимна.

— Въпреки страха ти от мъжете — добави Тен.

— Харесвам те, Тен — промълви Даяна. — Зная, че мога да понеса да ме целунеш, но при мисълта, че може да го направи някой друг мъж... направо се смразявам. — Даяна потръпна от страх и отвращение. — Във всеки случай, ако ти знаеш, че всичко ще свърши с целувка, няма да настояваш за нещо повече, нали? — добави Даяна отчаяно и погледна към Тен несъзнателно умоляващо. — Не се правя на интересна. Просто не понасям да ме докосват мъже.

— Какво се е случило? — попита Тен спокойно. — Защо имаш толкова лошо мнение за секса и за мъжете? Защо се страхуваш, че

всеки мъж, с когото се целуваш, ще иска да спи с теб?

— Защото това е истината.

— Не, ти не го вярваш.

— По дяволите, вярвам го — каза Даяна с тих и равен глас.

Тен я погледна втренчено. Мекотата, умолителността, надеждата бяха отстъпили пред едно мрачно примирение.

— Виж какво, нито един истински мъж не би искал от една жена да спи с него само защото са си разменили няколко целувки.

— Може би си прав — каза Даяна, после измъчено и гневно възкликна. Натрупаната през годините горчивина се изля в порой от думи. — Но единственият начин да откриеш дали един мъж е свестен е да се целуваш с него, като през цялото време се молиш, когато дойде моментът, той да се вслуша в твоето „не“. Защото ако не го направи, той е много по-силен от теб... Ти си се срещала с него от месеци и никой няма да ти повярва, че те е накарал насила.

— Говориш така, като че ли всички мъже...

— Не всички мъже, но страшно много — прекъсна го тя възбудено. — Ако не ми вярваш, попитай психолога, който направи изследване за УКЛА. Според статистиката първият сексуален контакт при повечето жени е бил резултат от изнасилване.

— Какво?

— От изнасилване — повтори Даяна гневно. — Не говоря за случаите, когато си пребита до безсъзнание или в гърлото ти е бил опрян нож, докато изнасилвачът свърши. Макар че Господ ми е свидетел, говорила съм с много момичета, които са преживели и това. — Даяна се задъхваше. — И съвсем не говоря за разни отрепки. Говоря за наивните куклички от средната класа, които вярват, че „не“ означава „не“, че момчето, с което ходят от месеци, не би използвало силата си срещу своята приятелка, не би събличало дрехите ѝ, когато тя казва „не“, не би слагало ръката си между краката ѝ, когато тя се опитва да я изблъска. И всеки път, когато са сами, я натиска все по-силно, докато накрая не ме повали, говорейки ми през цялото време, че всичко е наред, че добрите момичета правят това, че на сутринта ще продължава да ме обича — дори ще ме обича още повече...

— Даяна! — възкликна Тен, шокиран. Тя дори не го чу.

— А аз бях прекалено добре възпитана, за да го дращя с нокти, да викам и да ритам. И най-вече — не можех да повярвам, че Стив

няма да спре. Добрите момчета от средната класа не изнасилват добрите момичета от средната класа. Предишните пъти той беше спирал. Трябваше да спре и този път. Не можах да повярвам, когато той свърши, а аз кървах. А той, закопчавайки панталоните си, ми предложи да хапнем някъде и после да продължим у тях. — Даяна потрепери. — И досега Стив не знае защо съм развалила годежа ни. Последния път, когато говорих с него се вбеси и каза, че ако не съм искала да спя с него, не е трябвало да си го прося с високите си токчета, разни прически и парфюми. Аз бях едно добро момиче от средната класа и му повярвах, че вината е у мен. — Даяна така силно сви юмруци, че ноктите ѝ се врязаха в дланите. Гласът ѝ обаче остана същия, равен и безучастен. — Когато отново бях в състояние да се срещам с някого — а това стана след повече от година, внимавах много да не подведа мъжа. Никакъв грим, никакъв парфюм, никакви поли. Няколко целувки — това бе всичко, и то след няколко срещи. Но и това не помогна. Двама от тези, с които се срещам, ми казаха, че ги предизвиквам. Други използваша и по-лоши думи.

Паунс недоволно измърка и скочи на пода, усещайки напрежението у Даяна. Нито тя, нито Тен го забелязаха. Тен бе изпаднал в състояние на шок и ярост, след като разбра защо Даяна се страхува от мъжете. Думите ѝ достигаха до него някъде отдалече.

— Само един от мъжете издържа по-дълго — продължи Даяна с глух глас, решена да стигне докрай. — Дон не ме притисна нито веднъж. След осем месеца ми предложи да се оженим. Обясни ми колко хубаво би било — двама девствени навлизат заедно в тайните на секса в първата брачна нощ. — Тя безпомощно отпусна ръката си. — Той беше добър човек, но не можех да легна с него. Така му и казах.

— Обичаше ли го?

— Не, и Стив не го обичах. Просто исках да вярвам, че между мъжа и жената може да съществува нещо хубаво, че мъжът може да бъде добър с жената, по-слаба от него.

— Предполагам, че баща ти не е бил такъв.

— Баща ми беше войник. Командос.

Очите на Тен се разшириха, но той не каза нищо.

— Когато беше трезвен, баща ми беше сприхав, а като пиеше, ставаше жесток. Колкото повече израствах, толкова повече той пиеше. Така и не разбрах защо майка ми остана с него. Тя почина.

— А той?

— И той. — За пръв път, откакто бе започнала да разказва за миналото си, Даяна вдигна очи към Тен. — Стив е пилот във военновъздушните сили. Въобще нямам късмет с военни. Имаш ли други въпроси?

— Само един. Все още ли искаш да те целуна?

Даяна нервно приглади гънките на памучната си блуза. Опита се да каже нещо, но гласът ѝ изневери и тя кимна с глава.

— Сигурна ли си? — попита Тен.

Равният му глас и безизразното му лице не издаваха мислите му. Беше тъмен и загадъчен като ветровитата нощ, а очите му бяха две искрящи като звездите светлинки.

— Да, сигурна съм — прошепна тя.

Тен протегна ръка.

— Тогава ела при мен, Даяна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даяна трепна, като чу мекия и галещ глас на Тен. Помисли си, че няма да има сили да върви, но още в същия миг се изправи и се приближи към Тен. Сложи ръката си в неговата. За студените ѝ от вълнение пръсти топлината на неговата длан бе като пламък.

Тен протегна и другата си ръка и нежните ѝ пръсти се сгушиха в топлатата му длан. Той приближи ръцете на Даяна към устните си и ги сгръ с дъха си, после нежно целуна дланите ѝ. Дъхът на Даяна секна от тази неочаквана милувка. Още преди приятната тръпка да е достигнала до всички кътчета на тялото ѝ, Тен пусна ръцете ѝ. Даяна го беше помолила да я целуне и той го бе направил.

— Тен? — прошепна тя. Гласът ѝ изразяваше разочарование. — Би ли ме целунал отново? — Той протегна ръце и хладните ѝ пръсти отново се отпуснаха в дланите му. — Толкова си топъл — каза Даяна и затвори очи, наслаждавайки се на самия допир до кожата му.

В този жест имаше толкова доверчивост и чувственост, че Тен усети как го облива гореща вълна. Надяваше се Даяна да не забележи колко е възбуден от неосъзнатата ѝ чувственост, от женствените извивки на тялото ѝ, които огромната блуза не можеше да скрие, от нежните ѝ ръце, лежащи доверчиво в неговите.

Тен повдигна ръцете ѝ към устните си и целуна първо едната, после — другата. Даяна издаде тих звук. Той вдигна глава със лицето ѝ. Тя го гледаше с блестящи и одобрителни очи, после тъмните ѝ мигли се спуснаха надолу и тя му върна целувката, докосвайки нежно с устни дланите му.

— Благодаря — прошепна Даяна.

— Удоволствието е мое.

Тя търсеше неговия поглед с наситеносините си очи, отворени така широко, сякаш не можеше да повярва на сетивата си. Той бе изпитал от целувката ѝ не по-малко удоволствие от нея.

— Такова облекчение е да намериш мъж, който не иска... всичко. За миг по устните на Тен пробяга странна усмивка.

— Даяна, не се залъгвай. Аз искам всичко, но никога няма да взема от теб повече от това, което ми даваш.

Даяна несигурно се усмихна.

— Това означава ли, че ще ме целунеш отново?

— Ще те целуна толкова пъти, колкото искаш.

— И няма да настояваш за нищо повече?

— Не.

— Дори и да си възбуден? — Този въпрос шокира и самата Даяна, но бе късно да си вземе думите обратно.

— Мила, ако стоеше малко по-близо до мен, щеше да знаеш отговора на този въпрос — каза Тен с унила усмивка.

На лицето на Даяна се изписа смущение. Погледна надолу и видя неопровержимото доказателство за възбудеността на Тен. Неочаквано тя пребледня.

— Не се притеснявай, мила — каза Тен спокойно. — Аз съм в това състояние всяка вечер, докато си говорим и подреждаме керамичните отломки, а понякога и през деня.

— Така ли? — попита тя тихо. — Не съм забелязала.

— Защото правех всичко възможно да не видиш. Сега ти го казвам само защото искам да знаеш, че не трябва да се страхуваш от мен, дори и когато съм възбуден.

— Но аз съвсем нямах предвид това.

— Зная. Аз не мога да си забраня да те желая, но съм абсолютно сигурен, че мога да се владея.

— Но ако аз нямам предвид това, защо... — Даяна млъкна. — Отдавна ли не си бил с жена?

Тен не знаеше как да реагира на смущението на Даяна — да се засмее или да изругае. Докосна китката ѝ от вътрешната страна и долови ускорения ѝ пулс, при което и неговото сърце се разтуптя забързано.

— Даяна, може да съм бил с жена пет секунди, преди да те видя и пак ще те желая. Възхищавам се от твоята смелост, интелигентност и чувство за хумор. Не ми трябваше много време, за да установя, че притежаваш тези качества в изобилие, а също така и че имаш хубаво тяло, макар че правиш всичко възможно да го скриеш.

По страните на Даяна изби руменина, но тя не отдръпна ръцете си от Тен. Той продължи да ѝ говори с мекия си глас.

— Пожелах те още в деня, когато дойде, преодоля смущението си и ми помогна за онова коте.

Очите на Даяна се разшириха от учудване.

— Уважавам правото на жената да приеме или да откаже на един мъж. Ти ясно ми показва, че не желаяш и го правиш и в момента. Аз го разбирам, така че колкото и да се целуваме и прегръщаме, с мен ще бъдеш сигурна.

Даяна не се съмняваше в това. Дори когато бе предизвикан от Бейкър и иманярите, Тен не загуби контрол над себе си.

— Къде си се научил така да се владееш? — попита Даяна.

— На същото място, където се научих и да се бия.

— Този тип обучение не направи баща ми и Стив по-добри.

Тен потисна яростта си, обземаща го всеки път, когато мислеше за мъжа, наранил Даяна.

— Те не са били мъже, след като не са се научили на най-важното във военната подготовка — самообладанието. Ако един мъж не може да се владее, другите могат. Има ситуации, в които това, че не можеш да се владееш, може да ти струва живота. Баща ти е бил късметлия. Явно никога не е изпадал в такива ситуации. Колкото до Стив, дано да има късмет да не го срещна някъде.

Гласът на Тен беше толкова галювен, че в първия момент Даяна не осъзна смисъла на последните му думи. Когато си даде сметка какво беше казал, го погледна в очите и видя в тях ледено обещание за отмъщение — израз, който вече бе забелязвала в очите му. И всеки път след това някой мъж лежеше проснат на земята.

— Май те изплаших — каза Тен и отстъпи назад. — Никога няма да те нараня, макар че след преживяванията ти с представителите на моя пол не очаквам да ми повярваш. — Той се обърна и протегна ръка да запали лампата. — Хайде да видим новите червени отломки, които си извадила. — Тен се поколеба и погледна към Даяна през рамо. — Или може би ще се чувстваш по-добре, ако те оставя да работиш сама?

За да му попречи да запали силната светлина, Даяна сложи ръка върху неговата и леко я притегли към себе си. Той пусна електрическия ключ и остави ръката си в нейната, а тя я вдигна към лицето си и погали с буза твърдата му длан.

— Даяна?

— Всичко е наред.

— Наистина ли? Ръцете ти треперят.

Тя безпомощно се усмихна.

— Не зная защо. Сигурна съм обаче, че не е от страх. Зная какво е да се страхуваш от мъж. Аз не се страхувам от теб, Тен.

Той я изгледа продължително и ѝ се усмихна, което не успя да успокои нито пулса ѝ, нито ръцете ѝ. Опита се да му се усмихне в отговор, но устните ѝ трепереха. Доближи ръката му до лицето си и я докосна с устни. После сложи и другата му ръка на бузата си и така топлите му длани обгърнаха лицето ѝ.

— Тен, ще ме целуваш ли, докато те помоля да спреш? — каза тя пресипнало и затвори очи, наслаждавайки се на милувката на пръстите му. — Знам, че не е справедливо към теб, но...

— Всичко е наред — прекъсна я Тен, а устните му доближиха толкова плътно нейните, че усетиха треперенето им. — Животът никога не е справедлив. Би трябвало да го знаеш.

— Да, но...

— Шшт! — Тен я принуди да замълчи, като нежно постави палец на устните ѝ. — Всичко е наред, мила!

Даяна отвори очи. В наситеносините им дълбини проблеснаха искрици надежда, пробудена от този силен мъж, който я прегръщаше с толкова нежност.

— Целуни ме! — прошепна тя.

— Как? Силно или нежно? Кратко или толкова продължително, че да не можеш да си спомниш началото? Никога не съм целувал така, но като те гледам, си мисля, че такава целувка сигурно съществува.

Дишайки учестено, Тен нагоди гладките си и меки устни към нейните. Целуваше я отново и отново и тя все повече привикваше с устните му, докато в един момент нейните устни започнаха да отговарят на целувките му, молейки тихо за още.

Тен се усмихна и без да обръща внимание на учестеното биене на сърцето си, продължи да целува леко разтворените и отпуснати устни на Даяна. С края на езика си докосна чувствителното връхче на горната ѝ устна. Тя още по-плътно доближи лицето си до неговото. За награда Тен помилва устните ѝ от край до край и нежно захвана със зъби долната ѝ устна. Тя тихо извика от изненада. Той веднага пусна устната ѝ и обсипа с целувка мястото около нея.

— Да спра ли?

— Не. — Тя леко ухапа долната му устна и чу как дъхът му спря. — Продължавай!

— Значи няма да избягаш, ако вкуся от тези красиви устни?

— Не.

— Не съм сигурен, ако се съди по това как си ми хванала ръцете.

Едва сега Даяна осъзна, че държи ръцете на Тен на разстояние от лицето си, стискайки ги така силно, че по мургавата му кожа оставаха следи.

— Съжалявам — бързо каза тя. — Когато започна да ме целуваш, забравих всичко друго.

Тен се обърна и докосна с език ъгълчето на устните ѝ.

— Всичко е наред, мила. Просто си помислих, че може би се притесняваш да не наруша забраните, ако оставиш ръцете ми свободни.

— Какви забрани?

— Не помниш ли как беше в гимназията? Никакво пускане на ръце отпред под ключицата и отзад под кръста.

Даяна започна да се смее, но като видя очите на Тен, млъкна поразена. Въпреки шеговитите му думи и мекия му глас, очите му така искряха, че тя почувства как колената ѝ отмаляват.

— Спомням си.

— Така ще бъде и при нас. Ако искаш ръцете ми да отидат някъде другаде, ще трябва ти да ги поставиш там.

— Но тогава ти би очаквал... Би очаквал нещо повече.

— Аз очаквам да прекарам и тази вечер така, както съм прекарвал всички вечери, откакто те извадих от онази кива — в копнеж. Това обаче е мой проблем. Ти с нищо не си ме предизвикала.

— С нищо ли? А какво ще кажеш за сега?

— Това не е предизвикване. — Тен доближи устните си към нейните и отново захвана нежно долната ѝ устна. После кратко и силно я целуна и погледна с копнеж пламналите ѝ устни. — Това е удоволствие, мила, удоволствие, просто и истинско.

— Стив винаги... говореше, че това го измъчва.

Тен ѝ отговори с целувка. Пръстите му внимателно се провряха в косите ѝ и нежно обхванаха главата ѝ, докато устните им се сляха в нова целувка. Даяна се притисна към него. Искеше тази целувка да няма край.

Езикът на Тен се плъзна между зъбите ѝ, търсейки влажната топлина зад тях. Намери я с едно бавно движение навътре, което предизвика у Даяна усещане, каквото не бе изпитвала досега. Едва сега тя откри чувствителността на езика си, който така ясно усещаше разликата между прорезите между зъбите на Тен и гладкостта на емайла им, а също и леко граповата мекота на езика му, плъзгащ се срещу нейния в един танц на настъпване и отдръпване, в който тя забрави кой е по-силният и кой — по-слабият, кой се страхува и кой не.

Даяна не разбра кой сложи край на целувката и дали тя беше свършила. Осъзна само, че ръцете ѝ са обгърнали шията на Тен, а неговите ръце — нейната шия. Той гледаше устните ѝ така, като че ли току-що бе открил огъня.

— Тен?

Прегракналият ѝ глас накара цялото му тяло да се напругне. Полузатворените ѝ, искрящи очи му подсказаха, че тя е била потънала в целувката така дълбоко, както и той. Тя погледна към устните му и несъзнателно подканващо разтвори своите.

— Искаш ли да опиташ устните ми отново? — попита Тен и ясно усети как през Даяна премина тръпка. — Тогава ги вземи.

Наситеносините очи се разшириха за миг, после се сведоха надолу към устните на Тен. От устните ѝ се отрони въздишка и после те се впиха в неговите, припомняйки си ги в едно сякаш безкрайно сливане. Последната мисъл на Даяна, преди целувката да свърши, бе учудването, че може да трепери, без това да се дължи на страх. Никога досега не се бе чувствала толкова сигурна... Или така приятно застрашена.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— В никакъв случай — категорично каза Тен. — Хич не си мисли, че ще ти позволя да правиш разкопки на оная кива. Няма да доближаваш оная дупка.

Даяна премигна и се вторачи в мъжа, превърнал се внезапно в надзирателя на „Рокинг Ем“. Нищо в него не напомняше за онзи мъж, който снощи ѝ разкри удоволствието да те целуват. През целия път до Септембър каниън я преследваха спомени, от които потръпваше. Поглеждаше Тен и той ѝ се усмихваше — знаеше за какво си мисли.

Сега обаче той беше сериозен. Нищо в него не подсказваше, че е способен на каквато и да било нежност.

— Даяна, искам да ми обещаеш.

— Или какво? — попита тя напрегнато.

— Или сме били дългия път дотук напразно, защото се връщаме обратно.

— А ако аз откажа да се върна обратно?

Даяна погледна сивите очи на Тен и си помисли как е възможно някога да са ѝ изглеждали топли.

— Толкова ти подхожда да си надзирател.

Той чакаше.

— Добре, ще стоя от тази страна на каньона — каза Даяна ядосано. — Обещавам. Не че това ти е нужно кой знае колко. Ти можеш да ме заставиш да се подчиня и го знаеш много добре.

— Така ли? — каза Тен невъзмутимо. — Ти си толкова находчива и бърза, че няма да ти е трудно да отидеш до кивата, преди да мога да те спра. Сега обаче ти ми обеща и аз няма да се будя през нощта в студена пот, след като съм те сънувал как лежиш под камъните неподвижна и безжизнена.

Даяна усети как кръвта се дръпна от лицето ѝ.

— Тен! — прошепна тя и докосна лицето му.

Той затвори очи за миг. Когато ги отвори, те бяха възвърнали обичайния си израз. Тен се наведе и целуна Даяна по устните.

— Радвам се, че в този момент не изпитваш страх от мен.

— Така ли мислиш?

— Първо се ядоса и реши да държиш на своето, но после разбра, че не си струва заради това да биеш дългия път до ранчото. И затова се съгласи с мен. Това не е страх, а здрав разум, мила. Всъщност уплашеният бях аз.

Даяна прихна да се смее.

— Вярно е — каза той. — Помислих си, че ти така ще се уплашиш от мен, че няма да ми позволиш да те целуна отново.

Спомените от предишната нощ нахлуха в Даяна и по тялото ѝ се разля топла вълна.

— Ще се уплашиш ли, ако те прегърна и целуна така, както ми се искаше тази сутрин?

— От сутринта очаквам да го направиш. Имам чувството, че не си ме целувал цяла вечност. Тен, липсваш ми! Липсваш ми до болка!

— И ти на мен! Дай ми устните си, мила — прошепна той.

Устните им се сляха в целувка, от която дъхът на Даяна секна. Тя обгърна с ръце шията му, притискайки се в него. Подчини се на неудържимото си желание да го прегърне толкова силно, че той да не може да се откъсне от нея, докато целувката му не утоли копнежа ѝ.

Земята изчезна под краката ѝ и Даяна увисна в силните ръце на Тен. Погали мускулите на ръцете и раменете му, подтиквайки го да я притисне така, че да остане без дъх. Не се страхуваше от силата му, обгърнала я така плътно, защото тя искаше това, бе копняла за това.

Тя позволи на Тен да се откъсне от устните ѝ едва когато започна съвсем да не ѝ стига въздух. Остана притисната до него с лице, заровено в топлата му шия.

— Мила, в теб има огън, който може да накара и камъкът да пламне. Ако някога поискаш нещо повече от целувки, ела при мен.

Даяна издаде някакъв нечленоразделен звук и впи устни в шията му. Докосването на езика ѝ до кожата му разтърси Тен като мълния.

— Имаш хубав вкус — прошепна тя бавно, докосвайки го отново с език. — Солен. Дали кожата ти има такъв вкус навсякъде?

Тръпка на желание премина през Тен, като си представи как Даяна опитва кожата по цялото му тяло по същия начин. Внимателно я смъкна надолу, докато тя не стъпи на крака. С усилие отклони поглед

от пламналите ѝ устни. Желаше я така, както никога досега не бе желал жена.

— Ако искаш да рисуваш, по-добре да разтоварим камиона. Ще загубиш най-хубавата светлина.

— „Сладката“ светлина.

Тен я погледна въпросително.

— Така фотографите наричат светлината в късния следобед — сладка светлина — обясни Даяна.

— Къде искаш да рисуваш?

— Всички рисунки на руините в едър план съм ги направила, така че трябва да изчакаме студентите да понапреднат в разкопките до ново ниво — каза Даяна. — Трябват ми няколко рисунки в перспектива, които да покажат руините в естественото им обкръжение. За да ги направя обаче, трябва да отида на срещуположната страна на каньона.

Даяна вдигна рамене и млъкна. Беше обещала да не минава от другата страна на каньона, което означаваше, че в момента нямаше какво да рисува.

Тен тихо изруга, знаейки, че няма разумно основание за нежеланието му да пусне Даяна близо до кивата.

— Вземи си нещата за рисуване. Аз ще огледам мястото. Ако не намеря нищо подозрително, можеш да рисуваш, където искаш. Само не се приближавай до оная проклета кива.

Петнадесет минути по-късно двамата вече вървяха към руините. Тен се движеше с такава скорост, че на Даяна ѝ струваше доста усилия да не изостава. Тя обаче не се оплака. Извивката на устните му ясно показваше колко му е неприятно да я води обратно към кивата. След малко обаче и тя изпита неговия страх. Наблюдавайки го как оглежда мястото в подножието на скалата, където беше пропаднала, тя си помисли, че и той може да хлътне в някой древен капан. Едва не му викна да се върне, макар да знаеше колко малка е вероятността той да се натъкне на втора непокътната кива.

След половинчасова проверка на терена Тен се убеди, че той не крие повече капани. Дори и да имаше други киви, те вероятно бяха запълнени много отдавна с пръст или таваните им все още бяха достатъчно здрави, за да издържат осемдесетте му килограма. И в двата случая за Даяна нямаше опасност. Кивата, в която тя беше

паднала първия ден, се намираше на около тридесет метра от него и бе маркирана с колчета.

Тен даде знак на Даяна да се приближи. Тя изпълзя нагоре по неравния наклон с непринудената грация на сърна.

— Намери ли нещо? — попита тя задъхано.

— Керамични парчета, камъни от зидовете и ето това.

Даяна проследи с поглед протегнатата му ръка. Беше ѝ необходим само един миг, за да осъзнае какво вижда. Преди повече от петстотин години част от скалата се бе откъртила, запълвайки почти цялата ниша под себе си. Опитните очи на Даяна веднага забелязаха острия камък и керамичните отломки — доказателства, че тук са живеели анасазите.

— Дано да са си били отишли, когато скалата се е откъртила — каза Даяна тихо. Припомни си думите на Тен „лежача неподвижна и безжизнена под камъните“.

— Не знам защо си мисля, че тях ги е нямало тук. Всъщност съм сигурен в това. — Той я погали отзад по шията и се отмести. — Скъпа, по-добре се заеми с рисунките си. Дори и камъкът не е вечен.

Даяна рисуваше бързо, тъй като не искаше да изпусне благоприятния ефект от косо падащата към руините следобедна светлина. Тен бе минал от срещуположната страна на каньона и разглеждаше нащърбените останки от някога целите постройки.

— Само още няколко минути — извика тя.

Досега бе рисувала руините в сегашния им вид, а в момента ги пресъздаваше такива, каквито са били преди векове, когато каньонът е бил огласян от кучешки лай и детски смях. Тогава жените са мелели жито в каменни мелници или са изпъстряли глинени съдове със сложни шарки, докато мъжете са разговаряли за времето, боговете и за последния слух за нападения от север. Тесният каньон е бил оживяван от гласове, особено в дни като днешния, когато слънцето облива земята с топлина, светлина и живот.

Противно на навика си Даяна не нарисова хора между постройките, нито пък направи небето синьо. В рисунката ѝ имаше само една самотна фигура — на мъж, стоящ на брега на поточе, над което бяха надвиснали тежки облаци. Мъжът беше загадъчен и властен, черната му коса бе разрошена от буреносния вятър. Това бе шаманът пришелец, викащ своя брат, бурята. Застанал с гръб към

срутената ниша, той бе неподвижният център на яростен вихър. Неговият брат, бурята, се бе отзовала на вика му. Неочаквано шаманът се обърна и погледна Даяна с очи с цвят на дъжд, очи, които проникваха в душата ѝ.

Даяна трепна. Бе се втренчила в завършената рисунка така напрегнато, че тялото ѝ беше изтръпнало. Тя машинално затвори скицника, пусна го в раницата и се изправи. След минута вече бързаше надолу по склона към Тен.

Като чу, че тя идва, Тен се обърна и погледна Даяна с очи с цвят на дъжд.

— Свърши ли? — попита той и протегна ръка да ѝ вземе раницата. Вместо нея Даяна му подаде ръката си. Те бавно сплетоха пръсти. Пръстите ѝ потънаха между неговите и тази близост бе интимна като целувка. Дланта на Тен беше топла и твърда и Даяна се запита какво ли би чувствала кожата ѝ, ако ръцете му имаха достъп до тялото ѝ.

Тази мисъл не излизаше от главата ѝ, докато вършеха обичайните си за края на деня задължения — поливане с леген зад паравана, приготвяне на вечерята, след това почистване. Слънцето се бе скрило зад скалите, но истинският залез щеше да настъпи след час. Макар горещината да бе понамаляла в сенките на скалите, стените на каньона все още излъчваха топлина. Даяна не чувстваше нужда да надене дежурния си памучен пуловер върху блузката без ръкави. След къпането бе сменила сандалите и шортите си с джинси и туристически обувки. И на Тен му бе топло и затова не беше си направил труда да си сложи риза, чорапи и обувки. В момента се беше опънал в своята постелка, която бе преместил на края на нишата, за да го полъхва лекият ветреца.

— Колко жалко, че не сме на лагер в Блак спрингс — каза Тен и се протегна. — Там има големи вирове, в които спокойно можеш да се разхладиш.

— Сигурно е като в рая. Не че сега се оплаквам — добави Даяна и намръщено се загледа в купчина керамични отломки. — Била съм на терени, където има само вода за пиене.

Тя отмести погледа си от отломките и погледна Тен, изтегнат спокойно в постелката си. Почувства как по тялото ѝ се разлива познатата топла вълна. Приблужи се и седна до Тен.

— Тен? — Той отвори очи, в които горяха сребристи пламъци. Всички мисли се изпариха от главата ѝ, заедно със способността да говори свързано. — Мога ли въъ... Ти би ли...

— Мислех, че никога няма да ме попиташ.

Той обгърна с ръце лицето ѝ и го приближиха до своето. Устните им плавно се нагодиха една към друга. Тен притегли Даяна към себе си, така че тя се озова легнала през гърдите му с почти цялата си тежест. Тя потрепери. Тен въздъхна и я пусна.

— По дяволите, не исках да те уплаша! Въобще не помислих как ще се почувстваш отново в леглото на мъж, и то полугол.

— Онова стана не в легло, а на предната седалка на кола. Затова в камиона сядам толкова далече от теб. А и той не беше съблечен, нито пък аз.

Тен затвори очи, за да не види Даяна гнева в тях. Притисна я към гърдите си и погали косата ѝ. Искаше му се да може да промени миналото, но това бе невъзможно. Единственото, което можеше, бе да я прегръща и целува. Ръката му нежно я галеше и през Даяна премина приятна тръпка. Тя потърка лице в гърдите му, натъквайки се на косъмчетата по тях вместо на дреха — откритие, при което изненадано възкликна. Ръката на Тен се поколеба за миг, после продължи бавното си пътешествие надолу към съблазнителната извивка на гърба ѝ. Този път милувката му бе по-различна — не успокоителна, а чувствена и възбуждаща. Даяна го целуна и после се откъсна от него с полуотворени устни. Явно се колебаеше.

— Продължавай — каза ѝ Тен. — Виж дали кожата ми навсякъде има същия вкус, както на шията ми.

Дълбоките ѝ сини очи се разшириха от учудване и любопитство. При първото проучващо докосване на езика ѝ до кожата му дъхът му спря. Беше очаквал един плах допир, последван от някоя остроумна забележка за възможностите на лагерното къпане, а не това темпераментно нападение върху гъстите косми на гърдите си. Още по-неочаквано бе, че докато го галеше, зърната на гърдите ѝ се втвърдиха. Той лежеше неподвижен, борейки се с внезапния си порив на страст. Единственото, което обаче си позволи, бе да провере пръсти в косата ѝ, доближавайки устните ѝ до своите, докато с другата си ръка милваше гърба ѝ. Плъзна език между зъбите ѝ, изпивайки я с целувка. Сливаше се с нея по единствения начин, който тя разрешаваше. Даяна почти бе

загубила способност да мисли и говори. Устните ѝ пламтяха, заситени, но тялото ѝ бе изпълнено с копнеж.

— Аз искам... нещо повече от целувки. Но не зная какво.

— Ще разберем това бавно и спокойно — каза Тен и нежно я целуна. — Единственото правило ще бъде, ако аз направя нещо, когато не искаш, да ми кажеш и веднага ще спра.

— Това не е справедливо спрямо теб. Да, зная — каза тя бързо, изпреварвайки Тен. — Животът не е справедлив, но аз не искам да го правя още по-тежък за теб.

— Скъпа, той и без това е достатъчно тежък. — Той разсея възраженията ѝ с целувка. Повдигна я от гърдите си и я сложи да легне с гръб към него. — Така ще се чувстваш по-сигурно — пред теб няма нищо, а зад теб съм само аз. А ти знаеш, че никога няма да те взема насила, нали?

— Да — каза Даяна и това бе истина. Ако не вярваше на Тен, не би дошла с него в Септембър каниън, а още по-малко би тръпнала от целувките му. Тен бе прав и за друго. В това положение наистина се чувстваше по-сигурна. Пред себе си виждаше само каньона, който бавно потъваше в прегръдката на здрача. Едва ли можеше да се измисли ситуация, по-различна от онзи миг, така жив в спомените ѝ, когато се бе оказала заклещена между безучастната машина и неумолимото тяло на Стив.

Тен очерта с показалец контура на тялото ѝ от главата през шията, дясното рамо до талията, още по-надолу през ханша и десния крак до глезена. Инстинктивната ѝ реакция показа на Тен колко чувствително бе станало цялото ѝ тяло.

— Край на училищните правила за забранени места между ключицата и талията — каза Тен и я целуна отзад по шията.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даяна неуверено се засмя, учудвайки се на непознатата слабост, обхванала я след милувката на Тен. Въпреки че бе скъсал с правилата, той гледаше да не докосва забранените зони.

— Усмивката ти означава ли, че отново мога да направя същото?

Нотките на смях в гласа на Тен бяха още една причина Даяна да се чувства сигурна. Когато бяха сами със Стив, той беше страшно сериозен, съсредоточен в това да вземе от нея колкото се може повече.

— Да — прошепна Даяна.

— Такова удоволствие е да те докосвам. По теб има толкова сладки извивки. Например тази. — Той нежно ухапа ухото ѝ. — И тази. — Пръстите му гальовно обвиха голата ѝ ръка, после леко я ухапа. — И тук. — Ръката му се хлъзна по талията ѝ и дланта му легна върху закръглената извивка на ханша ѝ. — И тук. — Устните му се впиха в шията ѝ.

От тази неочаквана целувка Даяна пресипнало възкликна. През тялото ѝ премина тръпка и ѝ се прииска да се отмести. Поразмърда се, но ръката на Тен я притисна още по-силно. Когато дланта му започна да глади бедрото ѝ, въобще не ѝ дойде наум, че той би могъл да плъзне пръсти между краката ѝ. Едва когато ръката му се насочи надолу към глезена, се сети, че и този път опасната зона беше прескочена.

Тен продължи бавно да движи ръката си по тялото на Даяна. От време на време спираше, за да я ухапе нежно по шията, рамото или гърба. Ръката му се плъзгаше все по-близо до тайното място между бедрата и до закръглените ѝ гърди. Започна да изучава гладкия ѝ корем с бавни движения, а ханшът ѝ се опря в мускулестите му крака. Допирът ѝ до възбуденото му тяло беше едно сладко мъчение, от което ръцете му се разтрепериха. Сподавяйки въздишката си, Тен почака Даяна да се отдръпне и тъй като тя не го направи, той я притисна още по-силно до себе си, наслаждавайки се за миг на сладостно болезнения си копнеж по нея. После я пусна — не искаше да я плаши. Ръката му

се отмести и бавно се хлъзна нагоре по средата на тялото ѝ. Започна да милва мястото над корема към гърдите.

— Почакай — каза Даяна пресипнало.

Ръката на Тен се закова, после се отмести назад. Преди да успее да отдръпне ръката си напълно, нежната ѝ ръка легна върху неговата, притискайки я към корема си. Рамената ѝ помръднаха, пръстите ѝ потърсиха неговите — и Тен не усети как ръката му се намери вътре в блузата ѝ. Зърната на гърдите ѝ набъбнаха и от гърлото на Тен се изтръгна стон, който се сля с нейния.

Ръката на Тен бавно се местеше от едната ѝ гърда на другата, милваше я, радваше ѝ се. Когато един от пръстите му се хлъзна под тънката материя на сутиена и описа кръг около зърното, тя изохка от неочакваното удоволствие. След малко Тен отдръпна ръката си.

— Тен? — Той издаде някакъв звук, който вероятно означаваше „още ли“. — Да — прошепна Даяна.

Пръстите му отново се плъзнаха по гърдата ѝ, но този път през дрехата, поради което усещането не бе така силно. Неочаквано Даяна разкопча сутиена си. Тен бе разтърсен от такъв пристъп на желание, че ръцете му отново се разтрепериха. Той започна да сваля блузата и сутиена ѝ. Тя не възрази и изви гъвкаво раменете си, за да му помогне. Ръцете му с бавна милувка се върнаха на гърдите ѝ, после устните му плавно се плъзнаха надолу по гърба ѝ. Захапваше я лекичко и всеки път през нея минаваше приятна тръпка. Тен очерта с устни извивката от гърба до шията ѝ и тя извика името му с гърлен глас, който ѝ се стори чужд.

— Тук съм, мила — каза Тен. Захапа я лекичко по шията, така че по нея останаха следи. — А също и ти. — Той плъзна ръката си надолу по тялото ѝ. — По теб има толкова приятни места — каза тихо той. Този път не подмина леката изпъкналост в началото на бедрата ѝ, но и не се задържа там. — Не само очевидните места, за които гимназистите мечтаят. Харесва ми да докосвам всяко място от тялото ти. — Тен прокара длан по изпъкналата извивка на ханша ѝ надолу към бедрата, стегнатите прасци и фините глезени. — Гладко, стегнато...

Ръката му се плъзна нагоре и поглади бедрата ѝ отвътре, спирайки там, докъдето можеше да се стигне, без да изглежда, че я насилва да му даде повече от това, което иска.

— Искаш ли, както си лежиш така, да махнем тия дрехи, които притъпяват удоволствието? — попита той тихо. — Мила, ти решаваш. Нищо не те заплашва.

— Това не е... справедливо. — Последната дума прозвуча като въздишка, тъй като ръката на Тен я бе обгърнала още по-плътно.

Тя се раздвижи и той чу как смъква ципа на панталона си. Той протегна ръка и дръпна надолу джинсите и бельото ѝ. Даяна усети как краката му се допряха до нейните през панталона му и я прониза страх. Връхлетя я старият болезнен спомен. Тя притисна краката си един към друг и тялото ѝ се сви в инстинктивно желание да се защити.

Тен веднага я пусна, оставяйки я със смъкнати до коленете дрехи. Нежно я целуна по рамото.

— Всичко е наред, Даяна. Спираме тук.

Тен заизмъква ръката си изпод главата ѝ. Тя обаче я хвана и я притисна до гърдите си.

— Не го прави — каза Даяна пресипнало. — Не исках да се получи така. Просто се стреснах, когато краката ти се допряха до моите и усетих, че си облечен. Вече съм добре.

— Ще се чувстваш ли по-добре, ако съм без джинси?

Даяна се засмя малко нервно.

— Да. Зная, че не изглежда съвсем нормално, но... Да!

Молейки се самоконтролът му да е така добър, както си мислеше. Тен се обърна на другата страна, събу джинсите си и зае предишното си положение. Като гледаше как голите слабини на Даяна се притискат в него, усети, че го връхлита пристъп на желание.

Можем да лежим един до друг съвсем голи и тя пак да каже „не“. Така че спокойно. Това ще стане, когато Даяна го пожелае. Обещал съм. Макар че явно съм се побъркал, щом го направих.

Тен лежеше неподвижно. Бе подложил лявата си ръка под главата на Даяна, а дясната му ръка, свита в юмрук, бе отпусната върху бедрото му.

— Моля те, Тен, докосни ме отново — прошепна Даяна. — Всичко е наред. Аз ти вярвам и няма да се уплаша отново. Харесва ми... да се допирам до теб, когато си без джинси.

Тен дълбоко си пое дъх, после още веднъж, опитвайки се да се успокои.

— Сигурна ли си? — попита той. Не знаеше дали отправя тези въпрос към нея, или към себе си. Неочаквано Даяна взе ръцете му и ги притисна до гърдите си. Силните му пръсти ги обгърнаха, после дясната му ръка се плъзна надолу към корема ѝ. Дори и Даяна да имаше желание да се защити, като притисне колената си едно до друго и се свие, не се получи. Ръката на Тен се промъкна до слабините ѝ и нежно ги погали. През тялото ѝ внезапно премина тръпка.

— Тен — извика Даяна и почувства как нова конвулсия пълзи по тялото ѝ. — Аз...

Вместо дума от устата ѝ излезе стон. Тя потрепери, усещайки как ръката му се плъзга по тялото ѝ, отдръпва се, отново се връща и после пак се отдръпва, а тя остава замаяна и празна, копнееща. Искаше да разбере повече от това удоволствие, по-силно от всяко друго, което някога бе изпитвала и все пак недостатъчно ѝ — нещо, което я влудяваше. Влудяваше я Тен, който се притискаше нежно в нея и после се отдръпваше. Всеки път се отдръпваше.

— Толкова си гладка и топла — каза Тен с гальовен глас и отново я притисна.

Дали от страст, или от страх, устните ѝ промълвиха името му. Той неохотно започна да се отдръпва от нея, но тя го обгърна с ръка и го задържа.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита Тен дрезгаво и потърка буза в голия ѝ хълбок.

— Да.

— А това? Искаш ли това?

Ръката му се премести надолу. По тялото на Даяна плъзнаха искри и се сляха в мълния, която я разтърси. Неволно извика и тялото ѝ машинално се стегна. Тен се уплаши, че я е наранил и се отдръпна, преди тя да може да го спре.

— Мила, това от удоволствие ли беше или от страх? Толкова си стегната...

Даяна погледна през рамо към Тен със сапфирените си очи, които горяха в чувствен плам, после обърна лицето си към него. Побутна ръката му към тъмния триъгълник в долната част на корема си. Той разбра безмълвната ѝ покана и отново я притисна до себе си, а тя изохка от удоволствие.

— Ти беше прав — каза Даяна.

— За какво?

— Това наистина е най-голямото удоволствие, което сетивата могат да изпитат.

— Ти се докосваш само до повърхността — каза той и притегли устните ѝ към своите. — Но аз се радвам, че това ти доставя удоволствие.

Тя колебливо се усмихна.

— А на теб?

— Миличка, аз трябва да съм умрял и погребан, за да не ми е приятно да те докосвам.

Нежните пръсти на Даяна се плъзнаха по гърдите му назад към гърба. Тя затвори очи и леко усмихната, започна да милва изпъкналите мускули на гърба му, наслаждавайки се на топлината и силата на тялото му.

Удоволствието, което тя изпитваше, галейки го, действаше на Тен така възбуждащо, както нищо друго, преживяно с други жени. Зърната на гърдите ѝ — две розови пъпки — се притискаха в него при всяко движение на ръцете ѝ. Когато вече не можеше да я гледа безучастно, той наведе глава към нея и обиколи с езика си едната пъпка, после я захапа и леко я дръпна. Даяна извика от копнеж и изненада. Движенията на ръцете му по тялото ѝ станаха по-учестени. През нея започнаха да минават искри и всеки път тя потреперваше, поемаше си дъх и шептеше името му, докато накрая изгоря в ръцете му, изтощена от удоволствието, което той ѝ даваше.

Тен започна да гали треперещото ѝ тяло с не по-малко треперещи ръце. Целуваше зачервените ѝ страни и пламналите ѝ устни, докато дишането ѝ не се успокои. Клепките ѝ трепнаха и две поразително сини очи го погледнаха.

— Тен, обичам те.

Устните на Тен се извиха в една малко горчива усмивка. Преди тя да успее да каже каквото и да било, той нежно я целуна.

— Мила, радвам се, че ти беше приятно. Страшно се радвам.

Даяна понечи да възрази, че това, което изпитва, е много по-силно от физическото удоволствие, но той ѝ попречи с целувка. През тялото ѝ отново преминаха искри. Тя си пое дъх.

— Тен, аз искам от теб повече — каза тя пресипнало и плъзна ръцете си надолу към кръста му. — Искам всичко от теб. Стига и ти...

Ти искаш ли ме?

— Премести ръцете си малко по-надолу и ще разбереш.

Тя плъзна ръцете си надолу и разбра какво има предвид Тен. Когато той усети, че повече не може да издържа на натиска на ръцете ѝ, изследващи възбудената му плът, той внимателно ги вдигна, целуна пръстите и дланите ѝ и ги сложи на гърдите си.

— Тен, какво има?

— Всичко е наред, мила.

Той се извърна, извади от джоба на джинсите си едно пликче и го отвори с бързи и сигурни движения. Когато се обърна към Даяна, не беше съвсем гол. Видя слисания ѝ, леко ужасен вид. Със спокойствие, напълно противоположно на това, което чувстваше, повдигна брадичката ѝ и притегли лицето ѝ към своето.

— Усеца се по-добре... без това — каза Даяна плахо.

— Сексът е нещо преходно, а децата — не — каза Тен лаконично. — Тази жертва е малка в сравнение с важността на това, заради което я правим — предпазването.

На лицето на Даяна се изписа изненада и Тен разбра, че на нея въобще не ѝ бе минавало през ума, че може да забременее. Досмеша го на нейната доверчивост, но повече от всичко копнееше да проникне в топлите ѝ дълбини. Тя отново го докосваше и макар че усещането бе притъпено с цената на предпазването му от нежеланото бащинство, това почти го накара да изгуби контрол над себе си.

— Мила?

Сърцето на Даяна се преобърна.

— Да — прошепна тя. — Прави каквото искаш с мен, само ми покажи.

— Ще е по-лесно, ако... Ще ти е неприятно ли да дойдеш под мен?

— Не.

С очи, вперени в Тен, Даяна се отпусна по гръб и се остави в ръцете му. Пълното ѝ доверие към него го порази и той потрепери от едно чувство, по-дълбоко и силно от желанието.

Порази го и лекотата, с която стана част от нея. Огън помете съдържаността му и в този огън се потопиха и двамата — всеки искащ все повече и повече.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тен седна в люлеещия се стол, залюля го и се загледа в тюркоазните очи на Логан. Абсолютно сериозно, бебето също се втренчи в него.

— Разбирам, старче — усмихна се Тен. — Не приличам на майка ти. И което е още по-лошо, не съм устроен като нея, а ти си толкова гладен, че едва ли люлеещият се стол ще те успокои. Страхувам се, че ще трябва да потърпиш малко. Люк цял ден се опитва да покаже на майка ти новото жребче и едва сега успяха да намерят време. Нали няма да завиждаш, ако твоите родители прекарат няколко минути насаме?

Тен се усмихна на себе си. Едва ли новото жребче бе единствената причина Люк и Карла да ги няма още. Работниците бяха се пръснали из ранчото, Даяна се занимаваше с рисунките си в старата къща, а Тен бе обещал да гледа бебето. Тен не би обвинил Люк, ако той се бе възползвал от възможността да открадне няколко целувки от жена си, а защо не и нещо повече.

Мисълта да му се отдаде подобен случай — да остане насаме с Даяна в тихия полуздрач на обора предизвика бърз и забележим ефект върху тялото му.

— Да му се не види! — измърмори той. — Не може да се каже, че съм бил лишен от това, като изключим уикенда.

Когато не бяха в Септембър каниън, Тен внимаваше да не покаже някаква разлика в отношението си към Даяна. Някои жени биха обърнали на смях шегите на краварите за свободната любов или въобще не биха им обърнали внимание, но Даяна не беше от тях. Когато работниците откриеха, че не се предвижда брак — нещо, което биха забелязали веднага, шегите им щяха да се изродят в хапливи мъжки забележки. Доверието и необикновената чувственост на Даяна заслужаваха нещо по-добро. Тя беше твърде различна от този тип жени, които каубоите свързват с мимолетни флиртове.

Тен си позволи да остане насаме с Даяна един-единствен път — когато подреждаха керамичните отломки в старата къща. Пердетата обаче не бяха спуснати и всеки можеше да ги види отвън. Погледнато от страни, нищо не бе се променило, откакто Даяна му стана любовница. Тен нито веднъж не я целуна, докато се намираха в къщата в ранчото. Не че не се изкушаваше от близостта ѝ. Не беше сигурен обаче дали ще може да спре след една-две целувки. В петък, на връщане от Септембър каниън, те пътуваха толкова дълго, че пристигнаха в ранчото много след вечеря. Причината бе не толкова в хлъзгавия от дъжда път, колкото в това, че Тен не можеше да откъсне ръцете си от Даяна. Кратката им целувка бе завършила с тежко и запъхтяно дишане. И ако тогава Тен не стигна докрай, то бе само защото знаеше, че първият ѝ, трагичен сексуален опит е станал на предната седалка на кола. Така че той отново бе включил камиона и бе подкарал бавно към ранчото. Макар че бе успял да се овладее, се чувстваше ужасно — имаше желание да стовари юмруци върху нещо в пълното си безсилие.

Не му беше по-добре и през следващите две нощи в бараката. Колкото и да се опитваше да не мисли за това, непрекъснато виждаше как Даяна протяга ръце към него и той потъва в нея. Любовната им нощ само временно уталожил страстта му и бе последвана от още по-силни пристъпи. Това, че вече знаеше какъв темперамент се крие зад усмивката на Даяна, ни най-малко не охлади желанието му. Искаше да прави любов с нея след вечерните разговори и после отново през нощта, а сутрин да я събужда с целувка и да вижда радостта в очите ѝ, че той е до нея.

Логан сви малкото си юмруче и приплака. Тен въздъхна.

— Знам как се чувстваш, мъничкия.

Той погали нежната бузка на бебето и то размаха ръчички. Докопа случайно показалеца на Тен, доближи го до устните си и неочаквано започна да смуче върха му.

— О, старче, това едва ли ще ти помогне. Съвсем скоро ще го разбереш.

До Тен достигна пърпорене на мощна кола и той погледна през прозореца. Отвън беше спряла една доста прашна кола в леко поизбелял черен цвят. Всичко, свързано с функционирането ѝ обаче, беше в отлично състояние. Гумите бяха нови, фаровете — силни, а

самият мотор мъркаше като добре нахранен звяр. Още преди шофьорът да е излязъл от колата, Тен знаеше, че Невада Блаторн се е върнал в „Рокинг Ем“.

Тен наблюдаваше с усмивка как по-малкият му брат се изкачва по предната стълба с гъвкави движения, каквито имаха атлетите и добре тренираните войници. Почукването по вратата беше отчетливо, без да е нетърпеливо. Тен се усмихна по-широко. Преди брат му би пристигнал в облаци от прах и би почукал на вратата достатъчно силно, за да я извади от пантите.

— Влизай, Невада!

Вратата тихо се отвори и затвори и Невада безшумно прекоси стаята. Висок, с широки рамена и късо подстригана черна коса, Невада излъчваше сила. Докато студените му зелени очи оглеждаха стаята, острият му слух долови, че някой тихо се приближава към дневната през кухнята.

Знаейки, че Тен гледа Логан, Даяна вървеше на пръсти през кухнята на път за дневната, докъдето обаче не стигна. На две крачки от вратата замръзна, виждайки един слаб, висок и широкоплещест непознат, който имаше движенията на Тен, когато се бие.

Седнал в люлеещия се стол с Логан в ръце, Тен наблюдаваше Невада. Забеляза, че се е променил — от двете страни на устата му се бяха появили бръчки — следи от преживяна болка или гняв, а стойката му беше напрегната. Тежестта на тялото му бе изнесена напред към големите пръсти на краката, сякаш беше готов всеки момент да се хвърли в битка.

Гледайки Невада, Тен се върна във времето и видя самия себе си преди години — с мечти и чувства, погребани в безкрайната жестокост на войната.

Невада застана пред люлеещия се стол и се загледа в брат си и бебето.

— Ще се гръмна. Да не би да е твое?

— Не. Знам що за съпруг мога да бъда — най-много за няколко седмици. А бракът би трябвало да е нещо по-продължително.

Невада изсумтя.

— А пък оная кучка, за която беше женен, въобще не ставаше за съпруга — дори и за един ден.

Тен се усмихна.

— Вината не беше изцяло нейна. След няколко седмици жените загубват интерес към мен.

— Доколкото си спомням, по-скоро ти самият изгубваш интерес към тях. Твоят предел са два месеца. Тогава юздите започват да те стягат и започваш да се оглеждаш за нови светове, които да завладяваш.

— Това е проклятието на семейство Блаторн — съгласи се Тен. — Да бъдем войници, а не съпрузи.

Даяна стоеше неподвижно, а гърлото ѝ бе свито от негодувание и болка. Беше загубила играта, преди още да е осъзнала, че участва в нея. Беше се страхувала да не би Тен да я нарани физически и въобще не ѝ бе дошло на ум, че рискува и своите чувства. Почувства се така, както когато таванът на кивата пропадна под краката ѝ.

Нищо чудно, че Тен толкова внимава да не ме докосва, когато наоколо има хора. Не иска другите да знаят, че сме любовници. Защото те могат да си помислят нещо повече за нас, нещо, което трябва да стане при споделената любов, а той не вижда себе си и мен по този начин. Едва сега разбирам, че аз обаче съм гледала на нас именно по този начин, таейки една неосъзната мечта. И сега стъпих на земята. Господи, дано приземяването да е по-безболезнено от падането.

Даяна усети пареща болка и в първия миг инстинктивно задържа дъха си, после издиша. Пое си бавно въздух и отново го изпусна, идвайки полека-лека на себе си. След няколко мъчителни вдишвания и издишвания ушите ѝ спряха да бучат и думите в съседната стая отново придобиха смисъл. Невада говореше нещо с интонацията на Тен, но гласът му беше много по-безстрастен.

— Да си чувал нещо от Юта?

— Дошло му е до гуша от джунглата.

— Винаги може да смени тропиците с Афганистан.

— Изглежда страната се е успокоила, след като руснаците си отидоха. — Тен хвърли на Невада изпитателен поглед. — Сигурно затова си решил да се върнеш вкъщи.

— Местните хора там се трепят от хиляди години и сигурно ще продължат да го правят. Те биха се били и с дявола.

— Същото се отнася и за теб.

Светлозелените очи на Невада се втренчиха в Тен.

— Така беше, но загубих.

Тен протегна ръка към него.

— Няма човек, който винаги да печели. Добре дошъл, братле. Отдавна те чакаме.

Развълнуваният глас на Тен прониза Даяна и тя отново се разтрепери. Осъзна, че ревнува Тен от брат му и това я ужаси не по-малко от болката.

Приказките на старите хора са верни: приземяването е по-страшно от падането.

Даяна се огледа. Трябваше да си тръгне, и то бързо, преди да са я открили. Не искаше Тен да я види разтреперана от ревност, отчаяние и болка.

— Не съм мислил, че мога да го кажа, но е толкова хубаво да ти видя физиономията отново — каза Невада тихо. — А сега може би ще ме представиш на дамата зад мен.

Тен се наведе встрани, за да надзърне зад Невада към външната врата.

— Вратата на кухнята — каза Невада и се отмести.

Даяна чу това и отстъпи заднешком, чудейки се как Невада беше разбрал, че има някой зад него. Тя не бе издала и звук.

— Даяна, ти ли си? Влизай, скъпа. Искам да те запозная с брат ми Невада. Невада, това е Даяна Сакстън.

Невада се обърна и Даяна разбра, че не може да избяга. Бледозелените му очи, които я гледаха проучващо, бяха така безстрастни, както и гласът му. Тя имаше неприятното усещане, че гледа в очите на вълк.

— Как разбрахте, че съм тук? — попита Даяна почти ядосано.

— По парфюма ви.

Неутралният му тон ни най-малко не успокои Даяна. Мъжката му надменност затъмни другите ѝ впечатления за него, дори и ясното ѝ усещане за суровата му привлекателност.

Невада погледна към бебето, което усърдно смучеше пръста на Тен.

— Ваше ли е?

— Не — каза Даяна напрегнато. — Това е Логан Макензи.

— Бебето на Люк? — попита Невада и погледна Тен. Тен кимна. — Искаш да кажеш, че онова дългокрако момиче, за което си ми говорил, накрая успя да го хване?

— Да. После го пусна да си ходи, но той не искаше да върви никъде без нея.

Невада сви рамене.

— При всеки е различно. За един Блакторн това означава да му сложат хамут.

Тен погледна напрегнатото бледо лице на Даяна, после брат си — негово копие, но много по-млад и силен.

— Още ли обичаш да спиш на открито? — попита Тен. — Джървис страшно се изморява през уикендите в Септембър каниън.

— Аз не спя много, така че ми е все едно къде ще съм легнал.

Тен присви очи — спомни си колко време му трябваше, за да се научи отново да спи като цивилизован човек, а не като диво животно. Години наред долавяше насън всеки необичаен шум и скачаше с нож в ръка.

— Това ще отмине — каза той тихо.

— Насам идват мъж и жена — каза Невада.

Тази чувствителност на сетивата му накара Тен да поклати глава.

— Радвам се, че вече не трябва да живея така — с изострени до краен предел сетива.

До тях достигна приглушен женски смях. Непокойствието на Логан премина в плач.

— Мила, кажи на Карла да дойде насам — каза Тен, без да вдига поглед от бебето. — Логан съвсем се разкисели и ще ме накваси целия със сълзите си.

Не последва отговор. Тен вдигна поглед от внезапно почервенялото личице на бебето. Даяна я нямаше.

— Тя колко време стоя тук? — попита Тен с глас, суров като гласа на Невада.

— Достатъчно дълго, за да разбере, че не си се засилил да се жениш за нея.

Тен ядосано изруга. Утре им предстоеше дълъг път до Септембър каниън и сигурно през цялото време Даяна щеше да бъде напрегната и мълчалива.

Логан се разрева не на шега, поемайки си жадно въздух в паузите между писъците.

— Ама че гръмогласно бебе — каза Невада и с неочаквана за него нежност погали Логан по косата. — Хубаво е да слушаш плач на

бебе. Знаеш, че страданието му е временно.

— Все пак щеше да е по-добре да плаче по-тихо.

Външната врата се отвори и Карла нахлу вътре.

— Съжалявам, не мислех, че Логан ще се държи така, ако се позабавим няколко минути. — Тя видя Невада, забеляза колко прилича на Тен по телосложение и се усмихна. — Невада Блаторн, нали? — попита тя и се пресегна към ревящото бебе. — Аз съм Карла. Добре дошъл в „Рокинг Ем“. Не се познаваме, но съм слушала много за теб. — Излизайки бързо от стаята с Логан на ръце, тя викна през рамо: — Люк, виж кой е дошъл! Сега Джървис ще може да се върне, за да тича след кравите си.

Няколко секунди Люк и Невада се гледаха мълчаливо, после Люк кимна и подаде ръка на Невада.

— Добре дошъл, Невада! „Рокинг Ем“ ще ти бъде дом за толкова време, колкото искаш.

Невада пое подадената му ръка.

— Благодаря, Макензи. Няма да съжаляваш.

Люк се обърна към Тен и забеляза изражението на лицето му.

— Май нещо не е в ред? — попита той Тен.

— Няма такова нещо. — Тен се изправи и прекоси стаята с големи крачки. — Хайде, Невада, ела да ти покажа къде ще спиш.

Предната врата се хлопна след него. Люк погледна Невада въпросително.

— Неприятности с жена — каза лаконично Невада.

— Каква жена?

— Висока метър и шейсет, със сини очи и хубаво тяло, което се опитва да скрие в мъжки пуловер.

— Даяна?

Невада кимна.

— Не каза ли жената на Тен?

Невада сви рамене.

— Ще бъде такава, докато не се опита да му надене хомота. Тогава ще разбере, че нас, Блаторн, не могат да ни вържат.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Очакванията на Тен, че продължителното им пътуване до Септембър каниън ще премине в мълчание не бяха напразни. Въпреки друсането Даяна проспа по-голямата част от пътя. Явно през нощта почти не беше мигнала.

Накрая търпението на Тен съвсем се изчерпа.

— Даяна!

Тя отвори очи, дълбоки и тъмносини като здрача.

— Явно мъркането на Паунс те е държало будна цяла нощ.

— Паунс ловува през нощта. — Мисълта за котката, промъкваща се в тъмното в търсенето на жертва, ѝ напомни за Невада. — Също като Невада.

— И той като мен воюва прекалено дълго, но ще се оправи, както стана и с мен — каза Тен сухо. — Просто му трябва време.

Даяна издаде неопределен звук. Тен чакаше, но от другата страна на кабината не се чу нищо повече.

— Доволен съм, че Невада и Люк се разбраха с добро — продължи Тен. — Явно животът ги е накарал да помъдрят.

И този път Даяна не каза нищо. Тен я погледна за миг с неосъзнат копнеж и отново се вторачи в пътя. Повтаряше си, че трябва да бъде търпелив и да изчака тя да го заговори.

И все още чакаше това да стане, когато прегазиха Пикчър уош и се задрусаха нагоре към лагера. Не за пръв път двамата прекарваха часове наред, без да си говорят, но сега мълчанието им беше напрегнато.

Даяна продължи да мълчи и след като слязоха от камиона. Разтовариха нещата си почти без да приказват. Тен мълчаливо пренесе двете постелки в края на нишата и започна да прави от тях голямо единично легло, в което щяха да спят. Усети, че Даяна го гледа, но и сега тя не каза нищо. След малко започна да рови в чантата си. Явно се приготвяше да рисува. Тен протегна ръка и пръстите му обвиха китката ѝ.

— Даяна, ти сама дойде при мен. Аз не съм ти обещавал каквото и да било.

Един дълъг миг тя го гледаше втренчено, докато истината стигне до съзнанието ѝ. После тялото и душата ѝ се сгърчиха от болка.

— Да, зная — каза тя дрезгаво.

Би трябвало след тези думи Тен да се почувства по-добре, но не стана така. Той продължаваше да си представя мига, когато тя го погледна с очи, замъглени от първия ѝ досег с удоволствието на секса и прошепна, че го обича.

— Виж какво, удоволствието, което изпита тогава, не беше любов — каза Тен остро. — То ще изчезне след време. Винаги става така. Но докато не е отминало, няма причина да не му се насладиш.

Единствено лекото потрепване на клепачите на Даяна издаваше чувствата ѝ.

— Това е много любезно от твоя страна, Тенеси.

Тихият ѝ равен глас удари Тен като камшик.

— Любезно ли? Та аз да не го правя от състрадание? Аз съм мъж и с теб ми е толкова приятно, колкото с никоя друга жена досега. Разбирам, че това, което ни се случи в леглото, е нещо страшно рядко.

Даяна си пое дълбоко дъх, преглъщайки горчиво-сладката истина. Удоволствие, а не любов, но необикновено удоволствие — ето какво мислеше Тен.

— Радвам се — най-после каза тя. И това бе част от горчиво-сладката истина.

Тен не се почувства по-добре и след признанието на Даяна, че това, което ги свързва, не е любов. Тя разбираше и се съгласяваше, но той усещаше, че никога не е била така далече от него, както сега. Изруга тихо, ядосан от това, че въпреки болезнената си откровеност един към друг изпускат нещо важно, което с всеки миг става все по-невъзможно да се улови.

— По дяволите, думите — каза Тен ядосано. Притегли Даяна към себе си. Тя обаче остана безучастна. Раздираха я чувства, нямащи нищо общо с желанието. — Не се противи, мила — каза Тен с глас, топъл като целувката му. — Прекалено хубаво и рядко е това между нас, за да го пропилеем в гняв.

Той докосна ухото ѝ и усети как тя безпомощно потръпна. Насърчен, захапа отново края на ухото ѝ, едновременно настояващ и

молец за отговор.

Неговата настойчивост достигна до сърцето на Даяна, въпреки болката ѝ. Тя се опита да каже нещо, но не бе сигурна дали ще се овладее, затова плъзна ръце около кръста му. Разбирайки, че е омекнала, Тен въздъхна с облекчение.

— Даяна, не исках да те засегна — прошепна Тен и я притисна в прегръдките си. — Когато ми се отдаваше, ти гледаше в очите ми и знаеше колко много те желая... — Споменът прониза Тен и той потръпна. — И въпреки това протегна ръце към мен. Никой не ми е вярвал така, както ти. Толкова се страхувах да не те нараня, че едва се справих онзи път.

Даяна го погледна учудено.

— Вярно е — каза Тен и провря пръсти в меката ѝ коса. — През цялото време преди това се колебаех, но като потънах в теб, разбрах, че няма да те нараня. Твоето тяло е създадено за моето и ти също знаеше това, нали? Затова ме гледаше с такова любопитство и копнеж, ден след ден, докато накрая не започнах да си мисля, че полудявам. И тогава ме помоли да те целуна. Ти пасна на ръцете ми, на устните ми, на тялото ми. Знаех, че ще бъде страшно хубаво и наистина беше.

Думите му помилваха Даяна по-нежно от пръстите, които я галеха.

— И ти ли изпитваш същото? — попита Тен. — Кажи ми, че и с теб е така.

Той се наведе и я целуна по шията.

— Да! — каза Даяна, отстъпвайки пред желанието му. — Не го ли знаеше?

— Сега вече да — прошепна той.

Тен нежно притисна Даяна към гърдите си и я задържа известно време в прегръдките си — сякаш се страхуваше да поиска нещо повече от това, което тя му даваше.

— Върви да рисуващ, докато не се е стъмнило — каза той след малко и нежно докосна с устни клепачите и устните ѝ. — А аз ще отворя новата кутия с отломки да видя какво са намерили студентите през уикенда.

Даяна погледна към Септембър каниън и усети, че няма сили да се отдалечи от тази ниша и от мъжа, който с всеки изминат ден

обикваше все повече. И все повече се приближаваше до мига, в който щеше да го загуби.

Удоволствието, което изпитваш с мен в леглото, не е любов. То ще изчезне след време. Винаги става така.

При нея обаче не беше така. Беше толкова сигурна в това, както преди беше сигурна, че Тен няма да вземе от нея повече от онова, което е готова да му даде.

Макар да знаеше, че няма да може да рисува, Даяна извади скицника си, отвори го и седна на постелката. Загледа се с невиждащи очи в каньона, който толкова обичаше, без да забелязва нищо, дори и дивната хубост на залязващото слънце. Пред очите ѝ бе образът на мъжа, когото обичаше повече и от земята. Представи си лицето на Тен до най-малкия детайл, с всяка чертичка, която слънцето и вятърът бяха издълбали около очите му. Сега, с изострените си от болката сетива, Даяна разбра нещо, което преди, погълната от своите страхове, не бе забелязала. Зад яснотата на очите му се криеха сенки, зад страстта му — резервираност. Бе се оградил със стена от другите, също както и анасазите. Спомни си думите му за самотата: „И той като мен воюва прекалено дълго, но ще се оправя, както стана и с мен. Просто му трябва време“. Но Тен не се беше оправил напълно. Тя искаше да го излекува, имаше необходимост да го направи. Можеше ли обаче за няколко седмици да изличи белезите, дълбани с години, раните, толкова стари, че бяха станали част от любимия ѝ човек.

— Каква тъжна картина — каза Тен, гледайки рисунката в скута ѝ, на която руините бяха нахвърляни в едър план. Особено ясно изпъкваше опасната пътека, която вървеше от къщите нагоре през скалите. — Мислиш ли още за анасазите, след като падна в онзи капан, направен от тях?

— И от времето — каза Даяна с дрезгав глас и запрелиства бавно скицника си. — И времето е капан.

— Защо? Да не би изоставаш с рисуването?

— Не, ще свърша, преди да изтече срока.

— Какъв срок?

— Средата на август, когато изтича договорът ми с „Рокинг Ем“.

Тен се вгледа в очите на Даяна. Искаше му се да се опълчи срещу това, което се криеше зад спокойните ѝ думи — когато договорът свърши, тя ще напусне „Рокинг Ем“ и Тенеси Блаторн.

Даяна се бе втренчила в една рисунка, молейки се Тен да превъзмогне задръжките си, да я помоли да остане. И то без да използва като предлог общата им работа по разкопките.

Помоли ме да остана, Тен. Помоли ме както един мъж би помолил жената, от която има нужда, и която някой ден може би ще обикне. Моля те, направи го.

Тен безмълвно притегли лицето ѝ към своето и я целуна. Разтворените ѝ устни му подсказаха, че е желан. Започна да я съблича с овладяно нетърпение и усети, че и тя прави същото с него. Отново я целуна, пиейки дълбоко и жадно от жената, която непрестанно се явяваше в сънищата му. Плъзна ръка нагоре по бедрото на Даяна и усети как тялото ѝ се поддава на милувката му.

— Не е ли рано да се настройваш за тръгване? — попита Тен с дрезгав глас. — През следващите седмици могат да се случат много неща.

— Какво? — попита Даяна и почувства прилив на надежда.

— Ами да. „Рокинг Ем“ сигурно ще се нуждае от съветите на специалист при разкопките на кивата, която ти откри. Кой може да направи това по-добре от теб?

Преди Даяна да успее да отговори, Тен впи устни в нейните. Даяна се облегна на ръката му и усети как го разкъсват желание и тъга, загриженост и копнеж, страст и резервираност. Всичко имаше в душата му, но не и любов, изпълваща самата нея до болка.

Тен неохотно се откъсна от устните ѝ.

— Няма причина да не удължиш договора си.

— Люк може да е на друго мнение.

— Септембър каниън е моя земя. Разкопките се гарантират с моите пари. Ако аз искам те да продължат след средата на август, то това ще стане.

Даяна потрепери от желание и печал едновременно. Почувства страшна празнота в душата си. По-силно от всеки друг път усети каква пропаст дели нейните чувства от това, към което се стремеше Тен. Обхвана я едно мъчително примирение. Тя имаше нужда от неговия смях и тъга, от неговите победи и поражения, от неговото мълчание и думи. Искаше ума и тялото му, искаше децата му. А той се нуждаеше единствено от тяхната страст, докато я има. Просто тя го обичаше, а той нея не.

— Има само една причина да не се удължи договорът ми и това е здравият разум.

— Какво искаш да кажеш?

— Толкова е ясно. — Тя продължи да говори, милвайки го, с което объркваше мислите му. — „Рокинг Ем“ не може да си позволи да ми плаща. Или поне не толкова, колкото получавам като асистент в университета.

— Ние можем да работим през уикендите или през отпуската. Нещо като работа на час.

Даяна усети, че я залива вълна от болка и затвори очи, но ръцете и устните ѝ останаха нежни с Тен. След малко се овладя достатъчно, за да може да говори.

— Не е необходимо да ми плащаш, за да дойда в „Рокинг Ем“. Само трябва да ми се обадиш. А може и да дойдеш до Боулдър, когато си възбуден като сега.

— Даяна...

Тя чакаше примирено, но и с мъничко надежда. Тен обаче възкликна ядосано-безпомощно и нищо повече. Даяна въздъхна — надеждата ѝ беше напразна.

— Разбирам. По-добре е това да си остане един летен роман — каза Даяна тихо.

— Не съм казвал такова нещо.

— Не си, но точно това имаше предвид.

— По дяволите, отдавна съм се убедил, че не ставам за съпруг — каза Тен грубо.

— Така ли? Или по-скоро си решил, че заради секса не си струва да се товариш с неудобствата на брака. — Сивите му очи изучаваха лицето на Даяна. Усмивайки се тъжно, тя отвърна поглед и плъзна устни по корема му. — Всичко е наред, Тенеси. И аз разбрах нещо преди много години, а после срещнах теб и осъзнах, че все още не знам всичко. — Устните ѝ докоснаха топлата му и гладка плът и тя усети как животът пулсира в нея. — Ако ти обещаеш нещо, ще ми повярваш ли, че ще го спазя — каза Даяна и лекичко го захапа по бедрото. — Ще ми повярваш ли, че никога няма да те моля за нищо повече?

Тен протегна ръка към джинсите си — търсеше познатото пликче.

— Тенеси, вярваш ли ми, че никога няма да искам от теб нищо повече от това, за което ще те помоля сега?

— Да — каза Тен дрезгаво. Знаеше, че на Даяна може да се вярва. — Какво... е то?

— Първия път те помолих да ме целунеш, защото исках да се опитам да живея нормално и да се държа с мъжете така, както другите жени — прошепна Даяна. — И до един момент се получи. После се опитах да си представя, че друг мъж ме докосва като теб и разбрах, че не съм в състояние да понеса това.

— Страх? — Това бе единствената дума, която се изтръгна от свитото гърло на Тен.

Даяна поклати глава и кичурче копнинена коса го погали. После устните ѝ така се впиха в неговите, че го оставиха без дъх. Тя се притисна до него, после бавно и неохотно го освободи от нежния си плен.

— Не страхът ме държи далече от другите мъже, а това, че не ги искам. Другите мъже нямат очи с цвят на дъжд, които проблясват от желание. Те не биха се справили така добре както с грубиянина, така и с едно коте. Не биха изглеждали като теб, не биха чувствали като теб, не биха целували като теб.

Тен отново усети влажната топлина на устните ѝ.

— Искам през седмиците, които ни остават, да бъдем заедно, без да се пазим. Каквото и да се случи след това, няма да имам никакви претенции. — Тялото ѝ бавно се плъзна под неговото.

— Мила, не съм сигурен дали с теб ще мога да спра навреме — каза Тен на пресекулки. — Можеш да забременееш. Мислила ли си за това?

— Да, много пъти — каза Даяна и потръпна.

— Добре — каза Тен пресипнало и хвърли пликчето на земята. Усети, че го близват огнени пламъци. Никога не бе обладал жена като тази, и то без нищо да отделя чувствителната му кожа от нейната. Потъна бавно в нея в една безкрайна, почти болезнена близост.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гръмотевица раздра ноцната тишина над Септембър каниън. Тен отметна одеялата и отиде до края на нишата, без да забелязва студения въздух, който го обгърна. Разбра това, което го интересуваше, от мириса и шуменето на вятъра. Двата с Даяна трябваше да тръгват, за да прекосят Пикчър уош преди зазоряване. А беше се надявал да прекарат часа преди съвване по съвсем различен начин.

— По дяволите!

— Какво става? — попита Даяна сънливо.

— Идва страшна буря.

Тен се придвижи в тъмното до сгъваемата масичка и напипа кибрита. Златистите отражения на пламъка затанцуваха грациозно по скалата. Той направи кафе с бързи и сигурни движения, после се приближи до постелката, грабна дрехите си и започна да се облича.

— Тен...

Тен разбра недоизказаното и неохотно поклати глава.

— Съжалявам, скъпа. Трябва да прибираме доста неща, а времето ни е малко.

Даяна преглътна възраженията си. Не я беше грижа, че бурята ще отнеме от последните й часове с Тен в Септембър каниън. Безмълвно отметна одеялата и започна да се облича, потрепервайки от студения вятър. Бързо си събра багажа под светлината на газовия фенер, като се опитваше да не мисли колко различен е днешният ден. После започна да прибира антиките на анасазите, които трябваше да бъдат върнати в ранчото. Опаковаше ги бавно и внимателно, сбогувайки се със старинните гърнета, каменни брадви и кокалени сечива. Беше свикнала с тях така, както и с предметите от своето време.

Когато поредната кутия беше готова, тя я оставяше настрана при останалите, които Тен пренасяше до камиона. От време на време мълния прорязваше небето и след нея се чуваше гръм, но Даяна бе толкова погълната от работата си, че не им обръщаше внимание.

Когато протегна ръка за поредната празна кутия, вместо нея намери ръката на Тен и учудено вдигна поглед.

— Остави я за студентите — каза той. — Трябва да прекосим Пикчър уош, преди да е станало невъзможно. Над Септембър меса вали като из ведро.

Тя се загледа в тъмнината наоколо, но не забеляза нищо особено.

— Как разбра?

— Слушай!

В първия момент ѝ се стори, че тихото бучене, което чува, идва от вятъра, но после осъзна, че това е шум от вода. Септембър уош се пълнеше.

— Все още ли е безопасно да го прекосим? — попита Даяна, а в гласа ѝ се прокрадна надежда. Ако прекосяването на потока не бе безопасно, щяха да бъдат принудени да останат от тази му страна, докато водата не спадне.

Тен поклати глава.

— Бурята е много силна. Карла ще се разтревожи и Люк ще изпрати хора да ни търсят в тоя проливен дъжд. Не искам някой да пострада заради нас, след като можем да се оправим сами.

Нова мълния проряза небето и след секунда се разнесе гръм.

— Време е да тръгваме, мила.

Даяна затвори очи от болката, която я проряза така, както преди малко мълнията — облаците.

Тен отвори вратата на камиона и помогна на Даяна да се качи. Гърдите ѝ докоснаха ръката му и въпреки че този допир беше случаен, всичко в нея затрепери. Опита се да си закопчае предпазния колан, но ръцете ѝ бяха станали непохватни.

— Дай на мен. Нещо не му е в ред механизмът — каза Тен, виждайки затруднението ѝ.

Той взе металната закопчалка от ръцете на Даяна и опъна колана, за да види колко е обтегнат. Като го придърпваше през скута ѝ, ръката му я докосна, поколеба се за миг, в който тя остана без дъх, и се отмести. Тен бавно вкара металното езиче в заключващия механизъм. Едно приглушено „щрак“ наруши тишината.

— Видя ли? Идеално пасна — каза Тен приглушено.

Той докосна устните ѝ и я пожела. И тя го желаше. Разбра го по очите ѝ, по напрегнатото ѝ тяло, по дрезгавия ѝ глас. Той я целуна и с

усилие отклони мислите си в друга посока.

Тен караше към поточето, разглеждайки внимателно размътената вода. Несъмнено все още бе безопасно да го прекосят. Включи на скорост и камионът влезе във водата. Щом стигнаха до другия бряг, каза на Даяна, без да извърща очи от пътя:

— Дръж се. Ще карам бързо, за да избягаме пред бурята.

Пътят беше сух, а и Тен познаваше добре опасните места по него. Той форсираше големия камион в утринния здрач, изпреварвайки бурята навън. Опитваше се да не мисли за бурята вътре, в самите тях.

Най-после камионът се заизкачва през Уинд меса. Известно време пътят се виеше покрай самия край на платото, откъдето се откриваше смайваща гледка на утринния полузdraч, затворен в прегръдката на облаците. Тен спря камиона на едно място, откъдето се виждаше тъмната земя долу.

— Най-после сме с един час напред пред дъжда — каза Тен и разкопча предпазния колан. — Искаш ли кафе?

Даяна одобрително кимна. Тен отвори термоса и наля кафе под слабата светлина на таблото. Кабината се изпълни със силен аромат. Той подаде чашата на Даяна, но тя отказа да я вземе.

— Ти първа — настоя той.

— Страхуваш се от отрова ли? — попита Даяна. Усмихна се насила, опитвайки се да скрие тъгата си, растяща с всеки изминат километър.

По лицето на Тен се появи лека усмивка.

— Не. Просто открих, че вкусът му е по-хубав, ако ти си пила преди мен от същата чаша.

Даяна отпи от горещата течност. Тен изгаси светлините на таблото, изключи двигателя и смъкна стъклото на своя прозорец. В кабината нахлу студен въздух и донесе уханието на земя. Те мълчаливо си подаваха чашата с кафе, докато около тях бавно просветляваше и всичко започна да изглежда по-иначе.

— Ето това е призрачната светлина — каза Тен.

Даяна въпросително го погледна.

— Така я наричаше баба ми, Огъваща-се-като-върба. При тази светлина можеш да видиш душата на нещата.

— Тя индианка ли беше?

Усмивката на Тен се бялна в сумрака на кабината.

— Мила, едва ли са много семействата в Америка преди Гражданската война, в които да няма индианска кръв. А първите Блаторн са дошли от Шотландия преди повече от двеста години.

— Те за индианки ли са се женели?

— Понякога да, но по-често само са спели с тях. Случвало се е и да воюват с тях. Понякога при нападения са били отвличани жени и деца от семейство Блаторн. — Тен сви рамене. — Въобще двете раси непрекъснато са се смесвали. Ако децата са се раждали от градски брак, са ги отглеждали като бели, а ако е нямало брак, са ги отглеждали индианците.

Тен отпи глътка кафе, преди да продължи разговора за миналото. Бе по-добре да говори за него, отколкото за стаените сълзи в очите на Даяна или за хаоса в главата си.

— Вече е невъзможно да се разбере кой какви гени носи — на индианците, на белите или и на едните, и на другите. Двамата с Невада сме с черна коса и кожата ни има меден оттенък. И кожата на Юта е като нашата, но той е с руса коса и сини очи. В крайна сметка обаче по-важно е какъв е човекът.

— Какво значи градски брак?

— Повечето Блаторн са били бойци и затова са предпочитали неофициални бракове. До последното поколение нас са ни възпитавали индианци. Огъваща-се-като-върба бе много сваятна жена. Нейният баща бе един Макензи.

— От рода на Макензи в „Рокинг Ем“ ли?

— Вероятно. Майка ѝ е била от ютите, а баща ѝ — буен бял младеж. Една нощ се качил на коня и никога не се върнал. И в рода на Люк има подобни случаи. Почти по същото време изчезнал един от прадедите му, и то от същото място.

— Затова ли притежаваш част от „Рокинг Ем“?

Тен се усмихна и поклати глава.

— Преди стотици години никой не е давал и пет пари за незаконородените полуиндианчета. Едва напоследък хората започнаха да сантименталничат и да се превъзнасят по индианските си предшественици.

— Тогава как стигна до „Рокинг Ем“?

— Когато приключих с военното поприще, бях като Невада. С наранена душа и без да зная как да се излекувам. Имах нужда от дом.

Бащата на Люк продаваше парцели от „Рокинг Ем“, за да си покрие дълговете от пиенето. Купих ги и оттогава ранчото е моят дом.

Даяна чакаше, но Тен не каза нищо повече. Беше се загледал навън. Макар че не беше валило, въздухът бе станал странно призрачен. Отвсякъде ги обгръщаше здрач, който правеше всички разстояния да изглеждат еднакви. Нямаше сенки, които да показват кое е наблизо и кое — надалече, нито слънце, чийто небесен ход да отмерва часовете.

— Призрачна светлина. Тогава всичко се вижда страшно ясно — каза Тен дрезгаво.

Той погледна Даяна и изведнъж осъзна, че ще помни тази жена прекалено дълго. И прекалено добре. Тя забеляза погледа му.

— За какво мислиш? — попита Даяна.

— Спомням си.

— Какво?

— Как изглеждаш, когато кожата ти е поруменяла и ме желаяш така, както аз теб.

Тен знаеше, че не бива да започва отново, но не можеше да спре. Взе чашата от ръката на Даяна и я остави на таблото. Устните му се сляха с нейните и я изпълниха с копнежа си, говорейки безмълвно за неговата страст, която щеше да направи дните му мъчителни, а нощите му — безкрайни.

Даяна му върна целувката, вдъхвайки познатото ухание на устните му. Когато усети как топлите му длани се плъзгат под блузата ѝ, тя гъвкаво се изви и гърдите ѝ се оказаха в ръцете му. Той започна да я гали, а по тялото ѝ полазиха тръпки. Тен разкопча сутиена ѝ и го събра нагоре заедно с блузата ѝ. Стегнатите ѝ гърди с твърди розови връхчета молеха за устните му.

— Мила!

— Да — прошепна тя пресипнало и повдигна ръка да си свали блузата.

Ръцете на Тен обвиха ханша ѝ и я повдигнаха, така че тя се озова седнала в скута му. Тен разкопча джинсите ѝ и запровира ръката си надолу, докато не намери онова, от което се нуждаеше повече от въздуха. Даяна извики и на Тен му се стори, че тя се съпротивлява на ръката му. Затвори очи и с усилие си пое дъх. Страхуваше се, че като я

погледне, ще види в очите ѝ страх и ужас, предизвикани от спомена за друг един мъж, загубил контрол върху себе си на предната седалка.

— О, мила, съжалявам! Никога не съм губил контрол върху себе си така, както сега.

Той внимателно заизмъква ръката си, но нейният стон го спря.

— Съжалявам, мила — повтори той. Искаше да я успокои, но не смееше да я докосне. — Не исках да те изплаша.

— Ти... не ме изплаши — изрече Даяна на пресекулки.

Тен поклати глава — не ѝ вярваше.

— Чух те — каза той с равен глас.

— Искам те... толкова много...

Тези думи бяха изречени до самите устни на Тен и той жадно притегли устните ѝ към своите. Тя отговори на целувката му с такава страст, че и двамата потръпнаха.

— Ако още веднъж ме целунеш така, ще започна да ти събувам обувките — каза Тен, дишайки тежко. — А после и джинсите. — Той отново пъхна ръката си навътре в джинсите ѝ и тя възкликна от удоволствие. — Искам те точно тук и точно сега.

С трепереща ръка Даяна посегна към връзките на обувките си. Първо едната, после другата ѝ обувка паднаха на пода, последвани от чорапите. Даяна се изви на една страна, за да се освободи от джинсите, старейки се да не промени положението на ръката му. За да ѝ помогне, Тен я повдигна и изхлузи останалите по нея дрехи. Намествайки се отново в скута му, тя потрепери, и то не толкова от студ, колкото от топлина. Нежните ѝ ръце посегнаха към токата на колана му.

— Мила, ако започнеш това тук, тук и ще свършим.

Гледайки Тен в очите, тя разкопча колана му. Той проникна в нея. Дъхът ѝ премина в стон, докато потъваше в екстаза. Тен усети, че го залива топлина — същата топлина, която го преследваше в сънищата му. Притисна Даяна още по-силно към себе си с устни на горещата ѝ кожа, предавайки ѝ сладката тръпка на собственото си облекчение.

Потънал в екстаза, заобиколен от безпощадно ясната призрачна светлина отвън, Тен осъзна, че винаги ще помни Даяна така и тази мисъл го прониза като нож, причинявайки му повече болка, отколкото бе очаквал.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макар че почукването на вратата бе неочаквано за Даяна, то пробуди тайните ѝ надежди. Сърцето ѝ учестено заби и тя си помисли колко глупаво е това от нейна страна. Това не е Тен. Той дори не ми се е обаждал, откакто преди няколко седмици напуснах „Рокинг Ем“. Какво остава пък да си загуби целия петък в пътуване до Боулдър, за да ме види.

Тези рационални доводи обаче не успокоиха лудото биене на сърцето ѝ. Тя се отдръпна от статива, пое си дълбоко дъх и се отправи към външната врата на апартамента си.

— Кой е? — попита тя.

— Кеш Макуин, братът на Карла Макензи.

Даяна отключи вратата с треперещи ръце. Като видя едрия мъж, който почти изпълваше вратата, почувства такова разочарование, че за миг онемя. Разтегли насила устните си в подобие на усмивка.

— Здравей. Мислех, че си в ъъз Южна Америка, така ли беше?

— Да, бях там, но миналата седмица се върнах.

— Аха. Намери ли това, което търсеше?

Кеш се позасмя и чертите на лицето му омекнаха. В очите му проблесна печална усмивка.

— Не. Малко са тези от нас, които са го намерили.

За миг Даяна почувства този едър мъж близък.

— Да, наистина са малко.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се — каза тя и се отмести от вратата. — Искаш ли кафе? Или може би бира? Снощи един от студентите остави няколко.

— Благодаря, ще пия кафе. Гости ли имаше снощи? — попита той и се огледа наоколо, опитвайки се да скрие любопитството си.

— Зависи какво разбираш под гости. Ако това включва търсене на безследно изчезнали керамични отломки в кутии с объркани надписи, смятай, че снощи сме прекарвали страхотно.

— Мислех, че всички съдове от Септембър каниън са в „Рокинг Ем“.

— Да, така е. Тези тук са от друг терен. Пак на анасазите. Те са най-голямата ми любов.

Докато Даяна беше в кухнята, Кеш внимателно заразглежда стаята. В нея цареше небрежен безпорядък, подхождащ повече на работен кабинет, отколкото за жилище. Почти всички равни повърхности бяха заети от списания, книги и снимки. Работната маса беше отрупана с керамични отломки и ненапълно възстановени съдове. По стените висяха снимки и рисунки. В един ъгъл имаше кош, пълен с рисунки в прозрачни папки.

— Сметана или захар? — извика Даяна от кухненския бокс.

— Предпочитам го чисто.

Кеш отиде до коша и започна да разглежда рисунките. Вдигна поглед, когато Даяна се върна.

— Тези са много хубави.

— Благодаря. — Даяна остави чашата с кафе на масата близо до Кеш и махна списанията от един стол. — Повечето учени обаче предпочитат снимки. Освен ако не се опитват да илюстрират своята теория. Тогава им доставя удоволствие да им нарисувам това, което никой преди тях със здравия си разум не е могъл да открие.

Малката стая се изпълни с мъжки смях. Даяна учудено погледна Кеш и смутено се усмихна.

— Не исках да прозвучи заядливо. — Даяна премести още една купчина списания и седна. — Какво става в „Рокинг Ем“? — попита тя с небрежен тон, който ѝ струваше много усилия.

— Точно затова съм тук.

— Нещо не е в ред ли?

— Взе ми думите от устата.

— Не разбирам.

— И Карла не разбира.

— Кеш, каква е причината да дойдеш тук? — попита Даяна нервно.

Както обикновено, когато се притеснява, Кеш пъхна ръце в задните джобове на джинсите си. Погледна неспокойните очи и напрегнатото лице на жената пред себе си. Вече беше сигурен, че нещо не е в ред, макар че не знаеше точно какво.

Карла, в какво, по дяволите, ме въвличаш? По-добре да беше разбрала, а не сега да ме поставяш в неудобно положение.

— Сестра ми би се радвала да те види, но ти очевидно нещо си й ядосана.

Даяна понечи да отговори, но от устата ѝ не излезе нито звук. Тя поклати отрицателно глава.

— Това означава ли, че Карла греша и ще можеш да прескочиш до „Рокинг Ем“ през следващия уикенд? — попита Кеш със спокоен глас.

— Не. — И тя самата бе изненадана от резкия си отказ. Всъщност тонът беше без значение. Тя нямаше да отиде в „Рокинг Ем“ нито този уикенд, нито следващия. Никога! Не би могла да понесе да види отново Тен и да се преструва, че нищо не се е случило между тях. Нито пък би могла да забрави, че в утробата си носи неговото дете.

— Карла е права. Ти си й ядосана за нещо — каза Кеш.

— Не — припряно отвърна Даяна. — Това не е нещо лично. — Тя облиза устни с пресъхналия си език. — Аз въъ... Аз съм много заета. Учебната година тъкмо започва. Имам много работа.

— Разбирам. — Кеш присви очи. Настина разбираше. Даяна никак не я биваше да лъже. — Е, сигурно ще се справиш с нещата си някъде до ноември?

— Не зная.

— Карла ще ме одере жив, ако не дойдеш за Деня на благодарността. Сега вероятно ще успея да я залъжа, но не бих се осмелил да го направя с надзирателя на „Рокинг Ем“.

Даяна силно пребледня и Кеш разбра, че догадките на Карла са правилни. Тенеси Блакторн беше причината Даяна да не иска да ходи в ранчото.

— Не мога да разбера... — Гърлото на Даяна бе толкова пресъхнало, че тя мъчително преглътна, преди да продължи. — Какво общо има Тен с това?

— Ти ми кажи.

— Не знам.

— Каквото и да ми говориш, у Тен се е появила някаква страст към антиките на анасазите. Като гледам какво става напоследък, той ще е толкова кисел, докато не се направят разкопките в онази кива, че не знам как ще се живее с него.

Клепачите на Даяна трепнаха, но гласът ѝ остана спокоен.

— Тогава трябва да се постараете да се направят възможно най-скоро.

— Така е. За колко време ще си стегнеш багажа?

— Няма да ходя никъде.

— Ти явно нищо не разбираш.

— Кеш, тези разкопки могат да се направят, от който и да е екип археолози. Сигурна съм, че Тен знае това. А ако не го знае, ще го разбере от теб, като се върнеш.

— Аз вече му го казах и той без малко не ми откъсна главата. Или ти ще направиш разкопките на кивата, или въобще няма да се правят разкопки.

— Значи няма да се правят.

— Защо?

— Искаш ли още кафе, преди да си тръгнеш?

— Не е моя работа, така ли?

— Точно така.

— Ще се промени ли нещо, ако Карла домъкне бебето дотук да говори с теб?

— Ще се радвам да видя Карла и Логан, но те ще се върнат сами.

— А какво ще стане, ако Тен те помоли да направиш разкопките на тая проклета кива?

Очите на Даяна потъмняха, а в гласа ѝ се промъкнаха горчиви нотки.

— Той вече го направи.

За първи път Кеш се изненада.

— И ти му отказа?

— Да.

— Защо?

— Попитай Тен.

— Не, благодаря. Предпочитам главата ми да си остане на мястото. Напоследък е станал ужасно раздразнителен. Само Невада се оправя с него. Преди една седмица обаче двамата така се скараха! Цяло чудо е, че никой не бе убит.

Даяна си спомни студената и мрачна сила на Невада. Затвори очи, опитвайки се да скрие страха, любовта и отчаянието си. Беше безполезно. Когато ги отвори, видя, че Кеш е разбрал всичко.

Тя се поколеба за миг, после отиде до коша и измъкна оттам една папка. Отвори я и мълчаливо се загледа в рисунката. На нея Септембър каниън оживяваше такъв, какъвто е бил в миналото — с каменните си къщи и киви. Хората обаче вече не бяха пленници на красивите си затвори. Те откликваха на зова на шамана пришелец, който бе имал видение, пълно със светлина. Жени, деца, мъже напуснаха полуздрача на нишите и поемаха нанякъде в обещаващото сияние на зората. Пътят им минаваше покрай шамана, който стоеше в сянката на една скала и гледаше с търсец поглед. Протегнатата му ръка сочеше пътя на онези, които изоставаха от колоната. Нещо в неговото местоположение, в очите му, в които имаше и светлина, и тъмнина, показваше обаче, че той не напуска тъмнината заедно с другите. Лицето му, мускулестото му тяло, стойката му, търсеците му ясни очи — всичко у него поразително напомняше за Тенеси Блакторн.

— Нарисувах това за собственика на Септембър каниън — каза Даяна и подаде папката на Кеш. — Малко е неудобно да се прати по пощата. Би ли го занесъл в „Рокинг Ем“?

— Разбира се.

— Благодаря ти. — Даяна отиде до външната врата и я отвори. — Поздрави Карла и Люк.

— Не би ли трябвало да поздравя и Тен? — попита Кеш.

Даяна му отговори с мълчание и вратата решително хлопна. Той понечи да почука, но се отказа, като чу сподавено хлипане отвътре. Изруга и се запъти с широка крачка към раздрънкания си джип.

На следващата вечер, петнадесет минути след като си тръгна и последният студент, Даяна забеляза в ъгъла на стаята една раница. На средата на пътя си Бил обикновено откриваше, че раницата му я няма и се връщаше обратно. Това се беше превърнало в ритуал — почукването на вратата, подаването на раницата, смутените извинения на Бил. Тази вечер обаче раницата сигурно щеше да пренощува при нея. Бил си беше тръгнал с Мелани и очите му така блестяха, че едва ли би се сетил за такава дреболия като една раница.

Даяна погледна часовника — беше полунощ. Ако Бил беше тръгнал насам, щеше да пристигне съвсем скоро. Седна на масата, затрупана с керамични отломки, взе две от тях и ги загледа с невиждащ поглед.

Трябва да спра да мисля за това и да престана да се питам къде сбърках и защо не се получи, след като Тен е мъжът, когото търся. Трябва да започна да мисля за бъдещето. Тен достатъчно ми повярва, за да ми даде своето дете.

Почукването на вратата прекъсна мрачните ѝ мисли.

— Ей сега идвам! — извика тя.

Взе раницата, отвори външната врата и я подаде на Бил, без да го поглежда. Вратата се отвори по-широко и Даяна бе принудена да отстъпи назад. Раницата се изплъзна от безчувствените ѝ пръсти. Беше Тен.

От погледа му не убягна нито един от симптомите на преживявания от Даяна стрес — бръчките от двете страни на устните ѝ, сенките под очите ѝ, отслабналото ѝ тяло и най-вече — тъжните ѝ помръкнали очи. Макар че не бе мислил как тя ще посрещне връщането му в живота ѝ, бе учуден от това, че тя се е затворила в себе си като цвете преди залез.

Продължаваше да си я спомня такава, каквато бе в мига, когато бе прошепнала, че го обича. После явно прие обяснението му, че това, което изпитва, е нещо мимолетно, защото повече не спомена думата любов. Той обаче не можеше да забрави онзи миг и нейните думи. Споменът го връхлиташе внезапно, причинявайки му мъка. И все пак това бе нищо в сравнение с болката, която го прониза, когато отвори папката и се видя да стои самотен, наблюдаващ как животът минава покрай него, а той самият остава в сянката.

— Изглеждаш изморен — каза Даяна с глух глас. — Все още ли не достигат хората в ранчото?

Тен направи нетърпеливо движение с ръка.

— Не съм дошъл да говорим за проблемите на „Рокинг Ем“. Тук съм, за да разбера защо не искаш да направиш разкопките на кивата — каза Тен остро.

— Имам много работа в Боулдър — каза Даяна и преплете пръсти, опитвайки се да скрие треперенето им.

— Глупости!

— Защо искаш точно аз да направя разкопките? Защо не го направи някой друг?

— Знаеш защо.

— Да, знам. — Устните ѝ горчиво се извиха. — Сексът!

Тен трепна, но не каза нищо.

— Не мислиш ли, че не си струва да биеш тоя дълъг път само заради едното спане?

— Нямам предвид това и ти го знаеш! — изсъска Тен.

— Тогава какво имаш предвид?

— Бременна ли си?

— Не се притеснявай, Тен. Аз държа на думата си и помня, че не си ми обещавал нищо. Ти си свободен, независимо дали съм бременна, или не.

— По дяволите, Даяна, бременна ли си?

— Ти не ме слушаш. При всички случаи ще продължа да преподавам и няма да дойда да правя тези разкопки, така че за теб е без значение дали съм бременна, или не.

— Без значение ли? Ти за какъв ме смяташ?

— За човек, който предпочита да живее сам.

В настъпилата тишина ясно се чу как Тен си пое дъх. Гневът и леденият страх, обхванали го, след като видя рисунката, се взривиха в него.

— Ти каза, че ме обичаш.

— А ти каза, че аз не знам какво е любов и това между нас е секс. А сексът свършва бързо.

Суровостта на собствените му думи жегна Тен много по-силно, отколкото ако Даяна го беше обидила. Също както беше станало и с рисунката, те минаха през старите му белези и се забиха в живата плът отдолу.

— Господи, явно много ме мразиш — прошепна той. — Затова ме нарисува като самотник, който е прекалено суров, за да сподели свободата с хората около себе си.

Болката в думите му разби и последните остатъци от самообладание у Даяна. Тя се обърна към него с побеляло лице.

— Аз не съм рисувала такова нещо. — По бледите ѝ страни се стичаха сълзи. Тен се опита да каже нещо, но тя го изпревари. Думите ѝ бяха несвързани, гласът ѝ трепереше. — Видях един мъж, който бяга от любовта, макар че ме остави да се влюбя за пръв път в живота си. Но не това е най-важното. Ти ми даде нещо, което продължава да е ценно за мен и взе от мен това, което ти трябваше. А то наистина бе

краткотрайно. Преживяхме един хубав, страстен и мимолетен роман. Не те мразя. Това е краят на историята.

Ръцете на Тен обгърнаха лицето на Даяна. Той се наведе и нежно изтри с целувка сълзите ѝ, също както преди с целувки бе стопил страха ѝ от него.

— Тен, недей! Моля те! — прошепна Даяна.

— Защо? След като нашата връзка е толкова хубава, защо да не продължим? — попита той.

— Ами ако аз... — Даяна замълча за миг. — Тен, не разбираш ли? А ако чакам дете?

Тен отново се наведе и я целуна. Тя трепереща се притисна в него и се разплака.

— Шшт, стига! — Той отново се опита да отнеме сълзите ѝ с целувки, но този път те бяха прекалено много. — Не плачи, мила! Това ме съсипва. Не исках да те нараня така.

Даяна си помисли за детето, което расте в нея и се почувства зашеметена от любов и отчаяние. Тен се беше върнал, но за колко време? За седмица или най-много за няколко месеца. Един ден отново щеше да я напусне.

— Съжалявам... Не мога да спра да плача... Нито пък да продължа нашата връзка.

Тен обсипа лицето ѝ с целувки.

— Слушай, Даяна, ти си единствената жена, с която съм бил без никакви задръжки. Единствената, на която вярвам толкова, че да ѝ поверя детето си. Единствената, която желая толкова, че нямам сън и покой. Искам всичко в теб — не само тялото ти, но и ума ти, смеха ти, мълчанието ти, дори гнева ти, който прави очите ти почти черни. Не си отивай, моля те! Не бих могъл да понеса да те загубя. Кажи ми, че не съм те загубил и че все още ме обичаш!

Дълбокият дрезгав глас на Тен обгърна Даяна, сломи защитните ѝ сили, оголи любовта ѝ.

— Тен, аз винаги ще те обичам. Това няма да се промени. Но има други неща... които ще се променят.

Устните му притиснаха нейните в целувка, в която имаше и обещание, и надежда, и копнеж — всичко това, което е любовта.

— Обичам те, Даяна. Никога не съм очаквал, че това ще ми се случи, но то стана и аз нямам намерение да му се съпротивлявам

повече. Не плачи, любима! — прошепна Тен. — Само ме прегърни и ми позволи и аз да те прегърна. Никога досега не съм бил влюбен. Никога не съм искал да живея с една жена, да имам деца от нея, да построя живота си около нещо, различно от самотата. — Той погледна Даяна с очи, изпълнени с копнеж. — Ще се ожениш ли за мен?

Даяна се опита да му отговори, но не можеше. Взе ръката му, целуна дланта му и я постави на корема си — там, където растеше неговото дете. Ръката му нежно погали мястото.

— Даяна?

— Да — каза тя и се усмихна през сълзи. — Да!

Тен обгърна ръце около любимата жена и я вдигна на ръце. Бе изпълнен с щастие, каквото никога не бе мислил, че ще изпита. Самотникът напускаше мрачното минало и пристъпваше в бъдещето, пълно със светлина.

Издание:

Елизабет Лоуел. Извън закона
Американска. Първо издание
ИК „Колумбина прес“, София, 2000
Редактор: Теодора Давидова
ISBN: 954-732-025-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.